KONSTANTİNİYYE

SAYI 05

REBİÜLAHİR 1437

KÜFREDENLER İSE TAĞUTUN YOLUNDA SAVAŞIRLAR

İÇİNDEKİLER

MÜTEAKİBEN KONSTANTİNİYYE FETHEDİLECEKTİR
MUSLİM

ÖNSÖZ

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a, salât ve selam onun elçisine, ehline, sahabesine ve tüm takipçilerine olsun.

Yeryüzündeki Müslümanların bunca zillet ve zulme uğramalarından sonra onlara tekrar bir devlet ve başlarına da bir halife nasip eden Allah'a binlerce kez hamdu senalar olsun.

Tüm küfür taifeleri bu hilafeti yıkmak için ellerinden gelen tüm çabayı sarf etseler de, Allah'ın inayetiyle bu devlet dimdik ayakta durmakta ve her geçen gün kafirlere biraz daha fazla acı tattırmaktadır. Kafirler, ellerindeki tüm maddi imkânlarını kullanmakta ve bu harcadıkları mallar iç acısı olarak yanlarında kalmaktadır.

Özellikle uzun yıllar boyunca kendisine ciddi bedeller ödeten ateist PKK'lara karşı savaşan İslam Devleti'ne karşı saldırılar başlatan tağut Türkiye devleti kendi düşmanı olan PKK'ya destek vermektedir. Bu ateist örgüt, Şam topraklarında özellikle Türkiye ve koalisyonun hava desteğiyle ilerlemeye çalışmaktadır. Bunların dışında, Halep'in kuzey kırsalında top atışları gerçekleştirmek suretiyle İslam Devleti'yle savaşan sahavat gruplarını bizzat desteklemektedir.

Bu şekilde küfür cephesi bir kez daha İslam'a karşı bir olduklarını ortaya koydular. Allah'ın izniyle İslam Devleti, Müslümanları katleden bu kafirlere bunların bedelini en ağır bir şekilde ödetmektedir ve ödetmeye de devam edecektir.

Bu ümmet, senelerdir kafirlerin hükümran olduğu mıntıkalarda yaşamak zorunda kalıp onların pervasızca hadsizliklerine maruz kaldı. Uzun bir süreden sonra Allah ﷻ bu ümmete rahmet edip izzetlerini tekrar geri döndürdü.

Allah ﷻ bu ümmete devletlerini, halifelerini, izzetlerini ve yaşamak istedikleri dinlerini tekrar bahşettikten sonra bu devlet, Allah'ın şeriatinin tümünü elinden geldiği kadarıyla pratize etmeye başladı.

Şeriatin uzun süredir insanlar ve Müslümanlar arasında pratize edilmemesi ve reel yaşamdan uzak kalması dinin bazı emirlerinin unutulmasına neden oldu.

İslam Devleti, unutulan, hayattan uzak kalan ve sadece kitapların sahifeleri arasında okunmakla yetinilen İslam'ın hükümlerini bir bir hayata aktardı. İşte hayata aktardığı ve İslami yaşamdan oldukça uzak olan İslam'ın hukuk kurallarından biri de, "cariyelik ve kölelik" hukuku ve sistemidir.

İslam Devleti savaştığı bölgelerden gerek ehli kitaptan olan Hıristiyan ve Yahudilerden, gerekse asli kafir olan Ezidilerden cariye ve köleler edindi. Bu konunun İslam'daki yerini ve Müslümanların istifade edebileceği onlarla alakalı bazı fıkhi bilgileri bu sayımızda izah ettik.

21. Yüzyılda kafir ve demokratların hayret içerisinde kaldığı ve işlerine gelmediği için anlamak istemedikleri İslam'ın bu kuralını onlara inat hayata geçirdi. Bu konuda hiçbir kınayıcının kınamasından korkmamakta veya çekinmemektedir. İslam Devleti, kafirlere şirin görünmek için dini asla tahrif etmemekte veya kafirlerin hoşuna gitmeyen ilkelerin üzerini asla örtmemektedir. Bilakis onlara inat, bu dinin sahibini hoşnut etmeye gayret etmekte ve Allah'ın şeriatini tüm izzetiyle ayakta tutmaktadır.

Kafirler olaylara sadece kendi zulüm ve karanlık pencerelerinden baktıkları için İslam'ı bu anlamda bir türlü anlamadılar veya karalayabilmek için anlamak istemediler. Özgürlük ve eşitlik naraları atanlar en büyük

zulümleri bizzat işleyenlerdir. Kendi rahat ve refahları için başka birilerinin hayatlarına son vermek onlar için oldukça doğal iken dünyanın en büyük katliamlarını yaptıkları halde demokrasi ve özgürlük sloganlarını ağızlarından düşürmemektedirler.

İslam kendine özgü kuralları koyarken bu hukuk kurallarını kafirlerin ve fıtratı bozulmuşların beğenisine sunmamıştır. Bu konuda hiç kimseye tercih hakkı tanımamıştır. Ve hiç kimsenin bu kuralları tartışma veya beğenmeme hakkı yoktur. Bu ilkeler haddi zatında en yüce ve adil ilkelerdir. Çünkü bu kurallar âlemlerin Rabbi tarafından konulmuş ilkelerdir. Herhangi birileri bu ilkeleri anlayamamışsa bu ilkeleri değil kendi nefislerini hesaba çekmeleri gerekmektedir.

Allah ﷻ yeryüzündeki insanları hak ve batıl taife, kendi yolunda savaşanlar ile tağut yolunda savaşanlar diye iki gruba ayırmıştır. Kendi dinini yüceltmek isteyen, onun ahkâmını yeryüzüne hâkim kılmak için savaşan ve bu yolda cihad edip ölenleri şehid olarak isimlendirirken, kendi düzeni dışındaki düzenler için savaşanları tağutun yolunda savaşanlar olarak addetmiş ve öldüklerinde varacakları yerin cehennem olduğunu belirtmiştir.

Allah'ın istediği düzenin dışındaki düzen, sistem, rejim, ideoloji ve dinler için savaşanların İslam dininden çıkıp kafir olduklarını ve İslam'dan çıkma nedenlerinin bir kısmını izah ettik. Allah'ın dininin dışındaki sistemler için savaşan askerler, tağutun ve şeytanın yolunda savaşarak küfre girmektedirler.

Demokrasi, Laiklik, Komünizm, Hıristiyanlık veya Yahudilik dinine mensup olanlar ve bu dinler için savaşanlar tağutun yolunda savaşmaktadırlar. Bizler Allah'ın izni ve inayetiyle, yeryüzünün tümü Allah'ın şeriatiyle yönetilene kadar tüm tağutlarla ve onların yolunda savaşanlarla savaşacağız. Ey kafirler, sizler ya İslam'a ya da kılıca teslim olacaksınız. Sizin için üçüncü bir yol yoktur.

Türkiye gibi tağuti sistemlerle yönetilen ülkelerde, askerlik ve polislik gibi silahlı güç olmak ve onların ordularında yer almak küfürdür. Bu tür ülkelerde asker ve polisler muayyen olarak (fert fert) kafirdirler. Onlar, küfür ve riddet ehli oldukları için onlarla savaşmak ve onları öldürmek caizdir. Öldüklerinde küfür üzere ölürler ve varacakları yer ise cehennemdir.

Ayrıca bu sayıda Allah Resulü'nün ﷺ arkadaşlarına sövenlerin İslam'daki hükümlerinin ne olacağına değindik. Aişe'nin رضي الله عنها iffeti bizzat Allah ﷻ tarafından açıklanmış ve zinadan uzak olduğu ayette izah edilmiştir. Buna rağmen hala da Rafizî Şiilerin Aişe annemize رضي الله عنها bu anlamda sövmeleri onları İslam dininden çıkartmaktadır. Bunun dışında sahabenin geneline söven onları dinlerinde veya adaletlerinde ta'an etmeleri de yine onların bu konudaki necis inançlarının bir tezahürüdür. İslam Devleti, bütün küfür ve şirk taifeleriyle savaşıp küfür ve şirkin tüm çeşitlerini yeryüzünden kaldırmayı hedeflemektedir. Sahabeye رضي الله عنهم hakaret edenlere, onlara sövüp onları dinlerinde kötülükle ta'an edenlere gerektiği şekilde cevap vermektedir.

Bunların dışında, Allah ﷻ zafer ve yardımı mü'min kullarına karşı üzerine bir hak bilmiş ve mü'minlere zafer ve yardım vereceğini vadetmiştir. Bu yardım ve zaferi hak etmek için olması gereken tüm sebeplere yapışmamız gerekmektedir. Öncelikle tüm güç ve kuvveti O'ndan bilmeli ve bu konuda kendi nefsimize herhangi bir pay ayırmamalıyız.

Başımıza bir musibet ve sıkıntı geldiği vakitte bunu kendi nefsimizden ve günahlarımızdan bilmemiz gerekmektedir. Allah ﷻ mü'minleri kolaylık ve zorlukla, bolluk ve darlıkla imtihan etmektedir. Bazen fetihler ve büyük toprak parçalarında temkin sahibi olmayı nasip edebilir. Bazen de temkin sahibi olduğumuz mıntıkaları bizlerden alıp küffarın eline verebilir. Herhangi bir mağlubiyet yaşandığı zaman bunun kendi işlediğimiz günahlardan olduğunu bilmemiz gerekmektedir. Ve Allah'ın yardım ve zaferini istiyorsak işlediğimiz günahlardan istiğfar edip ihlâs ve salih amellerimizi artırmamız gerekmektedir. Çünkü Allah ﷻ yardım ve zaferi kendi dostlarına, iman edip salih amel işleyenlere ve kendisine şirk koşmadan ibadet edenlere vadetmiştir.

Bundan sonra herkes şunu bilmelidir ki; yeryüzünde artık İslam'ın bir devleti vardır. İslami değerleri koruyup yücelten, müntesiplerine sahip çıkan ve onlara zulmedenlere gerektiği cevabı veren bir devleti vardır. Artık herkes dilediği gibi İslam ve Müslümanlara zulmedemeyecek ve eskiden olduğu gibi kafasına estiği gibi hakaret edemeyecektir. Yeryüzünde yaşayan insanlardan biri İslam'a ve Müslümanlara karşı bir söz veya amelde bulunacaksa İslam Devleti'ni hatırlayıp bu eylemini bir kez daha gözden geçirmesi gerekmektedir.

Her tağut, zalim ve kafir bilsin ki; Artık İslam Devleti ayaklandı. Bu devletin dinine sahip çıkan, sizin dünyayı sevdiğiniz kadar ölüme hasret olan binlerce yiğitleri ve şehadete gülerek gitmek için sıra bekleyen binlerce istişhadçıları vardır.

Yeryüzünün tüm tağutlarına son sözümüz ise; artık İslam Devleti var, size rahat yok...

KÜFREDENLER İSE TAĞUTUN YOLUNDA SAVAŞIRLAR

TAĞUTİ SİSTEMLERE ASKERLİĞİN HÜKMÜ-1

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a olsun, salât ve selam O'nun yolunda cihad edenlerin önderi Nebi'nin ﷺ, ehlinin ve tüm takipçilerinin üzerine olsun.

Allah ﷻ yeryüzünde insanlar için razı olduğu hayat sistemini peygamberler aracılığıyla göndermiş, bu hayat sistemini yaşamaları ve bu hayat sistemini tüm yeryüzüne hâkim kılmaları için savaşmaları gerektiğini onlara bildirmiştir. Rabbimiz ﷻ kendi sisteminin dışındaki sistemlerin reddedilmesi[1], bu sistemlerden uzak durulması[2] ve bunlar için savaşılmaması[3] gerektiğini beyan etmektedir.

"Kim İslâm'dan başka bir din (hayat sistemi) ararsa, (bilsin ki o din) ondan kabul edilmeyecek ve o ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır." [Al-i İmran, 85]

1 Bakara, 256.
2 Nahl, 36.
3 Nisa, 76.

Allah'ın ﷻ razı olduğu tek hayat sistemi İslam'dır. Bunun dışında kalan hayat sistemlerini küfür olarak tanıtmakta ve bu sistemlerden asla razı olmamaktadır. Rabbimiz ﷻ bu tür sistemlerin tağuti sistemler olduğuna ve bunlara kesinlikle destek verilmemesi gerektiğine vurgu yaparak bu sistemlerin peşinden gidenlerin ve bunlara destek verenlerin imanlarının zandan ibaret olduğunu söylemektedir.

Her sistem ayakta kalabilmek, düşmanlarından kendini muhafaza etmek ve kanunlarını icra ettirebilmek için silahlı bir güç kurmaktadır. Bu silahlı güç sayesinde sistem kendini ayakta tutmakta, kanunlarını yürürlüğe sokmakta ve kendisine karşı gelenlerle savaşmaktadır.

İslam, iman edenlerin ancak Allah'ın sistemi uğruna savaşıp onu ayakta tutmak ve onun devamını sağlamak için savaşabileceğini, onun dışındaki sistemler için ise ancak kafirlerin savaştığını söylemektedir.

“Mü’minler Allah yolunda, küfredenler ise tağutun yolunda savaşırlar. O halde şeytanın dostlarıyla savaşınız. Çünkü şeytanın hilesi zayıftır.” [Nisa, 76]

Allah ﷻ kendi sistemini yeryüzüne hâkim kılmak istemekte ve kendi sisteminin dışındaki sistemlerin yeryüzünden kökünün kazılmasını emretmektedir.

“Hiçbir fitne kalmayıncaya ve din yalnız Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Onlar savaşmaya son verecek olurlarsa, artık düşmanlık yalnız zalimlere karşıdır.” [Bakara, 193]

İmam Taberi şöyle demektedir:

“Ebu Cafer dedi ki:

Allah ﷻ Peygamberine, kendisiyle savaşan müşriklerle “**fitne kalmayıncaya kadar**” savaşmasını emretmiştir. Yani yeryüzünde şirk bitinceye, O’nun dışında ibadet edilen kalmayıncaya, putların, ilahların ve endadlara ibadetin kökünün kazınıp ibadetin sadece Allah’a yapılıncaya kadar onlarla savaşın demektir.”[1]

Yine İmam Taberi buradaki fitneden kastın şirk olduğunu belirtmekte ve Katade, Mücahid, Suddi, İbni Abbas, Rebii gibi âlimlerden nakiller getirmektedir.[2]

Tağuti sistemler için savaşanların ve bu sistemleri ayakta tutanların İslam dininden çıktıklarının ve bu amellerinin küfür olduğunun delillerini şöyle zikredebiliriz.

1 Taberi Tefsiri, C.3, Sh.570.
2 Taberi Tefsiri, C.3, Sh.570.

1- Tağutları İnkâr Etmedikleri İçin Küfre Girerler:

İmam Nevevi ﵀ şöyle dedi; Leys, Ebu Ubeyde, Kesai ve lugat âlimlerinin cumhuru tağutu şöyle tarif etmişlerdir: Tağut, Allah’ın dışında kendisine ibadet edilen her şeydir.[3]

İbni Kayyım ﵀:

Tağutlar çoktur. Bunların önderleri beştir.

1-İblis (Allah ona lanet etsin)

2-Kendisine ibadet edilmesinden razı olan kişi,

3-İnsanları kendisine ibadete çağıran kişiler,

4-Gayb ilimlerini bildiğini iddia eden kişiler,

5-Allah’ın indirdiğinin dışındaki hükümlerle hükmedenlerdir.

Muhammed bin Abdulvehhab ﵀ tağutu şöyle tanımlamaktadır;

Kendisine ibadet edilen ve kendisine yapılan ibadetten de razı olan bütün ibadet edilenler, kendisine tabi olunanlar ve Allah ve Resulü’nün ﷺ emretmiş olduğu itaatin dışındaki konularda kendisine itaat edilen her şey tağuttur.[4]

3 Müslim Şerhi, 3/18.
4 Mecmu El-Tevhid, Sh.9.

TAĞUTUN BİR ÇEŞİDİ DE ALLAH’IN YASALARININ DIŞINDA YASA KOYANLARDIR

İslam âlimlerinin tağut hakkındaki yapmış oldukları tanımlar birbirine çok yakın ve hemen hemen aynı anlamı ifade eden tanımlardır. Bu tanımlara binaen tağutu şöyle tanımlayabiliriz.

Tağut: Allah'ın dışında kendisine ibadet edilen ve kendisinin de bundan razı olduğu her kişidir. Bu, ister ibadetin en ufak bir bölümü isterse ibadetin büyük bir unsurunda olsun fark etmez. Sevgi, dostluk, düşmanlık gibi konularda kaynak kabul edilen şey tağuttur. İbadet, itaat, tabi olmak ve mahkemede kaynak kabul edilen şey tağuttur. Dua, korku, adak adama ve ibadet edilmede kaynak kabul edilen şey tağuttur. İlahlığın herhangi bir özelliğinin kendisine verilip ona ibadet edilen her şey tağuttur.

Tağuta küfretmek imanın ilk rüknüdür. Tağuta küfredilmeden iman sahih olmaz. Nitekim bu hususu Allah ﷻ şöyle beyan eder.

"Dinde zorlama yoktur. Artık doğrulukla eğrilik birbirinden ayrılmıştır. O halde kim tâğuta küfredip Allah'a inanırsa, kopmayan sağlam kulpa yapışmıştır. Allah işitir ve bilir." [Bakara, 256]

"Tağuta küfretmek imanın ilk rüknüdür. Tağuta küfredilmeden iman sahih olmaz."

İmam Taberi tefsirinde "**kopmayan sağlam kulp**" hakkında şunları nakleder:

"İmam Mücahid "**kopmayan sağlam kulp**"un iman olduğunu söylemiştir. İmam Suddi "**kopmayan sağlam kulp**" İslam'dır demiştir. Said bin Cübeyr "**kopmayan sağlam kulp**" La ilahe illallah'tır demiştir."[1]

Görüldüğü gibi selefimiz "**kopmayan sağlam kulp**"u iman, İslam ve tevhid kelimesi olarak tanımlamışlardır. Rabbimiz de ﷻ bu Ayet-i Kerime'de iman için iki şart zikretmiştir. Bunlardan birincisi tağuta küfretmek, ikincisi de Allah'a iman etmektir. Bu her iki şart yerine gelmeden kopması olmayan sapa sağlam kulp, yani iman, gerçekleşmez.

Kelime-i tevhidin ilk kısmı "la ilahe" dir ki; bu da bütün ilahları ve tağutları reddetmek demektir. Tevhidin ilk kısmı olan tağutların inkâr edilmesi kelime-i tevhidin ilk kısmıdır. Dolayısıyla tağutu inkâr etmeyenler tevhidi yerine getirmiş olamazlar. 'Tağuti sistem' diye tanımladığımız bu sistemleri ayakta tutan, bu kanunları icra etmek için çalışan asker ve polisler tağutları inkâr etmemekte, aksine onların sistemlerini ayakta tutmaktadırlar.

"Andolsun biz, her ümmete, 'Allah'a kulluk edin, tağuttan kaçının' diye (emretmeleri için) bir peygamber gönderdik. Allah, onlardan kimini doğru yola iletti; onlardan kimine de (kendi iradeleri sebebiyle) sapıklık hak oldu. Şimdi yeryüzünde dolaşın da peygamberleri yalanlayanların sonunun ne olduğunu görün." [Nahl, 36]

"(Ey Muhammed!) Sana indirilen Kur'an'a ve senden önce indirilene inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Tağuta küfretmeleri kendilerine emrolunduğu hâlde, onun önünde muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan da onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor." [Nisa, 60]

TÜRK ORDUSU TAĞUTLARI VE SİSTEMLERİNİ KORUMAKTADIR

2-Tağutları Muhafaza ve Müdafaa Ettikleri İçin Küfre Girerler:

Nebi ﷺ, insanların sadece Allah'ı tek bir ilah kabul edene kadar onlarla savaşmakla emrolunduğunu söylemektedir.

Abdullah bin Ömer'den ؓ rivayet edildiğine göre Peygamber Efendimiz ﷺ şöyle buyurmaktadır:

"Ben insanlarla, Allah'ın dışında bir ilahın olmadığına, Muhammed'in Allah'ın Resulü olduğuna şahitlik edinceye, namaz kılıp, zekât verinceye kadar savaşmakla emrolundum. Bunu yaptıkları vakit İslam'ın hakkı hariç mallarını ve canlarını benden korumuş olurlar. Bunların (İslam'ın öngörmüş olduğu hakların) hesapları ise Allah'a aittir."[2]

1 Taberi Tefsiri, C.5, Sh.421.

2 Buhari, Hadis No:25.

Bu görevi yerine getirmeye çalışan ve tağutları devirip Allah'ın hükmünü hâkim kılmak için uğraş veren muvahhidlerin önündeki engellerden biri de bu tağutların asker ve polisleridir. Bunları ve sistemlerini koruyan bu askerler olmamış olsaydı, bu tağutların ve sistemlerinin yerle bir edilmesi çok daha basit olacaktı. Bu tür tağut ve kafirleri, özellikle Müslümanlardan muhafaza ederek koruyanlar, tağutu reddetmemelerinin yanında bunları muhafaza ettikleri için ikinci bir küfür daha işlemiş olurlar.

Tağutları ve sistemlerini ayakta tutmak, onların küfür ve şirklerini idame etmelerini sağlamak da küfürdür. Tağutun inkârı imanın sıhhat şartlarından bir şartsa, onları inkâr etmeyen mü'min olamıyorsa, bırakın onları red ve inkâr etmeyi onları canları pahasına savunan ve koruyanlar evleviyetle mü'min olamazlar.

3-Tağuti Düzenler İçin Savaşmaları Onları İslam Dininden Çıkarır:

Reddedilip inkâr edilmesi gereken tağuti rejimler için savaşmak, onlar için canını vermek insanı İslam milletinden çıkartan büyük küfürdür. Tağuti düzenler küfür sistemleri oldukları için bunların uğrunda savaşmak, bunların doğruluğunu ve devamını kabul edip istemek anlamına geldiği için bu da küfürdür. Çünkü küfrün devamını ve bekasını istemek veya bunun salahiyeti ve idamesi için bazı eylemlerde bulunmak da insanı küfre sokan bir ameldir.

"**Mü'minler Allah yolunda, küfredenler ise tağutun yolunda savaşırlar. O halde şeytanın dostlarıyla savaşınız. Çünkü şeytanın hilesi zayıftır.**" [Nisa, 76]

TÜRKİYE ORDUSU NATOYLA BERABER MÜSLÜMANLARI KATLETMEKTEDİR

İmam Taberi Bu Ayetin Tefsirinde Şunları Söylemektedir:

Ebu Cafer dedi ki:

Allah ve Resulü'nü tasdik edenler, Allah'ın vaadetmiş olduğu şeylere kesin inanan iman sahipleri "**Allah yolunda savaşırlar**" yani Allah'a itaat için, dini yolunda ve kulları için koymuş olduğu şeriati için savaşırlar. "**Küfredenler ise tağut yolunda savaşırlar**" yani Allah'ın vahdaniyetini inkâr edenler, Resulü'nü veya Allah tarafından getirmiş olduğu şeyleri inkâr edenler "**tağut yolunda savaşırlar**" yani şeytana itaat için, küfür ehli olan dostlarına çizmiş olduğu yol ve şeriati için savaşırlar.[1]

İbni Teymiyye ﵀ Tatar ordusunda savaşanlar hakkında şunları söyler;

"İslam'ını açıkladığı halde gönüllü olarak bunlara ancak münafık, zındık veya günahkâr bir fasık katılabilir. Kim onların ordusuna katılırsa kıyamet günü niyeti üzere diriltilir. Bize düşen bütün askerlerle savaşmaktır. Çünkü biz, kimin ikrah altında olup olmadığını ayırdedemeyiz."[2]

Kalbinde hastalık olan bazı kesimler İbn-i Teymiyye'nin buradaki sözünü saptırmaktadırlar. Şeyh, burada Tatar ordusuna katılanların münafık, zındık veya günahkâr bir fasık olduğunu söylemiyor. Bilakis, bu vasıflarda olan birileri ancak bu orduya katılır, diyor. Bu orduya katıldıktan sonraki vasıflarının katılmadan önceki vasıfları olmadığını, bilakis hükümlerinin bu ordudaki mürtedler gibi olduğunu da az sonra zikredeceğimiz başka bir yerde şu şekilde beyan ediyor:

Yine bu konuda İbn-i Teymiyye ﵀ şunları söyler:

"İster komutan olarak ister başka bir şekilde onlara katılanların hükmü onların hükmüdür. Onların İslam şeriatından irtidat ettikleri kadar, onlara katılanlar da o kadar Allah'ın şeriatından irtidat etmişlerdir."[3]

Mü'minler Allah yolunda, O'nun hayat metodunu gerçekleştirmek, şeriatını hayata hâkim kılmak ve Allah adına "insanlar arasında" adaleti uygulamak için savaşırlar, başka bir isim altında değil. Yüce

1 Taberi Tefsiri, C.8, Sh.546.
2 Mecmu El-Fetava, C.28, Sh.535.
3 Mecmu El-Fetava, C.28, Sh.530.

Allah'ın tek başına ilah olduğunu bu yüzden tek başına hükmetmesi gerektiğini kabul ederek...

Kafirlerse tağut uğrunda, Allah'ın metodunun dışında değişik hayat metodlarını gerçekleştirmek, değişik hayat sistemleri ve ideolojileri yerleştirmek, Allah'ın izin vermediği değişik değerleri oturtmak ve Allah'ın mizanı dışında değişik ölçüler dikmek için savaşırlar.

İman edenler, Allah'ın dostluğuna, korumasına ve gözetimine dayanarak dururlar. Farklı sancakları, hayat metodları, şeriatları, yolları, değer ve ölçütleriyle kafirler, şeytanın dostluğuna dayanıp dururlar. Onlar bütün farklılıklarına rağmen şeytanın dostlarıdırlar.

Yüce Allah, mü'minlere şeytanın dostlarıyla savaşmalarını, onların ve şeytanın hilesinden korkmamalarını emretmektedir.

Tağut yolunda birebir savaşanlar ile onlara yardımcı olanlar aynı hükümdedir:

Tağut yolunda birebir savaşan ile savaşana yardımcı olanlar arasında bir fark yoktur. Birebir savaşanlar kafir oluyorsa, ona yardımcı olanlar da kafir olurlar. Çünkü savaşmayı ve öldürmeyi gerçekleştirenler, ancak kendisine yardım edildiği için bunu yapabilirler. Onun için askerlikte birebir kurşun sıkan ile ona patates soyup yemek yapan arasında bir fark yoktur. Küfür hükmünde her ikisi de eşittir.

İbn-i Teymiyye ﵀ bu konuda şöyle der;

"Eğer Allah'ın haram kılmış olduğu bir şey üzere savaşanlar bir topluluk ise ve bunlardan birisi öldürmeyi gerçekleştirirse diğerleri ise ona destek ve yardımcı iseler bunlar hakkında şöyle söylenir:

Bazı âlimler bunun karşılığında sadece öldüren kısas edilir demişler ise de, cumhuru ulema, bunlar yüz kişi olsalar bile bu topluluğun hepsinin kısas yapılacağını söylemişlerdir. Çünkü öldüren ile destekçisi eşittir. Raşit halifelerden bize rivayet olunan bu şekilde olmasıdır. Çünkü Ömer ؓ harbilerin gözcülerini bile öldürmüştür. Gözcü, yüksek bir mekânda oturup kimin geldiğine bakandır. Çünkü asıl öldürmeyi gerçekleştiren kişi, gözcü ve yardımcılarının sayesinde ve onların gücüyle öldürmeyi gerçekleştirmiştir."[1]

Rasulullah'ın ﷺ şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Her kim Allah ﷻ yolunda olan bir gaziyi techiz ederse işte o kimse, sanki gaza yapmış gibi olur. Her kim de Allah ﷻ yolunda savaşan bir gazinin ailesine ve çocuklarına güzelce bakarsa işte o kimse de Allah ﷻ yolunda gaza etmiş sayılır."[2]

Resulullah ﷺ bu hadiste, oturduğu ve savaşmadığı halde Allah ﷻ yolunda bir gaziyi techiz eden kişiye gazaya katılan hükmü vermiştir. Dolayısıyla destek veren ile bunu bizzat yapan arasında bir fark yoktur.

Resulullah ﷺ, buna benzer olarak bir başka hadiste şöyle demiştir:

"Allah ﷻ bir okla üç kişiyi cennete sokar. Hayr isteyerek onu yapanı, onu atanı ve atan kimseye vereni."[3]

AFGANİSTAN'DA HAÇLILARLA AYNI SAFTA SAVAŞAN TÜRK ASKERİ

Bu konuyla ilgili başka bir delil ise şu Ayet-i Kerime'dir:

"Melekler kendilerine zulmedenlerin canlarını alırken; onlara şöyle derler: "Ne durumdaydınız? Onlar da, "Biz yeryüzünde zayıf ve güçsüz kimselerdik" derler. Melekler, "Allah'ın arzı geniş değil miydi, orada hicret etseydiniz ya!" derler. İşte

1 Mecmu El-Fetava, C.28, Sh.311.

2 Buhari, Hadis No:2843; Müslim, Hadis No:1895.

3 Ahmed, Hadis No:17300; Nesai, Hadis No:3146; Tirmizi, Hadis No:1637.

bunların gidecekleri yer cehennemdir. O ne kötü varış yeridir." [Nisa, 97]

İşte bu Ayet-i Kerime, müşriklerin diyarında kalanlar, Bedir Savaşı'na zorla çıkarılan ve bu savaşta ölenler hakkında inmiştir. Bunlar iman ettiklerini iddia ettikleri halde İslam yurduna hicret etmemiş ve Bedir'de Müslümanlara karşı savaşa katılmışlardır. Nitekim Müslümanların okları bunlara isabet etmiş ve bir kaçı burada ölmüştür. İşte bu ayet, canlarını almaya gelen melekler ile aralarında geçen diyalogu anlatmaktadır.

İbn Abbas'tan ﷺ şöyle rivayet edilmektedir: "İnsanlardan bir kısım Müslümanlar, peygamber döneminde müşriklerle beraber olmuşlar ve onların karartılarını çoğaltmışlardı. Atılan oklardan biri onlardan herhangi birisine isabet etmiş ve öldürülmüştü. Yahut vurulmuş ve öldürülmüştü. Ve Allah ﷻ "**Melekler kendilerine zulmedenlerin canlarını alırken**" [Nisa, 97] ayetini indirdi."[1]

Bunun bir benzeri de Müslim'de rivayet edilmiştir. Sakifoğulları kabilesinin işbirlikçisi Beni Ukayl'den bir adam Sakif kabilesiyle savaşa katılıp esir düşünce, Müslüman olduğunu söylemesine rağmen Rasulullah ﷺ onu serbest bırakmayıp kendisine kafirlere uygulanan muameleyi uygulamış, devesini ganimet olarak almış ve onu iki Müslüman esir karşılığında serbest bırakmıştır.[2]

"Ayette bazılarının anladığı gibi, bunların işlemiş oldukları suç hicret etmeme değil, bilakis bulunmamaları gereken bir yerde bulunmalarıdır."

Bu Ayet-i Kerime'de dikkat edilmesi gereken hususlardan biri, meleklerin canlarını aldıkları bu mücrimleri ne ile suçladıklarıdır. Ayette bazılarının anladığı gibi, bunların işlemiş oldukları suç hicret etmeme değil, bilakis bulunmamaları gereken bir yerde bulunmalarıdır. Onlar zayıflığı kendilerine bir bahane olarak ileri sürerken melekler bunun bahane ve mazeret olmayacağını söylemekteler. Çünkü zayıflıklarını ortadan kaldıracak bir çıkar yolları vardır ki; o da hicrettir. Ayete dikkatle bakıldığında onların kendilerine zulmetmelerinin sebebi ve asıl suçları ayetin nüzul sebebinden de anlaşıldığı gibi hicret etmemeleri değil, Müslümanlarla karşı müşriklerle beraber savaşa katılmaları, olmamaları gereken bir ordu içinde olup bu hal üzere ölmeleridir. Mustazaflık bahanesi hicret edemedikleri için getirilen bir bahane değil, belki savaşa zorla getirilme bahanesidir. Yani biz bu savaşa zorla getirildik bunu kendimizden defedemedik, demelerine karşı melekler; sizler yalan söylüyorsunuz, isteseydiniz hicret eder ve kendinizi bu musibete düçar kılmayabilirdiniz, demekteler.

İkrime ﷺ şöyle der;

"Melekler kendilerine zulmedenlerin canlarını alırken; onlara şöyle derler: "**Ne durumdaydınız?**" kısmından "**O ne kötü varış yeridir.**" ayetine kadar olan kısım, Kays bin Fakih bin Muğire, Haris bin Zema bin Esved, Kays bin Velid bin Muğire, Eb-il as bin Münebbih bin Haccac ve Ali bin Ümeyye bin Halef hakkında nazil olmuştur.

İkrime dedi ki; ne zaman Kureyş müşrikleri ve onlara tabi olanlar Ebu Süfyan'ı ve kureyşlilerin kervanını Resulullah ﷺ ve ashabından alıkoymak ve isteklerine ulaşmak için yola çıktıklarında, kendileriyle beraber daha önce Müslüman olmuş bazı gençleri de zorla getirmişlerdi. Sözleşmedikleri halde Bedir'de toplandılar ve kafir olarak öldürüldüler. Onlar İslam dininden dönmüşlerdi. İşte bu Ayet-i Kerime'de isimlendirdiklerimiz bunlardı.

İbn-i Cerih ve Mücahid şöyle dediler: Bu ayet, Bedir gününde zayıf olarak öldürülen Kureyş kafirleri hakkında nazil olmuştur.[3]

İbni Abbas, Dehhak, Ketade ve Suddi'den rivayet edildiğine göre bu ayet, Mekke'de kalıp hicretten geri duran ve müşriklere sevgi gösterip Bedir gününde mürted olarak öldürülenler hakkında nazil olmuştur.[4]

O günde nefislerine zulmedenler olarak tabir edilenlerin bir kısmı öldürülürken bir kısmı da esir düşmüştü. Öldürülenler hakkındaki rivayetlerin ekserisi, onların kafir ve mürted oldukları iken, esir alınanlara da Resulullah ﷺ kafir muamelesi yapmıştır.

Bunlar kendilerini İslam'a nispet ettikleri halde Allah Resulü ﷺ bunların iddialarını kabul etmedi ve

1 Buhari, Hadis No:4596, Tefsir Babı, Nisa 97, C.6 Sh.48.
2 Müslim, Hadis No:1645, C.3, Sh.1262.
3 Taberi Tefsiri, C.9, Sh.105-106.
4 İmam Cessas, Ahkamul Kur'an Tefsiri, C.3, Sh.228.

bunların zahirlerinin küfür üzere olduğu için bunlara kafir muamelesi yaptı.

Süddi der ki: "Abbas, Akil ve Nevfel esir olduklarında; Allah Resulü ﷺ Abbas'a: "**Kendin ve kardeşinin oğlu yerine fidye ver**" buyurdular. Abbas: Ey Allah'ın Resulü, senin kıblene namaz kılmadık mı? Senin şahadetini getirmedik mi? deyince; Allah Resulü; "**Ey Abbas, siz hasımlaştınız, size de hasım olundu**" buyurdular ve : '**Allah'ın arzı geniş değil miydi?...**' ayetini okudular."[1]

Buhari'de, Enes bin Malik'in rivayetinde Abbas hakkında şöyle bir rivayet geçer: Ensardan bazı adamlar Rasulullah'tan ﷺ izin isteyerek şöyle dediler: "Bize izin ver de kız kardeşimizin oğlu Abbas'tan fidye almayalım."

Resulullah ﷺ: "**Allah'a yemin olsun ki, ondan bir dirhem bile almamazlık etmeyeceksiniz!**" buyurdu.[2]

İbn-i İshak'ın Siyeri'nde şu ifade geçer: "**Senin zahirin (görünüşün) bizi ilgilendirir, Kalbini Allah ﷻ bilir!**"

Resulullah'tan ﷺ sonra O'nun ashabı da رضي الله عنهم Allah Teâlâ'nın dinine karşı güç ve kuvvet ile karşı çıkan kişilere aynı muameleyi uygulamışlardır. Müseylemetul-Kezzab ve taraftarları hakkında ve yine Tuleyha ve taraftarları hakkında Ebu Bekir'in ve diğer Müslümanların tavrı bu olmuştur. Bunları tekfir ederek kendilerine mürted muamelesini uygulamışlardır.

Bu nedenledir ki âlimler, Müslümanlar ile savaşan kişilerin ve yardımcılarının mal ve canlarının mübah olduğunu söylerler.[3]

İbn-i Kudame el-Hanbelî رحمه الله, *"El-Muğni"* isimli eserinde şu başlıkta bir bölüm açmıştır; "Müslümanlara karşı savaşırken esir düşen kişinin, Müslümanlığını İddia etmesi ancak muteber bir delil ile kabul edilir. Çünkü sergilediği haline aykırı bir durum iddia etmektedir."[4]

Dikkat edilecek olursa, bunlar savaşa zorla götürülmüş, kendi istekleriyle gelmedikleri halde, haklarında böyle bir ayet nazil olmuş ve Peygamberimiz ﷺ amcasına bile aynı muameleyi yapmıştır.

İbn-i Hazm رحمه الله şöyle söylemektedir:

Müslümanlardan kim, Hind, Sind, Çin, Türk, Sudan ve Rum'da kalır ve hicretin zorluğundan, malının azlığından, bedeninin zayıflığından veya çıkacak herhangi bir yol bulamadığı için oralardan çıkmaya güç yetiremezse o zaman mazeretlidir. Şayet oralarda Müslümanlarla savaşır, kafirlere yol ve yazı ile yardım ederse kafir olur.[5]

Bir hadisi şerifte Peygamberimiz ﷺ şöyle buyuruyor: "**Sizin başınıza bazı liderler gelecek ki; bu liderler şerli insanlara yakın olacaklar ve namazları vakitlerinden geciktirerek kılacaklar. Kim bunların zamanında yaşarsa onlara asker de olmasın, polis de, vergi tahsildarı da olmasın, haznedar da.**"[6]

1 İbni Kesir Tefsiri, C.2, Sh.389.
2 Buhari, Hadis No:2537.
3 İbni Kudame, El-Muğni, 8/297.
4 İbni Kudame, El-Muğni, 8/261.
5 Muhalla, C.11, Sh.200.
6 Sahih İbni Hibban, C.10, Sh.446.

Firavunun Askerleri:

Şunu da unutmamak gerekir ki; bir insan bu tür yerlere zorla ve hoşuna gitmediği halde gittiğini veya bu konuda mecbur olduğunu iddia etmektedir. Geçerli bir ikrah mazereti olmayanların bu ordularda bulunması kesinlikle onlar için bir mazeret teşkil etmez. Allah Teala bize firavundan ve askerlerinden bahsederken, onun o kadar zalim ve diktatör birisi olmasına rağmen ona askerlik yapanların onun gibi suçlu olduğunu beyan etmiştir.

Firavun, kavmine en amansız işkencelerle işkence etmiş ve onları zayıflatmak için her türlü planları kurmuştu. Hâkimiyetini sağlamak için yeri geldi mi onları öldürüyor, yeri geldi mi onları dağıtıp parça parça ediyordu. Nitekim bu hususları Allah ﷻ Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"Firavun, kavmini küçük düşürdü (ezdi). Onlar da kendisine itaat ettiler. Çünkü onlar yoldan çıkmış bir toplumdu." [Zuhruf, 54]

"Şüphe yok ki, Firavun yeryüzünde (ülkesinde) büyüklük taslamış ve halkını sınıflara ayırmıştı. Onlardan bir kesimi eziyor, oğullarını boğazlıyor, kadınlarını ise sağ bırakıyordu. Şüphesiz o, bozgunculardandı." [Kasas, 4]

Bütün bunlara rağmen Rabbimiz ﷻ ne firavunu ne de onun askerlerini mazeretli görmedi. Bilakis hepsini bir kefede değerlendirip hepsinin de aynı cürümde ortak olduklarını beyan etti.

"Şüphesiz Firavun, (veziri) Haman ve onların askerleri hatalıydılar." [Kasas, 8]

Onları cezalandırırken hepsini birden yani hem firavunu, hem de askerlerini; hem dünyevi, hem de uhrevi olarak cezalandırmaktadır.

"Biz de onu ve askerlerini yakaladık ve onları denize attık (Orada boğuldular). Zalimlerin sonunun nasıl olduğuna bak!" [Kasas, 40]

"Firavun, kıyamet gününde kavminin önüne geçecek ve onları ateşe götürecektir. Ne kötü varış yeridir orası! Onlar, hem bu dünyada, hem de kıyamet gününde lânete uğratıldılar. Ne kötü destektir onlara verilen destek!" [Hud, 98-99]

Firavun gibi Kur'an'a konu olmuş bir zalimin askerlerinin bile firavunun suçuna ortak olduklarını, hem dünyevi hem de uhrevi azaba beraber düçar olacaklarını Rabbimiz ﷻ bu Ayet-i Kerime'lerde açıkça beyan etmiştir.

(Makalemizin devamı inşallah gelecek sayıda olacaktır.)

TOP 10

İSLAM DEVLETİ VİLAYETLERİNDEN SEÇİLMİŞ 10 VİDEO

1. وليجدوا فيكم غلظة
VE SİZDE BİR SERTLİK BULSUNLAR

VİLAYET: SELAHADDİN

2. صد هجوم للجيش الأفغاني المرتد
MÜRTED AFGAN ORDUSU SALDIRISININ PÜSKÜRTÜLMESİ

VİLAYET: HORASAN

3. غزوة أبي زياد الزيدي تقبله الله
EBU ZİYAD EZ-ZEYDİ GAZVESİ

VİLAYET: KUZEY BAĞDAT

4. سير المعارك في جبل مكحول 1
MAKHOL DAĞINDA SAVAŞIN SEYRİ 1

VİLAYET: DİCLE

5. سير المعارك شرقي الرمادي
RAMADİ'NİN DOĞUSUNDA SAVAŞIN SEYRİ

VİLAYET: ANBAR

6. غزوة مهين
MAHİN GAZVESİ

VİLAYET: DIMEŞK

7. سيُهزم الجمع ويولون الدّبر
ONLAR BOZGUNA UĞRAYACAK VE ARKALARINA DÖNÜP KAÇACAKLAR

VİLAYET: BEREKE

8. فشل القصف الفرنسي
FRANSIZ HAVA SALDIRILARININ BAŞARISIZLIĞI

VİLAYET: RAKKA

9. يا قاعدة اليمن إلى أين تذهبون؟
EY YEMEN EL KAİDESİ, NEREYE GİDİYORSUN?

VİLAYET: HAYR

10. إلى جندي القاعدة في اليمن
YEMEN'DEKİ EL KAİDE ASKERLERİNE

VİLAYET: NİNOVA

İSLAM'DA KÖLE VE CARİYE HUKUKU

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a olsun. Salât ve selam Resullerin en şereflisinin, ehlinin, sahabesinin ve O'nu tüm dost edinenlerin üzerine olsun.

Tağutların İslam ümmetine musallatından sonra İslam'ın birçok kuralı Müslümanların hayatlarındaki pratikliğini yitirdi. Bu tağutlar Müslümanlara sadece razı oldukları kadar İslam'ı yaşamalarına müsaade ederek, hoşlarına gitmeyen veya kendilerine zarar veren İslam'ın kurallarını yasaklayıp bunu unutturdular.

İşte bu unutturulan ve sadece kitaplarda yazılı olarak kalan İslam'ın kurallardan biri de köle ve cariyelik hukukudur.

Allah ﷻ ihlâslı ve samimi kullarına minnette bulunarak onlara İslam Devleti'ni kurmalarını bahşettikten sonra bu devlet, İslam'ın tüm hukuk kurallarını hayata aktarmakta ve unutulmuş veya sadece kitaplarda kalmış ilkelerin tümünü pratize etmektedir. İslam Devleti, İslam'ın hayata aktarılmış canlı bir örneğidir. İslam Devleti'nin eylemlerinden ve yaptıklarından hoşnut olmayanlar, asıl itibariyle İslam'ın hukuk kurallarından hoşnut olmayanlardır.

Allah ﷻ Müslümanlara, savaştıkları toplumlardan köle ve cariye edinmelerini helal kılmıştır. Bunun hikmetlerinden birisi de, kocası veya babaları öldürülen sahipsiz kadın ve çocuklara sahip çıkmaktır. Aksi takdirde en yakınlarını kaybetmiş kimseler, özellikle kadın ve kızlar, sahipsiz kaldıklarında fuhuşa, çocuklar ise kötü yollara düşmektedir.

Kölelik sistemi İslam'dan önce de vardı ve son zamanlara kadar tüm dünyada uygulanmaktaydı. Özellikle Avrupa ve Amerika sanayileşmeye gidene kadar bu sistemi en zalimane bir şekilde kullandı. Örneğin İngiltere kraliçesi Elizabeth köle ticareti yapıyordu. Bir seferinde 47 binden fazla köleyi Afrika'dan gemilerle getirtmişti. Sanayileşmeden sonra köleler makinelerden daha maliyetli olmaya

başlayınca Avrupalılar köleleri terk edip bu sistemi yasakladılar.

Kölelik kavramı ilk etapta aklınızda kötü bir anlam çağrıştırabilir. Bu sizin yaşadığınız sistemdeki kölelere olan bakışınızdan veya size anlatılan zalimane uygulamalardaki örneklerden kaynaklanabilir. Fakat İslamiyette bu olgu sizin zan ettiğiniz gibi olmayıp savaş esirlerine yapılabilecek, onları serbest bırakmaktan sonraki en iyi muameledir. Malumdur ki, savaş esnasında hiçbir taraf diğer tarafın esirini serbest bırakmak istemez.

İslam'ın kendi esirlerine gösterdiği ihtimamı hiçbir sistem göstermemektedir. Esirleri senelerce hapiste çürütmek yerine, onları topluma karıştırıp kazanmaktadır. İslam'daki kölelik sistemi, savaş esirlerinin öldürülmemesi veya hapislerde çürütülmemesi içindir. Malumdur ki; savaşlarda bazen çok büyük rakamlarda insanlar esir alınmaktadır. Bunların salıverilmesi, özellikle savaşın çetin geçtiği durumlarda düşmanına güç katmak olacağı için, savaş taktiği olarak çok hatalı bir yöntemdir. Tüm bunların öldürülmesi veya hapsedilmesi çok ciddi maliyetlere neden olacağından, bunlar için farklı bir metod izlemek gerekmektedir. İşte o metod da, İslam'ın savaş esirlerine gösterdiği en merhametli yollardan biri olan kölelik sistemidir.

Eğer esirler zindanlarda kalırsa, kendisini zindana atana karşı düşmanlık besler. Oysa esir düşmüş birisini köle olarak yanında bulundurmak, aynı sofrada yediğinden yedirmek, giydiğinden giydirmek, bir köle için zindana atılmaktan her bakımdan daha evladır.

Bunlar İslam'la savaş halinde bulundukları için İslam bunları direkt olarak topluma karıştırmaz. Çünkü bunlar hem ekonomik, hem sosyal ve hem de dinsel olarak topluma direkt olarak katılacak statüde değillerdir. Bundan ötürü onları daha düşük bir statüde topluma katarak onları yavaş yavaş bir eğitime tabi tutmaktadır. Merhale merhale onları eğiterek toplumun bir bireyi olana kadar onlarla ilgilenmekte ve daha sonra İslam'ı tanıyıp kabul ettikten sonra, onları özgürleştirerek topluma katmaktadır.

Köleliğin temel hedeflerinden biri de onlara sahip çıkmak, Müslüman olmalarını sağlamak ve onları azadedip evlendirmektir. İslam'daki kölelik, diğer sistemlerdeki kölelik gibi değildir. Hedef bunlara sahip çıkmak ve bunları kazanmaktır. Amaç onları ezmek veya onlara kötü davranmak değildir. Bilakis İslam, bunlara sahip çıkmayı ilke edinmiş ve bunlara gereken ilgiyi ise emretmiştir.

Köle ve Cariyelere İyi Davranmanın Emredilmesi:

"**Allah'a ibadet edin ve ona hiçbir şeyi ortak koşmayın. Ana babaya, akrabaya, yetimlere, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yanınızdaki arkadaşa, yolcuya, elinizin altındakilere (cariye ve köle) iyilik edin. Şüphesiz Allah, kibirlenen ve övünen kimseleri sevmez.**" [Nisa, 36]

İmam Kurtubi ﵀ bu ayetin tefsirinde şöyle demektedir:

Allah teala "**elinizin altındakilere (cariye ve kölelere) iyilik edin**" ayetinde mülkünüz altında tuttuklarınıza iyilik yapmayı emretmektedir. Bunu Nebi de ﷺ şöyle beyan etmektedir.

Müslim ve diğerleri Ma'rûr b. Süveyd'den rivayet ederek şunları dedi:

Rabeze'de Ebu Zer'in yanına uğradık. Üzerinde çizgili bir aba vardı. Kölesinin üzerinde de aynı abanın bir eşi vardı. Biz Ebu Zer'e:

– Ya Eba Zer! Bu iki abayı bir yere getirsen bir kat elbise olurdu! dedik. Bunun üzerine Ebu Zer şunları söyledi:

– Benimle din kardeşlerimden bir zat arasında münakaşa geçmişti. O zatın annesi a'cemi idi. Ben de onu annesi sebebi ile yerdim de beni Peygamber 'e ﷺ şikâyet etti. Derken Peygamber'e ﷺ rastladım.

"**Ya Eba Zer! Gerçekten sen kendinde cahiliye bulunan bir kimsesin!**" dedi.

– Ya Resulallah, eğer bir kimse adamlara söverse onun anasına babasına söverler! dedim. (Nebi ﷺ tekrar) :

– "**Ya Eba Zer! Gerçekten sen, kendinde cahiliye bulunan bir kimsesin! Onlar sizin din kardeşlerinizdir. Allah, onları sizin elleriniz altına vermiştir. Şimdi onlara kendi yediğinizden yedirin! Kendi giydiğinizden giydirin! Onlara yapamayacakları şeyleri yüklemeyin! Şayet yüklerseniz onlara yardım edin!**" buyurdular.[1]

1 Müslim, Hadis No:1661.

Yine Ebu Zer ﷺ Resulullah'ın ﷺ şöyle dediğini rivayet etmektedir:

"Anlaşabildiğiniz kölelerinize yediğinizden yediriniz ve giydiğinizden giydiriniz. Anlaşamadığınız kölelerinizi ise satınız. Allah'ın kullarına zulmetmeyiniz."[1]

Ebu Hureyre ﷺ Resulullah'tan ﷺ şöyle rivayet etmiştir:

"Yiyeceği, giyeceği kölenin hakkıdır. Kendisine iş namına da ancak gücü yeteceği şey yüklenir."[2]

Ebu Hureyre ﷺ Resulullah'tan ﷺ şöyle rivayet etmektedir:

"Sizden biriniz kölesine, (kendisini kast ederek) rabbine su ver, rabbini doyur veya rabbine ışık getir demesin. Yine sizden biriniz (sahibini kastederek) "rabbim" demesin. Ancak "efendim" veya "sahibim" desin. Sizden biriniz (kölesine) "kulum" da demesin. Oğlum, genç oğlum veya genç kızım desin."[3]

Allah Resulü ﷺ köle sahiplerine en güzel ahlakı öğretmiş, onları bu konudaki en doğru yola iletmiş ve nefislerinde bir kibir ve büyüklenme oluşmaması için gerekli nasihatlerde bulunmuştur. Çünkü tüm varlıklar Allah'ındır. Hepimiz O'nun kulu ve kölesiyiz. Ancak şu var ki; O mülkünden, dilediği kimselere dilediği kadarını vermiştir. Bazılarımızı bazılarımızla sınamak veya bize verdikleriyle bizi imtihan etmek istemektedir. Elimizin altında köle, cariye ve hizmetçilere karşı iyi davranmamız ve onları, güçleri oranında çalıştırmamız, onlara zulmetmemiz ve onlara karşı kibirlenmeyip tevazu ile muamele etmemiz gerekmektedir.

Müslim Hayseme'den naklen şunları rivayet etti:

Hayseme şöyle dedi; Abdullah b. Amr ile birlikte oturuyorduk. Aniden ona bir hizmetçisi gelerek içeri girdi, Abdullah ona:

– "Kölelerin yiyeceklerini verdin mi?" diye sordu. Hizmetçisi:

– "Hayır." cevabını verdi. Abdullah:

– Öyle ise git de onlara yiyeceklerini ver; (zira) Resulullah ﷺ:

"Bir kimseye günah olarak sahibi bulunduğu kimselerin yiyeceğini vermemesi yeter." buyurdular, dedi.[4]

İslam, topluma kazandırılmaya hazır hale gelen iman etmiş kölelerin azat edilmesini teşvik etmiş, bu ameli faziletli bir amel görmüş ve müntesiplerini buna teşvik etmiştir. Bununla beraber birçok günahın kefaretinde, iman etmiş bir köle azat etmeyi emretmiştir.

"Kim bir mü'mini yanlışlıkla öldürürse, bir mü'min köleyi azad etmesi ve bağışlamadıkları sürece ailesine diyet ödemesi gerekir." [Nisa, 92]

"Allah, boş bulunarak ettiğiniz yeminlerle sizi sorumlu tutmaz. Ama bile bile yaptığınız yeminlerle sizi sorumlu tutar. Bu durumda yeminin keffareti, ailenize yedirdiğinizin orta hâllisinden on yoksulu doyurmak yahut onları giydirmek ya da bir köle azat etmektir." [Maide, 89]

"Kadınlarından zıhar yaparak ayrılıp sonra da söylediklerinden dönecek olanlar, eşleriyle birbirlerine dokunmadan önce, bir köle azat etmelidirler. İşte bu hüküm ile size öğüt veriliyor. Allah, yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır." [Mücadele, 3]

Bunlarla beraber İslam, kölelerin azat edilmesi için müntesiplerini, onlara yardım etmeye teşvik etmiş ve sadakanın verilebileceği sekiz sınıftan biri olarak addetmiştir.

"Sadakalar (zekâtlar), Allah'tan bir farz olarak ancak fakirler, düşkünler, zekât toplayan memurlar, kalpleri İslâm'a ısındırılacak olanlarla (özgürlüğüne kavuşturulacak) köleler, borçlular, Allah yolunda cihad edenler ve yolda kalmış yolcular içindir. Allah, hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." [Tevbe, 60]

"Sahip olduğunuz kölelerden "mükâtebe" (sözleşme) yapmak isteyenlere gelince, eğer onlarda bir hayır görürseniz onlarla mükâtebe yapın. Allah'ın size verdiği maldan onlara verin." [Nur, 33]

İslam, bunlara gereken iyiliği emretmekle beraber bunların İslam'la savaşta alınan esirler olduklarının da gözardı edilmemesi gerekir. Hiç kimse bunlara sıradan bir şahıs muamelesi yapılması gerektiğini de savunamaz. İslam'ın kendisiyle savaşanlara bile gösterdiği şefkati hiçbir din ve ideoloji göstermemiştir.

---

1 Ebu Davud, Hadis No:5161.
2 Müslim, Hadis No:1662.
3 Müslim, Hadis No:2249.
4 Müslim, Hadis No:996.

Ayrıca bu sistemde İslam'la savaşanlara bir zillet tattırılmaktadır. İslam'a kılıcını çekmiş ve ehlini öldürmüş olanlara bir zillet, ona inanıp bu uğurda savaşanlara ise bir izzetin tattırıldığı sistem...

Şunu da belirtmek gerekir ki; Bu bahsettiğimiz İslam'ın kölelik sistemine ilişkin kurallarıdır. Bireysel olarak Müslümanlar bunu suistimal edebilir, bu konuda aşırıya gidilebilir veya elinin altındaki kölelere zulmedebilir. Bunların yaptıkları hataların İslam'ı bağlamayacağını ayrıca belirtmekte fayda vardır. İslam bunların hatalarını onaylamadığı gibi yerine göre bunlara müeyyide de uygulamaktadır.

Nitekim bu konunun dışında da Müslümanlar bazen İslam'ın kurallarını çiğneyebilir veya nefislerine aldanıp aşırıya gidebilirler. Her halükarda İslam ile Müslümanı bir tutmamak gerekir.

Savaş esirlerinin köle alınmaları Allah'ın ﷻ Müslümanların emirinin insiyatifine bırakmış olduğu bir helaldir. Bizler anladığımız kadar bunun hikmetlerini izah etmeye çalıştık. Lakin bilinmelidir ki; biz buna, mantığımıza uyduğu için değil Rabbimizden geldiği için buna iman ettik. Bazılarının akılları bunu almasa da bunu inkâr edip eleştirse de biz bunu elimizden geldiği kadar yaşayacağız ve Allah'ın izniyle kıyamete kadar devam ettireceğiz.

Bunlara sahip çıkılırken, ne bunlara sahip çıkanlara ne de sahip çıkılanlara zulmedilmesin diye Allah ﷻ buna bazı kurallar getirmiştir.

İşte bizler de Allah'ın izniyle bu makalemizde özellikle köle veya cariyesi olan kardeşlerimizin ihtiyaç duyduğu İslam'ın bunlar hakkındaki bir takım kurallarına değineceğiz.

Seby kelimesi sözlük olarak esir demektir. *'Seba el-aduvve ve gayrehu sebyen'* ve sibaen düşmanını veya diğerlerini esir aldı demektir. Kadınlar için "sebyun, sebiyyetun, mesbiyyetun" kelimeleri kullanılır. Çoğul kadınlar için "sebaya" kullanılır. Çocuklar için sebyun veya mesbiyyun denilir.[1]

İslami ıstılahta "es-seby": İslami fakihlerin geneli "es-seby" kavramını, Müslümanların savaşta harbi kafirlerden esir aldıkları kadın ve çocuklar için kullanırlar. "El-Esr" kelimesini de esir aldıkları erkekler için kullanırlar.

1 Bkz. Lisan El-Arap, Misbah El-Muhit, Kamus El-Muhit "seby" kelimesi.

Köle: Mülk altına alınmış erkek esirlere denir.

Cariye: Mülk altına alınmış bayan esirlere denir.

Seby yani kölelik; Kitap, sünnet ve icma ile sabittir. Meşruluğunda hiçbir ilim ehli ihtilaf etmemiştir.

Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"Savaş tutsağı olarak elinize geçmiş cariyelerin dışında evli kadınlar ile evlenmeniz haramdır." [Nisa, 24]

İbn-i Kesir ؓ bu ayetin tefsirinde şöyle demektedir: "Savaş tutsağı olarak elinize geçmiş cariyelerin dışında" yani cariye olarak mülkünüzde tuttuklarınız müstesna. Bunlarla istibra yapıldıktan sonra cinsel ilişkiye girmeniz size helaldir. Ayet-i Kerime bunun hakkında inmiştir.

Ahmed bin Hanbel, Ebu Said el-Hudri'nin şöyle dediğini rivayet eder: 'Avtas mıntıkasından (Mekke'nin güneyinde Hevazin diyarında bir vadi) evli bazı kadınları esir aldık. Kocaları olduğu halde onlarla birlikte olmayı uygun görmedik. Bunu Nebi'ye ﷺ sorduk. Akabinde şu ayet nazil oldu. **"Savaş tutsağı olarak elinize geçmiş cariyelerin dışında evli kadınlar ile evlenmeniz haramdır."** [Nisa, 24] Ve Allah ﷻ bunların ırzlarını bize helal kıldı.'[2]

"Ve onlar ki ırzlarını korurlar. Ancak eşleri ve ellerinin altında bulunan cariyeleri bunun dışındadır. Onlarla ilişkilerinden dolayı kınanmazlar. Kim bunun ötesine geçmek isterse, işte onlar haddi aşanlardır." [Mü'minun, 5-7]

İmam Taberi Bu ayetin tefsirinde şunları söyler:

İbn-i Abbas ؓ **"Ve onlar ki ırzlarını korurlar. Ancak eşleri ve ellerinin altında bulunan cariyeleri bunun dışındadır. Onlarla ilişkilerinden dolayı kınanmazlar."** ayetinin tefsirinde şöyle diyor: "Allah ﷻ onların eşleri ve elleri altındaki cariyeleriyle ilişkiye girmelerine razı olmuştur."

"Kim bunun ötesine geçmek isterse" kim eşinin ve eli altındaki cariyesinin dışında başka biriyle cinsel ilişkiye girerse **"işte onlar haddi aşanlardır."** Yani onlar Allah'ın sınırlarını ihlal edenlerdir. Allah'ın onlara helal kıldığı şeylerden vazgeçip haram olan şeylere gidenlerdir.[3]

2 İbn-i Kesir Tefsiri, C.2, Sh:256.
3 Taber-i Tefsiri, C.19, Sh.11.

Enes'ten ﷺ şöyle rivayet edildi: Rasulullah ﷺ, Hayber gazasına çıkmıştı. Hayber'in yanı başında sabah namazını daha karanlık iken kıldık. Sonra Allah'ın Peygamberi (hayvanına) bindi. Ebu Talha da bindi, ben de Ebu Talha'nın terekesinde idim. Allah'ın Peygamberi, Hayber'in sokağı içine sürdü. Benim dizim, Allah'ın Peygamberi'nin uyluğuna dokunur haldeydi. Sonra izarını (yani futasını) uyluğundan sıyırdı. Hatta Allah'ın Peygamberi'nin uyluğunun aklığı hâlâ gözümün önündedir. Şehre girerken de: "**Allahu Ekber, Hayber harap oldu -yahut harp olsun.- Biz bir kavmin yurduna girdik mi, inzar edilmiş olanların hali yaman olur!**" buyurdu. Bunu üç kere söyledi.

Enes dedi ki: Hayberliler (sabah vakti) işlerinin başına çıkınca: İşte Muhammed; (ravi Abdulaziz bin Suheyb'in bazılarından rivayetine nazaran da:) İşte Muhammed! İşte ordu! dediler. Enes dedi ki: Biz Hayber'i zorla, yani harben ele geçirdik. Harb esirleri toplandı. Akabinde Dıhye gelip: Ey Allah'ın Peygamber'i, bana esirlerden bir cariye ver, dedi. Peygamber ona: "**Git de bir cariye al**" buyurdu. Dıhye, Safiyye bintu Huyey'i aldı.

Bir kimse Peygamber'e geldi ve "Ey Allah'ın Peygamberi, Dıhye'ye Ben-i Kurayza ile Ben-i Nadr'ın seyyidesi olan Safiyye bintu Huyey'i verdin. (Hâlbuki) o kadın, senden başkasına münasip olamaz, dedi. Bunun üzerine: "**Onu Safiyye ile çağırınız**" buyurdu. Akabinde Dıhye, Safiyye'yi getirdi. Peygamber Safiyye'ye baktı da, Dıhye'ye: "**Esirlerden, bundan başka bir cariye al**" buyurdu.

Enes dedi ki: Peygamber Safiyye'yi azad etti ve onunla evlendi. Sabit El-Bunani, Enes'e hitaben: Ya Eba Hamza, Peygamber Safiyye'ye mehr olmak üzere ne verdi? dedi. Enes: Safiyye'nin nefsini; onu azâd etti ve onunla evlendi, dedi. Nihayet yol üzerinde iken, Ümmü Süleym, Safiyye'yi Peygamber için hazırladı ve gece olunca onu Peygamber'e teslim edip gerdeğe koydu. Böylece Peygamber ﷺ damat olarak sabahladı. Sabah olunca: "**Kimde bir şey varsa onu getirsin**" buyurdu da bir yaygı yaydı. Artık kimi insan hurma, kimi yağ getirmeye başladı. Ravi Abdulaziz: Enes, "sevik" yemeğini zikrettiğini zannediyorum, dedi. Enes dedi ki: Oradaki cemaat "hays" yemeği yaptılar. İşte Resulullah'ın düğün yemeği bu olmuş oldu.[1]

İbn-i Kayyım ﷺ şöyle demektedir: "Peygamber dönemindeki cariyelerin çoğu puta tapanlardandı. Peygamber ﷺ onların cariye edinmelerini uygun görüyordu. Ebubekir ﷺ Seleme bin Ekva'ya ﷺ puta tapan bir cariyeyi hediye etti. Ömer ve oğlu ﷺ Hevazin kabilsesinden cariyeler aldılar. Aynı şekilde diğer sahabelerin de cariyeleri vardı.[2]

Köle ve Cariyeler Sadece Ehli Kitaptan mı Alınır? Yoksa Tüm Müşriklerden de Alınır mı?

İslam âlimleri ittifakla, ehli kitaptan köle ve cariye alınabileceğini söylemişlerdir. Mecusiler ise bu konuda ehli kitaba tabidirler.

Dört mezhep âlimleri savaşa fiilen katılanlar için şöyle demektedirler:

Hanefiler, Malikiler, bazı Şafii ve Hanbeli uleması Arap olmayan müşriklerden köle alınabileceğini söylemişlerdir. Bir kısım Şafii ve Hanbeli âlimleri bunlardan köle almanın caiz olmadığını söylemişlerdir.

Malikiler, bir kısım Şafii ve Hanbeli âlimleri Arap müşriklerinden köle alınabileceğini söylemişlerdir. Malikiler bu konuda kureyşli olanları istisna etmiş onlardan köle alınmaz demişlerdir.

Hanefiler, bir kısım Şafiiler ve Hanbeliler Araplardan köle alınmaz demişlerdir. Bunlar İslam'a davet edilir kabul etmezlerse öldürülür demişlerdir.[3]

Savaşa fiilen katılmayan ve öldürülmeleri caiz olmayan kadın ve çocuklar için de şöyle demektedirler:

Bunların köle ve cariye olarak alınmaları ittifakla caizdir. Bunlar ister ehli kitap olsun, ister puta tapan müşriklerden olsun, ister Arap olsun, isterse de Acem olsun farketmez.[4]

İbn-i Kudame ﷺ şöyle demektedir:

Savaş esirleri üç kısımdır.

1 Buhari, Hadis No:371; Müslim, Hadis No:1365.

2 Ahkam Ehl-i Ez-Zimme, 1/107-108.

3 Feth El-Kadir Ala El-Hidaye, 4/371; El-Bahr Er-Raik, 5/89; Mecme El-Enher, 1/59; Bedai-u Es-Senai, 9/4348; Haşiye Tahtavi Ala Ed-Durr, 2/447; Haşiye, İbn-i Abidin, 3/229; Esna El-Metalib, 4/193; Haşiye El-Cemel 5/197; El-Mudevvene, 2/24; Haşiye Ed-Dusuki, 2/184; El-Mevahib El-Celil 3/358; El-Muğni, 8/372-376; El-Ahkâm Es-Sultaniyye li-Ebi Ya'la, Sh.31-125; Mevsua El-Fıkhiyye El-Kuveytiyye, 3/299.

4 Bedai-u Es-Senai, 9/4348; Haşiye İbn-i Abidin, 3/229; Haşiye Tahtavi Ala Ed-Durr 2/447; Haşiye Ed-Dusuki, 2/184,201,205; El-Muğni 8/376; El-Ahkam Es-Sultaniyye li-Ebi Ya'la Sh.128; Esna El-Metalib 4/193; Mevsua El-Fıkhiyye El-Kuveytiyye 3/299.

Birincisi: kadın ve çocuklardır. Bunların öldürülmesi caiz değildir. Onlar esir alındığı gibi Müslümanlara köle olurlar. Çünkü Nebi ﷺ çocuk ve kadınların öldürülmesini yasaklamıştır. Ve Nebi ﷺ onları esir alınca köle yapardı.

İkincisi: Kendilerinden cizye alınabilen ehli kitap ve Mecusilerin erkeklerinde imamın dört tercih hakkı vardır; Öldürme, karşılıksız serbest bırakma, fidye karşılığı serbest bırakma ve onları köle yapma.

Üçüncüsü: kendilerinden cizye alınmayan putperest ve onların dışındakilerde imamın üç tercih hakkı vardır; öldürme, karşılıksız serbest bırakma veya fidye karşılığında serbest bırakma. Bunların köle yapılması caiz değildir. Ahmed bin Hanbel'den bunların köle edinilmesinin caizliği hakkında rivayetler gelmiştir. Şafiilerde bu görüştedir.[1]

Cariyelerle Cinsel İlişkiye Girmek Caiz midir?

Ehli kitaptan olan cariyeler Müslüman olmasalar bile onlarla cinsel ilişkiye girmek selefin ittifakıyla caizdir. Cariye sahiplerinin onlarla ilişkiye girmesi için onlarla nikâh kıymalarına gerek yoktur. Mücerred olarak onları mülk edinmek onlarla ilişkiye girmek için yeterlidir.

İbn-i Teymiyye ﵀ şöyle demektedir:

Ehli kitaptan olan cariyeleri mülk edinerek onlarla ilişkiye girmek dört mezhep imamı ve onların dışındaki ilim ehline göre nikâh akdiyle onlarla ilişkiye girmekten daha kuvvetlidir. Seleften hiç kimse bunun haramlığını söylememiştir.[2]

Fakat ehli kitabın dışındaki dinlere mensup cariyelerle Müslüman olmadan önce ilişkiye girme konusunda âlimler ihtilaf etmişlerdir. Dört mezhep âlimleri ve cumhur ulema putperest kadınlar Müslüman olmadan onlarla ilişkiye girilmez demişlerdir.

İbn-i Teymiyye ﵀ şöyle demektedir:

Dört mezhep âlimleri, putperest cariyelerle evlenmenin ve onlarla ilişkiye girmenin caiz olmadığında ittifak halindedirler. Bunlarla ancak İslamlarından sonra ilişkiye girilebilir.[3]

1 El-Muğni, 9/221.
2 Fetava El-Kubra, C.3, Sh.104.
3 Fetava El-Kubra, C.3, Sh.115.

Ancak Said bin Museyyeb, Tavus, Âta, Ebi Sevr, Amr bin Dinar ve Mücahid, putperest cariyerlerle İslam'dan önce ilişkiye girmenin caiz olduğunu söylemişlerdir. Bu konuda İbn-i Teymiyye ve İbn-i Kayyım'da bu âlimleri destekleyerek bunlarla ilişkiye girmenin caiz olduğunu söylemişlerdir.[4]

İbn-i Kayyım ﵀ şöyle demektedir:

Bu nebevi kaide putperest cariyelerle ilişkiye girmenin caiz olduğuna dalalet eder. Resulullah ﷺ "Avtas" mıntıkasından (Mekke'nin güneyinde hevazin diyarında bir vadi) alınan cariyelerle ilişkiye girilmesi için onların Müslüman olması gerektiğini şart koşmadı. Onlarla ilişkiye girilmesinde sadece istibrayı engel saydı. İhtiyaç anında açıklamayı geciktirmek mümkün değildir ki; onlar İslam'a yeni girmiş kimselerdi. Resulullah'ın, O'nun dönemindeki ve ondan sonraki sahabenin ameli gereği mülkiyet altındaki cariyeler hangi dinden olursa olsunlar onlarla ilişkiye girmek caizdir. Bu tavus ve dışındakilerin mezhebidir.[5]

Bunlarla cinsel ilişkinin helal olmasının hikmetlerinden biri, bunların mülkiyet gibi bir akdin altında bulunmasıdır. Mülkiyet akdi, nikâh akdi gibi bir akittir. Hatta bu akit nikâh akdinden daha güçlü bir akittir. Bu konuda cariyenin sahibi cariyesiyle ilişkiye girmesi hanımıyla ilişkiye girmesi gibidir. Nitekim cariyenin de bu konuda ihtiyacı da giderilmiş olur. Sahibi onu başka erkeklerle de evlendirebilir. Başka biriyle evlendirdiği vakit onunla cinsel ilişkiye girmesi artık caiz olmaz.

Mürtedlerden Köle ve Cariye Alınabilir mi?

Cumhuru ulema mürted kadınlar ister İslam diyarında olsun isterse küfür diyarında olsun cariye alınamazlar; ya tevbe edip Müslüman olurlar ya da öldürülürler, demişlerdir.

İbn-i Kudame ﵀ şöyle demektedir:

Mürted olan kadın veya erkeğe kölelik icra edilmez. Bunlar ister İslam diyarında olsunlar isterse küfür diyarına gitsinler farketmez. Şafii'de bu şekilde söylemiştir. Ebu Hanife, Mürted bir kadın küfür diyarına giderse onun cariye alınması caizdir. Çünkü Ebubekir, Ben-i Hanife'den aldıkları esir kadınları cariyeleştirmiştir, demektedir.

4 Fetava El-Kubra, C.3, Sh.105.
5 Zaad El-Mead, C.5, Sh.120-121.

Bizler Peygamber'in ﷺ **"Kim dinini değiştirirse onu öldürün"** hadisiyle amel ediyoruz. Çünkü bunların küfürleri üzerine bırakılmaları caiz değildir. Ve erkeklerinin köleleştirilmesi de caiz değildir. Ebubekir'in esir aldığı Ben-u Hanifelilerin Müslüman oldukları ve sonra mürted oldukları sabit değildir. Eğer Ali'den ؓ mürtedler köle alınır rivayeti var denilirse, bu hadisin zayıf olduğunu ve Ahmed bin Hanbel'in bunu zayıf saydığını söyleriz.[1]

İbn-i Teymiyye ؒ şöyle demektedir:

Âlimler mürtedin köle alınması konusunda ihtilaf ettiler. Ebu Hanife gibi bir kısım âlimler bunların köle alınabileceğini söylemiştir. Ahmed ve Şafii gibi bir kısım âlim ise bunların köle olarak alınmayacağını söylemişlerdir. Sahabeden bilinen görüş birinci görüş ve mürtedlerin mürted kadın ve kızlarının cariye olarak alınmasıdır.[2]

Esir Alınan Kadının Eski Kocasıyla Olan Nikâh Akdi Bozulur mu?

Eğer kadın tek başına esir alınırsa, eski müşrik kocasıyla olan nikâhı bozulur. Bu konuda fakihler arasında bir ihtilaf yoktur.

Ebu Said El-Hudri'den ؓ şöyle rivayet edildi: Rasulullah ﷺ Huneyn günü Avtas'a bir grup asker gönderdi. Onlarla karşılaştıklarında onlarla savaşıp onları yendiler. Ve onlardan bazı esirler aldılar. Allah Resulü'nün sahabelerinden bazıları sanki esir alınan kadınların müşrik kocaları yüzünden onlara yaklaşmaktan çekindiler. Bunun üzerine Allah ﷻ şu ayeti indirdi. **"Savaş tutsağı olarak elinize geçmiş cariyelerin dışında evli kadınlar ile evlenmeniz haramdır."** [Nisa, 24] yani onların, iddetleri bittikten sonra size helaldirler.[3]

Kadının kocasıyla beraber esir alınma durumunda nikâhlarının fesh olup olmayacağı ile ilgili İslam âlimleri ihtilaf etmişlerdir.

Birincisi: Nikâhları bozulmaz ve esir alınmalarıyla nikâh akitleri devam eder. Bu görüş Hanefi ve Hanbelîlerin görüşüdür. Çünkü Allah ﷻ **"Savaş tutsağı olarak elinize geçmiş cariyelerin dışında evli kadınlar ile evlenmeniz haramdır."** [Nisa, 24] ayetini "Avtas" esirleri hakkında indirmiştir ki; onlar kocaları olmadan esir alınmışlardı. Ve bunun dışında da deliller getirmektedirler.[4]

İkincisi: Esir alınmalarıyla nikâhları bozulur. Bu görüş Malikilerin, Şafiilerin, Sevri, Leysi ve Ebu Sevr'in görüşüdür.[5]

İbn-i Kayyım ؒ şöyle demektedir:

"Savaş tutsağı olarak elinize geçmiş cariyelerin dışında evli kadınlar ile evlenmeniz haramdır." [Nisa, 24] yani onların, iddetleri bittikten sonra size helaldirler. Bu hüküm, esir alınan cariyelerin kocaları dahi olsa onlarla ilişkiye girmenin caizliğini ifade eder. Bu onların nikâhlarının fesh olduğunu ve hanımının ondan boşandığını ifade eder. Doğru olan görüşte budur.[6]

Cariyenin Rahminin İstibra Edilmesi:

İstibra: Yeni mülk alınan bir cariyenin hamile olup olmamasına bakılmasıdır. Bunun için eğer cariye hamile ise doğum yaptıktan sonra, hayıza giren kadınlardan ise bir hayız bekledikten sonra sahibi onunla ilişkiye girebilir.

Ruveyfi bin Sabit El-Ensari ؓ dedi ki; Aramızda bir hatip kalktı ve şöyle dedi: Ben size Huneyn günü Allah Resulü'nden ﷺ işittiğimi söylüyorum. Allah Resulü o gün şöyle dedi: **"Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir şahsın başkasının ekini sulaması helal değildir."** Yani hamile olan bir kadınla ilişkiye girmesi caiz değildir. **"Yine Allah ve ahiret gününe iman eden bir şahıs istibra etmeden bir cariyeyle ilişkiye girmesi ona helal değildir. Allah ve ahiret gününe iman eden bir şahsın paylaşılmadan önce ganimetleri satması da ona helal değildir."**[7]

Nitekim Müslim'in Said el-Hudri'den rivayet etmiş olduğu hadiste Allah Resulü ﷺ: **"cariyeler, ancak iddetlerini bitirdikten sonra sizlere helal olur"** buyurmaktadır.[8]

İmam Müslim *"Hamile Olan Cariyelerle İlişkiye Girmenin Haram Olduğu Babı"* diye bir bab açarak bu başlık altında şu hadisi zikretmektedir:

Ebu'd-Derda ؓ Peygamber'den ﷺ şunları rivayet

1 El-Muğni, C.9, Sh.16.
2 Fetava El-Kubra, C.3, Sh.514.
3 Müslim, Hadis No:1456.
4 Bedai Es-Senai, C.2, Sh.339; El-Muğni, C.9, Sh.268.
5 El-Muğni, C9, Sh.268; El-Mecmu Şerh El-Muhezzeb, C.19, Sh.328.
6 Zaad El-Mead, C.5, Sh.120.
7 Sünen Ebu Davud, Hadis No:2158.
8 Müslim, Hadis No:1456.

etmektedir. Resulullah ﷺ bir çadır kapısında hemen hemen doğurmak üzere bulunan bir kadının yanına uğramış da:

– “**Galiba bu adam bu kadınla ilişkiye girmek istiyor**” demiş. Ashab;

– Evet, cevabını vermişler. Bunun üzerine Resulullah ﷺ:

– “**Vallahi içimden geldi, bu adama Öyle bir lanet edeyim ki (bu lanet) onunla beraber kabrine girsin! Acaba bu adam çocuğu mirasçı yapmak kendisine helâl olmadığı halde, onu nasıl mirasçı yapar. Çocuğu köle gibi kullanmak kendisine helâl olmadığı halde onu nasıl hizmetçi olarak kullanır?**” buyurmuşlar.[1]

İmam Nevevi bu hadisin şerhinde şunları söyler:

“**bu adam bu kadınla ilişkiye girmek istiyor**” yani bu adam hamile olan ve doğurmayana kadar kendisiyle ilişkiye girmesi caiz olmayan cariyesiyle ilişkiye girmek istiyor.[2]

İrbad bin Sâriye babasının ona şu şekilde haber verdiğini söylemektedir: Allah Resulü ﷺ doğruna kadar cariyelerle ilişkiye girmeyi yasakladı.[3]

Allah Resulü ﷺ Avtas cariyeleri için şöyle buyurdu: “**Hamile doğurana kadar, hamile olmayan da bir hayız görene kadar onlarla ilişkiye girilmez.**”[4]

İmam Buhari Abdullah İbn-i Ömer’den ؓ şunu rivayet eder: “İlişkiye girilmiş bir cariye hibe edildiği yahut satıldığı veyahut hürriyete kavuştuğu zaman, hayızlanmak suretiyle rahimi tertemiz kılınsın; bakire olan kıza rahim temizlendirilmesi yaptırılmaz.”[5]

Hulasa; rahminin temiz olup olmadığı anlaşılmadan cariyelerle ilişkiye girmek caiz değildir.

Eğer hamile iseler doğum yaptıktan sonra, hayıza girenlerden iseler bir hayız gördükten sonra onlarla ilişkiye girmek caizdir.

İslam fukahası; hayıza girmeyenler, bakire kızlar, satıcının yanında hayıza girip çıkmış ve bu şekilde

1 Müslim, Hadis No:1441.
2 Şerh Nevevi Ala Müslim, C.15 Sh.10.
3 Tirmizi, Hadis No:1564.
4 Sünen-i Ebu Davud, Hadis No:2157; Ahmed Bin Hanbel, Müsned, Hadis No:11228.
5 Buhari, C.3, Sh.83.

hamile olmadığı kesin bilinenler ya da bir kadının yanında bulunmuş ve kendisiyle ilişkiye girilmemiş cariyeler hakkında ihtilaf etmişlerdir.

İmam Şafii, Ebu Hanife ve Ahmed bin Hanbel, bu konulardaki hadislerin genelliğine bakarak bunlarla ilişkiye girmeden önce istibra yapılmasının vacip olduğunu söylemişlerdir. Rahminin boş olduğu anlaşılsa bile yine iddetin vacipliğine itibar etmişlerdir.

Bazı âlimler ise rahmin boş olduğu anlaşılırsa istibraya gerek yoktur, demişlerdir. Bunlarda Buhari’de rivayet edilen Abdullah bin Ömer’in rivayetine itibar etmişlerdir.

“Bakire olan kıza rahim temizlendirilmesi yaptırılmaz.”[6]

İmam Malik ise bu konuda şöyle der: hamile olmadığından emin olunan cariyelerin istibra yapmalarına gerek yoktur. Galip zanla hamile olduğu tahmin edilen veya hamileliğinden şüphe edilen veyahut hamileliğinde tereddüt edilen cariyelerin istibra yapmaları vaciptir.

Cariye sahipleri, cariyeleri arasında veya cariyeleri ile hanımları arasında gün taksimi yapmak zorunda mıdır?

İbn-i Kudame Allah ondan razı olsun şöyle demektedir:

Mülkü altında tuttuğu cariyelerine herhangi bir gün ayırımı yapma zorunluluğu yoktur. Kimin cariye ve hanımı varsa o cariyesine dilediği zaman gidebilir, dilerse hanımı gibi ona eşit günlerde gidebilir, dilerse daha az gidebilir, dilerse daha çok gidebilir. Dilerse cariyelerine eşit günlerde gidebilir dilerse bazılarına diğerlerinden daha çok gidebilir. Bunun delili: “**Eğer (o kadınlar arasında da) adaletli davranmayacağınızdan korkarsanız, o takdirde bir tane alın veya sahip olduğunuz (cariyeler) ile yetinin.**” [Nisa, 3] Peygamber’in ﷺ Maria ve Reyhane adında iki cariyesi vardı ve bunlara herhangi bir gün taksimi yapmazdı.[7]

Cariyenin Avreti:

Yabancıların kendisine bakmaları açısından avreti:

İslam âlimleri cariyenin başka erkeklere olan avreti

6 Buhari, C.3, Sh.83.
7 El-Muğni, C.7, Sh.310.

konusunda ihtilaf etmişlerdir:

Maliki ve Şafiiler cariyenin yabancı erkeklere karşı olan avreti dizle göbek arasıdır, demişlerdir.

Hanbelî ve Hanefiler ise cariyenin avreti hür kadınların avreti gibidir, demişlerdir.[1]

İbn-i Teymiyye ﷬, Peygamber'in ﷺ dönemindeki cariyelere istinaden şöyle der: baş, boyun, el ve ayaklar hariç vücudun geri kalan bölgeleri avrettir.

Nasıl ki; kölelerin avreti hür erkeklerin avreti gibidir öyle ki; asıl olan cariyelerin avretinin de hür kadının avreti gibi olmasıdır. Lakin cariyelerin hizmet etmeleri ve saygınlıklarının hür kadınların saygınlıklarından daha düşük olması hasebiyle hür bir kadına benzerliği gözetilmeden ihtiyaç duyulan yerlerinin açılmasına ruhsat tanındı. Bu da başı, boynu, el ve ayaklarıdır. Sırt ve göğüsleri ise aslı üzere (kapanması gereken avret olarak) kaldı.[2]

Enes'ten ﷛ şöyle rivayet edilmiştir: "Peygamber ﷺ (Hayber'den dönüşte) Hayber'le Medine arasında üç gece ikamet edip Safiyye ile evlendi. Ben de Müslümanları düğün yemeğine davet ettim. Bu düğün yemeğinde ekmek ve et yoktu. Bunda, ziyafetle ilgili hiçbir şey yoktu. Yalnız Rasulullah, Bilâl'e sofralar yaymasını emretmişti. Sofralar yayıldığında üzerlerine hurma, akt denilen ekşi yoğurtlu yiyecek, bir de tereyağı bırakıldı. Yemek esnasında Müslümanlar kendi aralarında:

— Safiyye mü'minlerin analarından birisi (hür bir kadın) mıdır, yahut Resulullah'ın sağ elinin malik olduğu bir cariye midir? dediler.

Bazıları da:

— Eğer Rasulullah, Safiyye'yi örterse, o mü'minlerin analarından birisidir. Eğer örtmezse Safiyye, Rasulullah'ın sağ elinin malik olduğu bir cariyesidir, dediler.

Rasulullah hareket etmeğe kalkışınca, bineğinin arkasına Safiyye için bir taht kurdu, ön tarafına da perde çekti.[3]

Bu hadisi şeriften anlaşıldığı üzere Resulullah ﷺ döneminde cariyeler ile hür kadınlar aynı giyinmiyorlardı. Ve cariyeler hür kadınlar gibi hicaba girmiyorlardı.

Fitne olmasından korkulması anında cariyelere örtünme emredilir. İbn-i Teymiyye ﷬ şöyle demektedir: "Cariyeler sahabe döneminde başları açık olduğu halde sokaklarda yürürler kalpler selamet içinde olduğu halde erkeklere hizmet ederlerdi. Eğer günümüzdeki insanlar güzel Türk cariyelerini sahabe döneminde olduğu gibi bu beldelerde de sokaklarda yürümelerine müsaade etseler bu fesat olmuş olur."[4]

Namaz kılarken ki Avretleri:

Dört mezhep fakihleri cariyelerin namazdaki avretleri, namaz dışındaki avretleri gibidir, demişlerdir.

Ali ve Şureyh'ten ﷛ şöyle rivayet edilmiştir: "Cariye, dışarıya çıktığı (elbiseleriyle) gibi namaz kılar"[5]

İşte İslam'ın cariye ve kölelere uygun gördüğü hukuk bu şekildedir. Burada zikrettiklerimiz elbette onlarla alakalı hukuk kurallarından sadece bir kısmıdır. İslam'ın onlar hakkındaki kuralları daha çok ve daha uzundur. Hepsini burada aktarmak uygun olmadığı için sadece bu kadarıyla yetindik.

Kafirlerin hoşuna gitmese de İslam'da cariyelik ve kölelik sistemi vardır. Rabbimiz bunu nehyetmemiştir. Bilakis o gün varolan kölelik sistemine düzeltmeler getirerek bu sitemin devam etmesini meşrulaştırmıştır.

Bazı modernistlerin İslam'ı kafirlere şirin göstermek için bu konuda yapmış olduğu tahrifatların ve yumuşatmaların İslam'la bir ilgisi yoktur. Allah ﷻ İslam'da köleliği helal kılmış ve buna belli başlı kurallar getirmiştir. İslam'daki köleliğin batı veya cahiliye dönemindeki kölelikle bir alakası yoktur. İsimler aynı olsa bile hukuklar tamamıyla farklıdır. İslam'ın kölelik anlayışı batılı veya zalim sistemlerin masum insanları köleleştirilmesi anlayışından çok uzaktır.

İslam Devleti, 21. yüzyılda kafir ve demokratların hayret içerisinde kaldığı ve işlerine gelmediği için anlamak istemedikleri İslam'ın bu kuralını, onlara inat hayata geçirdi. Bu konuda hiçbir kınayıcının kınamasından korkmamakta veya çekinmemektedir. İslam devleti, kafirlere şirin görünmek için dini asla tahrif etmemekte veya kafirlerin hoşuna gitmeyen ilkelerin üzerini asla örtmemektedir. Bilakis onlara inat bu dinin sahibini hoşnut etmeye gayret etmekte ve Allah'ın şeriatini tüm izzetiyle ayakta tutmaktadır.

1 Bedai Es-Senai 6/2904-2955; El-Hareşi 2/131-132; Muğni El-Muhtaç 3/129; El-Muğni 7/101; El-Mevsua El-Fıkhiyye, 31/50.
2 Şerh El-Umde li-İbn-i Teymiyye, Sh.275.
3 Buhari, Hadis No:4213; Müslim, Hadis No:1365.
4 Fetava El-Kubra, C.1, Sh.287.
5 İbn-i Ebi Şeybe, Musannef, Hadis No:6226.

ALHAYAT

Rebiûlevvel 1

TOP 10

İSLAM DEVLETİ EYALETLERİNDEN SEÇİLMİŞ 10 VİDEO

1. والموعد دابق
VAAD EDİLEN YER, DABIK

VİLAYET: NİNOVA

2. إلى أبناء يهود
YAHUDİ OĞULLARINA

VİLAYET: HAYR

3. ثأر الكماة
SİLAHLILARIN İNTİKAMI

VİLAYET: ADEN ABYAN

4. ولاءٌ وبراء
VELA VE BERA (DOSTLUK VE DÜŞMANLIK)

VİLAYET: ANBAR

5. وأعدوا 1
HAZIRLAYIN

VİLAYET: HORASAN

6. هذا وعد الله 2
BU ALLAH'IN VAADİDİR 2

VİLAYET: DİCLE

7. حُماة الدين 2
DİNİN KORUYUCULARI 2

VİLAYET: FIRAT

8. جانب من سير المعارك في ولاية غرب إفريقية
BATI AFRİKA EYALETİNDE SAVAŞIN SEYRİ

VİLAYET: BATI AFRİKA

9. صولات الموحدين في بزايز بهرز
BEZAYİR BAHRAZDE MUVAHHİDLERİN SALDIRISI

VİLAYET: DİYALA

10. ياقوم اتبعوني أهدكم سبيل الرشاد
EY KAVMİM! BANA TABİ OLUN Kİ SİZİ DOĞRU YOLA İLETEYİM

VİLAYET: NİNOVA

TWITTER HASHTAG@ #أخبار_الخلافة

ALLAH'IN YARDIMINI GETİREN ZAFERİN ESBABLARI

Mü'minlere yardımı kendi üzerine bir hak bilen Allah'a hamdolsun. Salât ve selam onun Resulüne, ehline, sahabesine ve tüm takipçilerine olsun.

Bazı insanlar, hak din sahipleri olan Müslümanların dünyada sürekli zelil, mağlup ve yenildiklerini, İslam'ın dışındaki din sahipleri ve Allah'a itaatten uzaklaşanların güç sahibi, muzaffer ve izzetli olduklarını iddia ederler. Bunlar, Allah'ın dini ve kulları hakkındaki yardım ve vaadine güvenmezler.

Ya da bazıları, Allah'ın yardımının sürekli ve herkesi kapsamadığını yani bir zaman veya bazıları için olup başka bir zaman ve diğer başkaları için olmadığını sadece dilediği bazı kulları için olduğunu söylerler.

Bu sözler, Allah'ın kitabını hakkıyla anlamayan veya Allah'ın yardımına güvenmeyenlerin sözleridir.

Çünkü Allah ﷻ kendisine iman edip salih amel işleyen, kendisine şirk koşmadan ibadet eden tüm kullarına yardım ve zafer vaad etmiştir. Bunu tahsis etmemiş bilakis genel bir şekilde beyan etmiştir.

"Allah, içinizden, iman edip de salih ameller işleyenlere, kendilerinden önce geçenleri egemen kıldığı gibi onları da yeryüzünde mutlaka egemen kılacağına, onlar için hoşnut ve razı olduğu dinlerini iyice yerleştireceğine, yaşadıkları korkularının ardından kendilerini mutlaka emniyete kavuşturacağına dair vaadde bulunmuştur. Onlar bana kulluk eder ve bana hiçbir şeyi ortak koşmazlar. Artık bundan sonra kimler inkâr ederse, işte onlar fasıkların ta kendileridir." [Nur, 55]

"Allah'a ve peygamberine düşman olanlar var ya, işte onlar en aşağı kimselerin arasındadırlar. Allah, "Şüphesiz ben ve peygamberlerim galip geleceğiz" diye yazmıştır." [Mücadele, 20-21]

"Üstün gelecek olanlar şüphesiz Allah'ın tarafını tutanlardır." [Maide, 56]

Allah ﷻ, yardımını hak etmiş iman ehli herkese zafer, galibiyet ve izzet verir. Allah'ın vaad ayetleri geneldir ve şartları yerine getiren herkesi kapsar.

Fakat Allah ﷻ bu yardım ve zafer vaadini de bazı şartlara bağlamıştır. Mü'minler ancak bu şartları yerine getirdikten sonra Allah'ın yardımına mazhar olabilirler.

Allah'ın yardım etmediği mü'minler bu yardımı hak etmeyenlerdir. Bu yardımın şartlarını yerine getirmeyenlerdir. Nitekim Allah ﷻ, insanların başına gelenler kendi elleriyle kazandıklarından olduğunu şu şekilde beyan etmektedir.

"Başınıza gelen herhangi bir musibet, kendi ellerinizle işledikleriniz sebebiyledir. (Bununla beraber) Allah çoğunu affeder." [Şûra, 30]

Allah'ın izniyle Allah'ın ﷻ yardımını hak etmek için gerekli olan bazı şartları ve bu yardımın gelişini olumlu ve olumsuz olarak etkileyen unsurları zikretmeye gayret edeceğiz.

Zafer Yalnızca Allah'ın Elindedir

Mü'minler, Allah'ın ﷻ yardımına nail olabilmeleri için zafer ve yardımın sadece Allah'tan geldiğine inanmaları gerekir. Bu konuda kendilerine, silah veya hazırlıklarına, sayı veya çokluklarına güvenmemeleri gerekir. Allah ﷻ kendisine veya gücüne güvenenlere yardım etmez.

Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

"Zafer, yalnızca mutlak güç ve hikmet sahibi Allah'tandır." [Al-i İmran, 126]

Allah ﷻ bu Ayet-i Kerime'de, Arap dilinde sınırlandırmanın en üst şeklini yani olumsuzluk belirten "ma" harfi ile istisna harfi olan "illa" harflerini kullanarak yardım ve zaferin yegane sahibi olduğuna dikkat çekmektedir.

Başka bir Ayet-i Kerime'de şöyle buyuruyor:

"Allah size yardım ederse, artık size üstün gelecek hiç kimse yoktur. Eğer sizi bırakıverirse ondan sonra size kim yardım eder? Mü'minler ancak Allah'a güvenip dayanmalıdırlar" [Al-i İmran, 160]

"Mü'minleri bırakıp da kafirleri dost edinenler, onların yanında izzet (güç ve şeref) mi arıyorlar? Bilsinler ki bütün izzet yalnızca Allah'a aittir." [Nisa, 139]

Huneyn Savaşı'nda sahabeden bazıları bu manayı gözardı edip çokluklarına aldanınca, Allah'ın izni olmadan sayı ve hazırlığın bir işe yaramadığını görmeleri için Allah ﷻ savaşın ilk demlerinde onlara hezimeti yaşattı.

Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

"Andolsun ki; Allah size birçok yerde ve çokluğunuzun sizi böbürlendirdiği fakat bir faydasının da olmadığı, yeryüzünün geniş olmasına rağmen size dar gelip de bozularak arkanıza döndüğünüz Huneyn gününde de yardım etmişti. Bozgundan sonra Allah, Rasulü'ne ve mü'minlere güvenlik verdi ve görmediğiniz askerler indirdi; kafirleri azaba uğrattı. Kafirlerin cezası budur." [Tevbe, 25-26]

Allahu Teâlâ, güvendikleri bu çoğunluk olmadan birçok yerde kendilerine yardım ettiğini onlara hatırlatarak çokluğa aldanıp ona güvenmelerinin kendilerine bir yarar sağlamadığını ve yenildiklerini belirtti. Yenilgiden sonra kendilerine zaferin işe yaramayan çokluktan değil, Allah'tan olduğunu belirtmek için onlara yardım edip zafer verdi ve birçoklarının gözden kaçırdığı, "Zafer yalnız Allah'tandır" prensibine dikkatlerini çekti.

ALLAHU TEÂLÂ, DÜNYADA MÜ'MİNLERE YARDIM ETME SÖZÜ VERMİŞTİR

Bu, değiştirilmesi söz konusu olmayan doğru bir söz ve Allahu Teâlâ'nın değişmeyen bir yasasıdır. Allah ﷻ şöyle buyurur:

"And olsun ki! Senden önce, birçok peygamberleri ümmetlerine gönderdik. Onlara belgeler getirdiler. Dinlemeyip suç işleyenlerden öç aldık, zira Mü'minlere yardım etmek ise üzerimizde bir haktır." [Rum, 47]

“Senden önce nice peygamberler yalanlandı ve kendilerine yardımımız gelene kadar yalanlanmalarına ve sıkıştırılmaya katlandılar. Allah’ın kelimelerini (kanunlarını) değiştirebilecek yoktur; and olsun ki peygamberlerin haberi sana da geldi.” [En’am, 34]

“Allah’ın kelimelerini değiştirebilecek yoktur.” Yani sosyal yasaları mutlaka gerçekleşir. **“Ol, der hemen oluverir.”** Bu yasalarından biri de mü’minlere verdiği **“Mü’minlere yardım etmek ise üzerimizde bir haktır.”** sözüdür.

Yardım etme sözü, yukarıdaki ayetlerde olduğu gibi, sadece ahirette değil bilakis hem dünya hem de ahirettedir. Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

“Şüphesiz peygamberlerimize ve iman edenlere, hem dünya hayatında, hem şahitlerin şahitlik edecekleri günde yardım ederiz.” [Mü’min, 51]

“Nihayet biz iman edenleri, düşmanlarına karşı destekledik. Böylece üstün geldiler.” [Saff, 14]

Allahu Teâlâ’nın bu sosyal yasalarının gereklerinden biri de, yeryüzünde mü’minlere iktidar vermesidir. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Allah, içinizden, iman edip de salih ameller işleyenlere, kendilerinden önce geçenleri egemen kıldığı gibi onları da yeryüzünde mutlaka egemen kılacağına, onlar için hoşnut ve razı olduğu dinlerini iyice yerleştireceğine, yaşadıkları korkularının ardından kendilerini mutlaka emniyete kavuşturacağına dair vaadde bulunmuştur. Onlar bana kulluk eder ve bana hiçbir şeyi ortak koşmazlar. Artık bundan sonra kimler inkâr ederse, işte onlar fasıkların ta kendileridir.” [Nur, 55]

“Kafir olanlar peygamberlerine dediler ki: ‘Elbette sizi ya yurdumuzdan çıkaracağız, ya da mutlaka dinimize döneceksiniz!’ Rableri de onlara: ‘Zalimleri mutlaka helak edeceğiz!’ diye vahyetti. Ve (ey iman edenler) sizi mutlaka o yerde yerleştireceğiz. İşte bu, makamımdan korkan ve tehdidimden sakınan kimselere mahsustur.” [İbrahim, 13-14]

Bu ayetler, Allahu Teâlâ’nın mü’minlere, önceki mü’minlere nasip ettiği gibi rahatça dinlerini yaşayabilecekleri ve hâkim konumda olabilecekleri bir durumu nasip edeceğini ifade eder. Ayrıca Allahu Teâlâ bunun şartlarını da açıklamaktadır. Şöyle buyurur: **“Sizlerden iman edip salih ameller işleyenlere”** ve **“İşte bu, makamımdan korkan ve tehdidimden sakınan kimselere mahsustur.”** Nur Suresi’ndeki ayette **“Kendilerinden öncekileri sahip ve hâkim kıldığı gibi”** buyurması, değişmeyen bu ilahi yasayı vurgulamak ve daha fazla açıklamak içindir. Yani, sizden öncekiler için bu gerçekleştiği gibi, şartları yerine getirdiğiniz zaman sizin için de gerçekleşecektir, manasındadır.

“Andolsun, siz son derece güçsüz iken Allah size Bedir’de yardım etmişti. O hâlde Allah’a karşı gelmekten sakının ki şükretmiş olasınız. Hani sen mü’minlere, “Rabbinizin, indirilmiş üç bin melek

ALLAH’IN YARDIMINI KAZANMAYA ÇALIŞAN MÜCAHİDLER

ile yardım etmesi size yetmez mi?" diyordun. Evet, sabrettiğiniz ve Allah'a karşı gelmekten sakındığınız takdirde; onlar ansızın üzerinize gelseler bile Rabbiniz nişanlı beş bin melekle size yardım eder. Allah, bunu size sırf bir müjde olsun ve kalpleriniz bununla yatışsın diye yaptı. Yardım ve zafer ancak mutlak güç sahibi, hüküm ve hikmet sahibi Allah katındadır." [Al-i İmran, 123-126]

İşte Allah'ın ﷻ apaçık bir zafer örneği... İman etmiş, hicret etmiş ve yolunda cihada çıkmış ihlâslı bir ordu... Maddi ve manevi tüm esbapları yerine getirdikten sonra Allah'a tevekkül edip O'na dayanan ve zaferi sadece ondan bekleyen canlı bir örnek... Rabbiniz işte sözünü yerine getiriyor. Hem de kendisine yakışır bir şekilde. Bir meleğin inmesi bile yeterli iken Rabbimiz üç bin meleği gönderdi. Öyle ya sen üzerine düşeni hakkıyla yerine getirirsin de rabbin sana verdiği sözü yerine getirmez mi? O kendisine yakışanı yapar. Çünkü O, âlemlerin Rabbi olan Allah'tır.

Allah ﷻ bu Ayet-i Kerime'de de yardımın artmasını takva ve sabrın artırılmasına bağlamaktadır. Yani siz ne kadar takvalı ve sabırlı olursanız, rabbinizin yardımı da size o denli fazla gelecektir.

Savaşlarda verilen şehidlerin mağlubiyetle bir ilgisi bulunmamaktır. Allah ﷻ savaşlarda zafer verdiği kullardan bir kısmını şehid olarak katına almak isteyebilir. Bu mağlubiyet değildir. Bilakis bu Allah'ın dilemesi ve rahmetidir. Çünkü o bu amellerle bizi sınamakta samimiyetimizi ve amellerimizi ortaya koymak istemektedir.

"Allah, sizden iman edenleri ayırt etmek, sizden şahitler edinmek için böyle yapar. Allah, zalimleri sevmez." [Al-i İmran, 139]

"Yoksa siz; Allah, içinizden cihad edenleri (sınayıp) ayırt etmeden ve yine sabredenleri (sınayıp) ayırt etmeden cennete gireceğinizi mi sandınız?" [Al-i İmran, 142]

ALLAH TEÂLÂ'NIN YARDIM SÖZÜ, KAMİL İMAN SAHİPLERİ İÇİNDİR.

Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

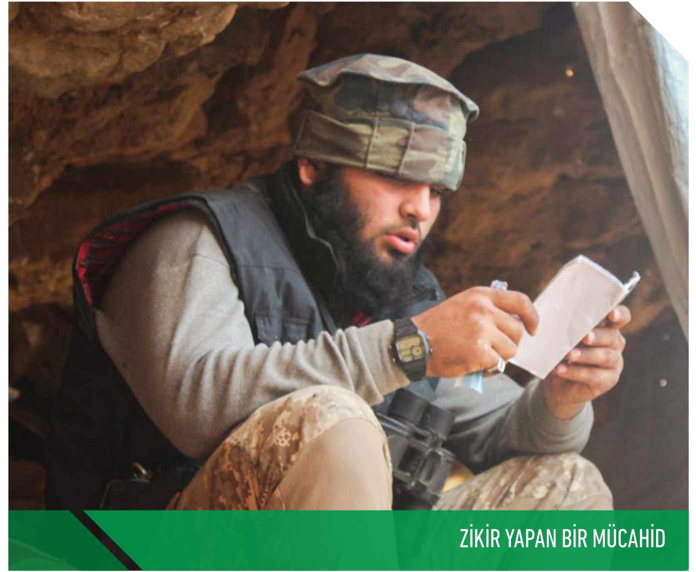
"Mü'minlere yardım etmek bizim üzerimize bir haktır" [Rum, 47]

"Eğer siz sabırlı olur, Allah'a karşı gelmekten sakınırsanız, onların hileleri size hiçbir zarar vermez." [Al-i İmran, 120]

Allah'ın ﷻ yardımın gelmesi en genel anlamda iki şarta bağlıdır.

Birinci Şart: İmani hazırlıktır.

Allah'ın ﷻ üzerine bir hak bildiği yardımı hak edebilmek için öncelikle İmani olarak hazır olmak gerekmektedir. Kişinin **"Mü'minlere yardım etmek üzerimize bir haktır"** ayetinde belirtilen mü'minlerden olabilmesi için batıni, zahiri, ilmi, kavli ve ameli iman şubelerinden hepsini daima artırması ile olur. İmanın daima artıp eksilmemesi içinde günahlardan uzak durmak lazımdır.

ZİKİR YAPAN BİR MÜCAHİD

Kulun imanı oranında, Allah'ın yardımından nasibi olur. İman derecesi yükseldikçe Allah'ın yardımından nasibi de artar. Bunun tersi olarak da iman derecesi düştükçe, Allah'ın yardımından nasibi de düşer.

Bu, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in itikadı olan imanın şubelerden oluştuğu ve eksilip çoğaldığı ilkesine dayanmaktadır.

İbn-i Hacer şöyle der: "Ebu'l-Kasım el-Lalekai "Kitabu's-Sünne"de Şafii, Ahmed, İshak bin Rahaveyh, Ebu Ubeyd ve diğer imamlardan bu şekilde nakletmiş ve sahih bir sened ile Buhari'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Değişik kentlerde binden fazla âlimle görüştüm. İmanın söz ve amel olduğu, arttığı ve eksildiği konusunda birinin ihtilaf ettiğini görmedim."[1]

Rasulullah ﷺ şöyle buyurur: **"İman altmış küsur veya yetmiş küsur şubedir. Bu şubelerin en üstünü "La İlahe İllallah" sözü ve en alttaki ise yolda eziyet veren şeyleri kaldırmaktır. Hayâ ise, imandan bir şubedir."**[2]

1 Fethu'l-Bari, C.1, Sh.47.
2 Buhari, Hadis No:9; Müslim, Hadis No:35.

Başka bir hadiste ise şöyle geçer: “Allah Rasulü ﷺ şöyle buyurdu: “**Ben uykuda iken insanların üzerlerinde gömlekleri ile bana arzedildiklerini gördüm. Gömleklerin kimisi göğüslerine kadar, kimisi de daha aşağıya kadar idi. Ömer İbnu'l-Hattab ise üzerindeki uzun bir entariyi çekerken bana arzedildi.**” “Bunu nasıl yorumladınız ey Allah'ın Rasulü?” dediler. Allah Rasulü ﷺ: “**Din ile**” dedi.”[1]

İkinci Şart: Maddi hazırlıktır.

Bu ise özelikle cihadda askeri eğitim ve silah hazırlayarak, mü'minleri savaşa teşvik ederek, Allah yolunda infak ve fedakârlık yaparak olur. Mü'minler İmani hazırlıktan sonra Allah'tan yardım talep ettikleri konuyla ilgili ellerinden gelen maddi hazırlığı da yapmaları gerekir. Maddi hazırlık konusunda üzerlerine düşeni yapmazlarsa Allah'ın ﷻ yardımını alamazlar.

Allahu Teâlâ şöyle buyurur: “**Kafirler yakayı kurtardıklarını sanmasınlar. Çünkü onlar (bizi) aciz bırakamazlar. Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın.**” [Enfal, 59-60]

Allah ﷻ, kafirleri tamamen kuşattığını, onlara gücünün yettiğini ve kendisini aciz bırakamayacaklarını belirtmektedir. Ancak bunlarla beraber bize, ilahi yardım sözünün gerçekleşmesinin bir şartı olarak elimizden geldiği kadar her türlü maddi hazırlığı yapmayı da emretmiştir. Çünkü işler, dünyada sebeplere bağlı olarak yürür. Allah'ın yeryüzündeki sünneti budur.

1 Buhari, Hadis No:23.

Maddi hazırlık kapsamına giren şeylerden biri de, Müslümanların, düşmana karşı saflarını birleştirmeleri ve tefrikaya düşmemeleridir.

Allahu Teâlâ şöyle buyurur: “**Allah ve Rasulü'ne itaat edin. Birbiriniz ile çekişmeyin; sonra korkuya kapılırsınız da kuvvetiniz gider. Bir de sabredin. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.**” [Enfal, 46]

Ayette, Müslümanların aralarında ihtilaf ve çekişmenin bulunmasının, başarısızlığın en açık sebebi olduğu ve sabretmeleri gerektiğini Allah'ın yardımının sabredenlerle beraber olduğunu belirtilmektedir.

Allahu Teâlâ şöyle buyurur: “**Kim Allah'ı, Rasulü'nü ve iman edenleri dost edinirse (bilsin ki) üstün gelecek olanlar şüphesiz Allah'ın tarafını tutanlardır.**” [Maide, 56]

Şüphe yok ki; maddi hazırlık yapmak da, imanın unsurlarındandır. Çünkü bu, Allahu Teâlâ'nın bir emrini yerine getirmektir. Yerine getirilen bu emir ise, Allahu Teâlâ'nın şu buyruğudur: “**Onlara (düşmanlara) karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp, beslenen atlar hazırlayın.**” [Enfal, 60]

İbn-i Kayyım رحمه الله şöyle demektedir:

Kimin imanı noksan olursa onun yardım ve destekten nasibi de eksik olur. Bundan ötürü bir kula malında veya canında bir musibet isabet eder veyahut düşmanları ona galip gelirse bu onun günahlarındandır. Ya farzları yerine getirmediğinden

MADDİ HAZIRLIKLARINI YAPAN İSLAM DEVLETİ MÜCAHİDLERİ

ya da günah olan bir ameli işlemesinden ötürü imanında meydana gelen eksikliktendir.

İşte bu şekilde çoğu insanın “**Allah, mü’minlerin aleyhine kafirlere hiçbir yol vermeyecektir**” ayetinde meydana getirdiği sorun da kalkmış olacaktır. Bazıları; onlara ahirette bir yol vermeyecektir, diye cevap vermişlerdir. Bazıları ise; hüccette onlara yol vermeyecektir, demişlerdir. Fakat bu gibi ayetlerde hakikat şudur; Allah’ın kafirlere, mü’minler aleyhinde nefyettiği yol kâmil iman sahipleri içindir. İman zayıfladıkça, imanlarının zayıfladığı oranda kafirlerin onlar aleyhinde yolları olmuş olur. Mü’minler Allah’ın itaatinden uzaklaştıklarından dolayı kafirlere aleyhlerinde yol açmış olurlar.[1]

Bütün dünya Mü’minlerin aleyhinde toplansa bile yine de onlar Allah’ın güç ve kuvvetiyle galip gelecek olanlardır, desteklenenlerdir, yardım olunanlardır. Allah ﷻ onlara kâfi gelir ve belaları onlardan defeder. İman hakikatine dörtdörtlük yapıştıkları sürece bunu hak ederler. Allah teala şöyle buyurmaktadır: “**Gevşemeyin, üzülmeyin. Eğer (gerçekten) iman etmiş kimseler iseniz üstün olan sizlersiniz.**” [Al-i İmran, 139] “**Sakın gevşemeyin. Üstün olduğunuz halde barışa davet etmeyin. Allah sizinle beraberdir. O amellerinizi asla eksiltmez.**” [Muhammed, 35]

“Gevşemeyin, üzülmeyin. Eğer (gerçekten) iman etmiş kimseler iseniz üstün olan sizlersiniz. [Al-i İmran, 139]*”*

“**İnkâr edenler sizinle savaşsalardı, arkalarını dönüp kaçarlar, sonra da ne bir dost, ne de bir yardımcı bulabilirlerdi. Allah’ın öteden beri işleyip duran kanunu (budur). Allah’ın kanununda asla bir değişiklik bulamazsın.**” [Fetih, 22-23]

İşte kamil imana sahip olanların resmedildiği ve Allah’ın kesin vaadinin yer aldığı tablo. İşte hem zahiri hem de batini esbapları elde edinenlerin tablosu...

Allah’ın vaadi budur. İnkâr edenlerin tablosu da arkalarına dönüp kaçmaktır. Öteden beri Rabbimizin kendisine iman eden, günahlardan uzak durup zahiri esbapları yerine getiren kullara olan sünneti de yardım ve zaferdir.

Şartlar Yerine Gelmezse Yardım da Gelmez

Bu da, kulun imani ve maddi hazırlığı yeterince yerine getirmemesindendir.

Bu yardım sözünün gerçekleşmemesinin anlamı, kafirlerin Müslümanlara galip gelmesi ve otoritenin küfrün ve kafirlerin eline geçmesidir. Bütün bunlar ise, imandaki eksiklik, masiyet ve günahlar ve yeterli maddi hazırlığın olmayışı sebebiyledir.

Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

“**Başına gelen kötülük ise nefsindendir**” [Nisa, 79]

“**Başınıza gelen herhangi bir musibet, kendi ellerinizle işledikleriniz sebebiyledir. (Bununla beraber) Allah çoğunu affeder.**” [Şûra, 30]

“**Bu da, bir kavim kendilerinde bulunanı değiştirinceye kadar Allah’ın onlara verdiği nimeti değiştirmeyeceğinden dolayıdır.**” [Enfal, 53]

Allahu Teâlâ bu ayette, kişiye verdiği nimeti, onun hak ettiği şekilde olduğunu ve onların kendilerini değiştirmedikleri sürece bu nimetleri de değiştirmeyeceğini beyan etmektedir.

Allahu Teâlâ şöyle buyurur: “**Şüphesiz Allah insanlara hiçbir şekilde haksızlık yapmaz, ama insanlar kendi kendilerine haksızlık yaparlar.**” [Yunus, 44]

Allahu Teâlânın bu yasası geneldir. İnsanların en seçkini de olsa, bu yasasından kimseyi kayırmaz. Bunun en açık örneği, Uhud günü Resulullah ﷺ ve sahabesinin Radıyallahu Anhum başına gelen yaralanma ve öldürülme olaylarıdır. Çünkü bazı sahabeler, Rasulullah’ın ﷺ emrine muhalefet etmişlerdi. Bundan şu da anlaşılmaktadır ki; Toplu olarak yerine getirilen işlerde, bazılarının masiyetleri ve hataları herkese zarar verebilir. Uhud günü sahabenin Radıyallahu Anhum başına gelenler ile ilgili olarak Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

“**(Bedir’de) iki katını (düşmanınızın) başına getirdiğiniz bir musibet, (Uhud’da) kendi başınıza geldiği için mi “Bu nasıl oluyor” dediniz? De ki: O, kendi kusurunuzdandır. Şüphesiz Allah’ın her şeye gücü yeter.**” [Al-i İmran, 165]

Düşmanın Müslümanların başına musallat olması, günahları sebebiyle Allahu Teâlâ’nın onlara verdiği

1 İğasetu’l-Lehfan Min Masayidi’ş-Şeytan, C.2, Sh.183.

bir cezadır. Kul günah işleyerek ve Rabbine ibadetten yüz çevirerek şeytanın, kendisine musallat olmasına yol açar.

Allahu Teâlâ şöyle buyurur: “**Kim Rahman'ı zikretmekten gafil olursa, yanından ayrılmayan bir şeytanı musallat ederiz. Şüphesiz bu şeytanlar onları doğru yoldan saptırırlar. Onlar ise doğru yolda olduklarını sanırlar.**” [Zuhruf, 36-37]

Müslümanların Başarısızlığının Sebepleri Aslında Zati Olan İç Sebeplerdir.

Müslim'in Sevban'dan رضي الله عنه rivayet ettiği şu hadiste bu açıkça belirtilmektedir: “**Allahu Teâlâ yeryüzünü benim için dürüp topladı, ben de doğusunu da batısını da gördüm. Ümmetimin mülkü, bana gösterilen yerlere kadar uzanacaktır. Bana iki hazine verildi: Kırmızı ve beyaz hazineler. Ben Rabbimden, ümmetimi umumi bir kıtlıkla helak etmemesini, ümmetime kendi nefislerinden başka bir düşman musallat edip çoğunu helak etmelerine meydan vermemesini talep ettim. Rabbim bu isteklerime şöyle cevap verdi: “Ey Muhammed! Bir hüküm verdim mi artık o geri alınmaz. Ben senin ümmetini ‘umumi bir kıtlıkla helak etmeyeceğim, kendileri dışında, çoğunu helak edecek bir düşman da musallat etmeyeceğim, hatta yeryüzünün her tarafında bulunanlar, onlar aleyhinde toplansalar da. Ama kendi aralarında birbirlerini helak edecekler' diye yazdım.**”[1]

“Belki yollarından dönerler diye and olsun onlara büyük azaptan önce dünya azabından tattırırız. [Secde, 21]”

Bu hadis, Müslümanlar bozuklukta cezayı hak edecek dereceye gelmedikçe, Allah'u Teâlâ'nın, dışarıdan kafir düşmanı onlara musallat etmeyeceğini ve başarısızlıklarının ana sebebinin ise zati, yani kendileri olduğunu bildirmektedir.

Müslümanların başarısızlık ve zayıflıklarının sebebini, kafirlerin plan ve saldırılarına bağlamak yanlıştır. Müslümanın bilmesi gereken gerçek şudur ki; Müslümanların başına ne musibet gelirse gelsin, bu musibetlerden birinci derecede Müslümanların kendileri sorumludur. Çünkü Allahu Teâlâ, “**Başına gelen kötülük ise nefsindendir**” [Nisa, 79] buyurmaktadır.

Ayrıca bu hadiste kafirlerin Müslümanların büyük çoğunluğuna zarar veremeyeceği müjdesi de vardır. Dolayısıyla kafirler bütün silahlarını biriktirseler de ve hep beraber Müslümanları yok etmek için bir araya gelseler de yine de bunu başaramayacaklardır.

Üstelik Allah ﷻ, kâmil imana sahip olan mü'minlere karşı kafirlerin hile ve oyunlarının zayıflığını şu ayette bildirmektedir: “**Onlar size, incitmekten başka bir zarar veremezler. Sizinle savaşa girecek olsalar, size arkalarını dönüp kaçarlar. Sonra kendilerine yardım da edilmez.**”[Al-i İmran, 111]

Eziyet, küçük zarardır. Bu ise, zararın genelinden bunun istisna edilmesinden anlaşılmaktadır.

Güzel sonuç ise takva sahiplerinindir. Allahu Teâlâ şöyle buyurur: “**O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın. Şüphe yok ki şeytanın kurduğu düzen zayıftır.**” [Nisa, 76] Bu ayet, kafirlerin hile ve düzenlerinin zayıflığını gösteren açık bir nasstır. “**Bu, Allah'ın, mü'minlerin mevlası olmasından dolayıdır. Kafirlere gelince, onların mevlaları yoktur.**” [Muhammed, 11] Dolayısıyla Müslümanların başarısızlığı, düşmanları sebebiyle değil önce kendileri sebebiyledir. Müslümanlar isyan ve günahlarla düşmanlarına fırsat ve imkân vermişlerdir.

Mü'min kul günaha bulaşıp vacipleri terketmeden, mağlubiyetin gelmeyeceğini bilmesi gerekir. Başlarına bir musibet geldiğinde kendilerini hesaba çekip eksiklerini görmeleri ve onu biran evvel değiştirmeleri gerekir. Çünkü Allahu Teala şöyle buyurur: “**İnsanların bizzat kendi işledikleri yüzünden karada ve denizde düzen bozuldu, ki Allah yaptıklarının bir kısmını onlara tattırsın. Belki de tuttukları kötü yoldan dönerler.**” [Rum, 41]

“**Belki yollarından dönerler diye and olsun onlara büyük azaptan önce dünya azabından tattırırız.**” [Secde, 21]

Bütün şeriatlarda bunun kesin bir esas olduğunu görmek için önceki peygamberlerin ümmetlerine bakmak yeterlidir. Allah yolunda başlarına bir şey geldiği zaman bunun, işledikleri günahlar sebebiyle olduğunu anlamış ve hemen Allah'a tevbe ve istiğfar etmişlerdir.

Allahu Teâlâ şöyle buyurur: “**Nice peygamberlerin yanında Rabbe kul olmuş pek çok kimse savaşmıştır. Allah yolunda başlarına gelenlerden**

1 Müslim, Hadis No:2889.

ötürü gevşememişler, yılmamışlar ve boyun eğmemişlerdir. Allah, sabredenleri sever. Dedikleri ancak şu idi: "Rabbimiz! Günahlarımızı, işimizdeki aşırılıklarımızı bize bağışla. Sebatımızı artır, inkârcı topluluğa karşı bize yardım et." [Ali İmran, 146-147]

Kur'an-ı Kerim'de kıssaları geçen bahçe sahipleri de, bahçeleri telef olunca bunun günahları sebebiyle olduğunu anlamış ve hemen tevbe ederek Allah'a yönelmişlerdi: "**Ortancaları: Ben size Allah'ı anmanız gerekmez mi? dememiş miydim? dedi. Rabbimizi tenzih ederiz; doğrusu biz yazık etmiştik, dediler. Birbirlerini yermeye başladılar. Sonra şöyle dediler: Yazıklar olsun bize; doğrusu azgınlık edenlerdendik. Belki Rabbimiz bize bundan daha iyisini verir; doğrusu artık, Rabbimizden dilemekteyiz.**" [Kalem, 28-32]

Yardım Gecikirse Eksikliklerin Tamamlanması Gerekir

Allahu Teâlâ şöyle buyurur: "**Şüphesiz bir kavim kendi durumunu değiştirmedikçe, Allah, onlarda bulunanı değiştirmez.**" [Rad, 11] Bu, Allahu Teâlâ'nın değişmez yasasıdır. Başına gelen musibeti Allah'ın kaldırması ve nimetler vermesi için kulun, öncelikle kendi durumunu düzeltmesi gerekir. Allah'a itaatsizlik ve ihmalinde devam ettiği halde musibetlerden kurtulmayı beklemesi anlamsızdır. Müslümanların geri kalıp kafirlere karşı rezil olmalarının sebebinin, zati yapılarından kaynaklandığını belirtir. Başarısızlık ve yenilginin değişmesi için değişikliğin bizzat içeriden ve Müslümanların kendilerinden başlaması gerekmektedir.

Kulu korumak da imanı oranında olur. Allahu Teâlâ şöyle buyurur: "**Şüphesiz Allah iman edenleri korur.**" [Hac, 38] Kulun savunmasının azlığı, imanının azlığındandır.

Allahu Teâlâ'nın kuluna velayeti de kulun imanı ile orantılıdır. Allahu Teâlâ şöyle buyurur: "**Allah, mü'minlerin velisidir**" [Al-i İmran, 68] ve yine "**Allah, iman edenlerin velisidir**" [Bakara, 257] buyurmaktadır.

Allahu Teâlâ'nın özel beraberliği de iman ehli içindir. Şöyle buyurur: "**Şüphesiz Allah mü'minler ile beraberdir.**" [Enfal, 19] İman az ve zayıf olursa, Allahu Teâlâ'nın, kula velayeti ve onunla özel beraberliği de imandan nasibi kadar az ve zayıf olur.

Yardım etmesi ve tam destek vermesi de ancak tam iman sahipleri içindir. Allahu Teâlâ şöyle buyurur: "**Şüphesiz peygamberlerimize ve iman edenlere, hem dünya hayatında, hem şahitlerin şahitlik edecekleri günde yardım ederiz.**" [Mü'min, 51]Başka bir ayette ise şöyle buyurur: "**Nihayet biz iman edenleri, düşmanlarına karşı destekledik. Böylece üstün geldiler.**" [Saff, 14]

İmanı az olanın yardım ve destekten nasibi de az olur. Dolayısıyla, kulun şahsına veya malına bir musibet gelirse veya düşmana karşı mağlup olursa, bu onun vacibi terketmesi veya haramı işlemesi sebebi ile meydana gelen günahları nedeniyledir. Bu ise imanının eksikliğindendir.

İbnu'l-Kayyim ﷺ şöyle der:

"Cezalardan biri de, kişinin, günahı küçümsediği ve basit gördüğü gibi, Allah'u Teâlâ'nın da onu, yaratılanların gönlünde sevimsiz, değersiz ve kendinden korkulmayan biri haline getirmesidir. Kul, Allahu Teâlâ'yı sevdiği oranda insanlar da onu severler. Allah'tan korktuğu oranda insanlar da ondan korkarlar. Allah'u Teâlâ'yı ve değerlerini yücelttiği oranda kullar kendisini yüceltirler. Allah'ın değerlerini çiğneyen kulun değerlerini insanlar nasıl çiğnemesin! Allahu Teâlâ'yı küçümseyen ve gerektiği gibi yüceltmeyen kulu insanlar nasıl küçümsemesin ve horlamasın! Allah'ın yasaklarını çiğnemeyi basit gören kul, insanların nazarında nasıl basit ve hor görülmesin!

Allahu Teâlâ, Kur'an'da günahları belirtirken buna işaret etmiş ve günahlarından dolayı, bunları işleyenleri rezil etmiş, kalplerini örtmüş ve günahlarıyla mühürlemiş, kendisini unuttukları gibi onları unutmuş, dinini horladıkları gibi onları horlamış ve kendisini hesaba katmadıkları gibi Allahu Teâlâ da onları hesaba katmamıştır. Bu nedenle Allah'u Teâlâ, yarattıklarının kendisine secde ettiğini belirttiği ayette şöyle buyurur: "**Allah kimi hor ve hakir kılarsa, artık onu değerli kılacak bir kimse yoktur.**" [Hac, 18] Allahu Teâlâ'ya secde etmeyi horlayıp küçümseyerek ona secdeyi terk edince, Allahu Teâlâ da onları horlamıştır. Allahu Teâlâ'nın onları horlamasından sonra artık kimse onları değerli kılamamıştır. Allah'ın horladığını kim değerli kılacaktır? Veya değerli kıldığını kim horlayacaktır?"[1]

"**Onlar size, incitmekten başka bir zarar veremezler. Sizinle savaşa girecek olsalar, size arkalarını dönüp kaçarlar. Sonra kendilerine yardım da edilmez.**" [Al-i İmran, 111]

"**Kafirler sizinle savaşacak olsa, gerisin geriye kaçarlar.**" [Fetih, 22]

Allah ﷻ, uzun bir süre sonra Müslümanları içinde bulunduğu zilletten kurtarıp onlara izzeti tekrar bahşetti. Elbette ki bu sünnetullaha uygun olarak gerçekleşti. Uzun süren imtihanlar, meşakkatler, belalar, sabır ve takvaya sarılmaktan sonra gerçekleşti. Günahları terk eden ve dini tekrar hayata hâkim kılma arzu ve çabasında olan kullarının eliyle gerçekleşti.

İşte küfür ve kafirlerin en güçlü olduğu bir dönemde Rabbimizin inayetiyle İslam Devleti tekrar hayat buldu. Günahlardan uzak durdu, sabretti ve takvaya sarıldı. Hem de Müslümanlar en amansız zilleti yaşarken ve hiç kimsenin böyle bir devleti beklemediği bir vakitte gerçekleşti. Hayalini bile kuramadığımız Hilafet geri döndü. Zillet artık yer değiştirdi. Yeryüzünde Müslümanlar artık aziz kafirler ise zelil oldular. Yaşamak için cizye vermek zorunda kaldılar. İslam'a baş kaldıranlarının ya boynu vuruldu ya da İslam'ın erlerine köle ve cariye oldular.

Allahu Teâlâ'nın yardım ve desteğinden mahrum, aşağılık ve zillet bir hayata tekrar dönmek istemiyorsak, Rabbimizin bu verdiği nimete şükretmek, günahlardan uzak durup cihadı hakkıyla ayakta tutmak ve Rabbimizin razı olduğu bir şekilde yaşamaktır.

1 İbnu'l-Kayyim, El-Cevabu'l-Kâfi, 80-81.

ALHAYAT

TOP 10

İSLAM DEVLETİ EYALETLERİNDEN SEÇİLMİŞ EN İYİ ON VİDEO

1. خراسان مقبرة المرتدين 1

HORASAN, MÜRTEDLERIN MEZARI

EYALET: HORASAN

2. صولة الأبرار على البيشمركة الكفار

KAFİR PEŞMERGELERE, İYİLERİN ATAĞI

EYALET: NİNOVA

3. البذرة الخبيثة في بلاد الحرمين الأسيرة

TUTSAK HARAMEYN'DEKİ PİS TOHUMLAR

EYALET: HAYR

4. سير المعارك مع الجيش النصيري

NUSAYRİ ASKERLERİYLE SAVAŞIN SEYRİ

EYALET: HALEP

5. قل إني على بينة من ربي

DE Kİ: ŞÜPHESİZ BEN, RABBİMDEN (GELEN) KESİN BİR BELGE ÜZEREYİM

EYALET: SELAHADDİN

6. هم العدو فاحذرهم

ONLAR DÜŞMANDIR, ONLARDAN SAKIN

EYALET: FIRAT

7. أخرجوا المشركين من جزيرة العرب

MÜŞRİKLERİ ARAP YARIMADASINDAN ÇIKARIN

EYALET: ANBAR

8. فارتقبوا إنا معكم مرتقبون

BEKLEYİN, BİZDE SİZİNLE BİRLİKTE BEKLEMEKTEYİZ

EYALET: HUMUS

9. قنص الموحدين للرافضة الصفويين 2

MUVAHHİDLERİN RAFIZI SAFEVİLERİ AVLAMASI

EYALET: KUZEY BAĞDAT

10. يا بلاد الوحي صبرا

SABRET! EY VAHİY ŞEHRİ

EYALET: FELLUCE

TWITTER HASHTAG@ #أخبار_الخلافة

SAHABEYE SÖVMENİN HÜKMÜ

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a olsun. Salât ve selam nebilerin ve resullerin sonuncusu Muhammed'in ﷺ, ehlinin, sahabesinin ve kıyamete kadarki tüm takipçilerinin üzerine olsun.

Allah ﷻ, Resullerine yardımcı olması için iman ve takva nasip ettiği kimseleri de bu resullere yardımcı olmaları için seçmiştir. Nitekim bu seçilmiş zatlar bu dinin her türlü sıkıntısını çekmiş ve bu dini ilk yaşayan canlı örnekleri olmuşlardır.

Bu din güçlenip bu dine iman etmek zorunda olanlarda, kalplerinde iman olmadığı halde kendilerinde iman varmış gibi davrandılar. Bu münafıklar inanmadıkları ve inanmak istemedikleri dine ellerinden geldiğince zarar vermeye çalıştılar. Bu yaptıkları çirkefliklerinden biri de; öncelikle Resulullah'a ﷺ, buna cesaret edemeyenler de, sahabesine dil uzatmaya, onları karalamaya, kötülemeye ve insanları onlardan soğutmaya çalıştılar.

Bunlar, yeri geldiğinde Aişe annemize zina iftirası attılar, yeri geldiğinde sahabelere; korkak, yalancı ve midelerine düşkün diyip alay ettiler.

İşte bu dinin başladığı ilk dönemden günümüze kadar münafıklar, müşrikler ve din düşmanları, Resullullah ve sahabesine dil uzatmış ve ellerinden geldiği kadar çamur atıp bunları karalamak istemişlerdir. Bu çirkin saldırıyı sadece asli kafirler değil bilakis onlardan daha ziyade kendilerini İslam'a nispet edenler yapmıştır. Allah'ın izniyle bu makalemizde, Resulullah'ın sahabesine söven ve bunları kötüleyenlerin İslam'daki hükümlerini açıklamaya gayret edeceğiz.

Kur'an-ı Kerim'de Sahabelerin Fazileti Hakkındaki Ayetler:

Allah'ın ﷻ sahabeleri, Nebisi'nin ﷺ sohbetine seçmiş olması ve onları mukaddes kitabında övgüyle bahsetmiş olması onlara onur ve şeref olarak yeterlidir.

Allah ﷻ, Nebisi ve sahabelerini şöyle vasfetmektedir:

"Muhammed, Allah'ın Resulüdür. Onunla beraber olanlar, inkârcılara karşı çetin, birbirlerine karşı da merhametlidirler. Onların, rükû ve secde halinde, Allah'tan lütuf ve hoşnutluk istediklerini görürsün. Onların secde eseri olan alametleri yüzlerindedir. İşte bu, onların Tevrat'ta ve İncil'de anlatılan durumlarıdır: Onlar filizini çıkarmış, onu kuvvetlendirmiş, kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş, ziraatçıların hoşuna giden bir ekin gibidirler. Allah, kendileri sebebiyle inkârcıları öfkelendirmek için onları böyle sağlam ve dirençli kılar. Allah, içlerinden iman edip salih amel işleyenlere bir bağışlama ve büyük bir mükâfat vaad etmiştir." [Fetih, 29]

Allah ﷻ, İslam'a giren öncü muhacir ve ensar sahabelerden ve onları kıyamete kadar iyilikle takip edenlerden razı olduğunu ve onlara, altlarından ırkmaklar akan cennetleri hazırladığını haber vermiştir.

"İslâm'ı ilk önce kabul eden muhacirler ve ensar ile iyilikle onlara uyanlar var ya, Allah onlardan razı olmuş; onlar da O'ndan razı olmuşlardır. Allah, onlara içinden ırmaklar akan, içinde ebedî kalacakları cennetler hazırlamıştır. İşte bu büyük başarıdır." [Tevbe, 100]

“Bu mallar özellikle, Allah’tan bir lütuf ve hoşnutluk ararken ve Allah’ın dinine ve peygamberine yardım ederken yurtlarından ve mallarından uzaklaştırılan fakir muhacirlerindir. İşte onlar doğru kimselerin ta kendileridir. Onlardan (muhacirlerden) önce o yurda (Medine’ye) yerleşmiş ve imanı da gönüllerine yerleştirmiş olanlar, hicret edenleri severler. Onlara verilenlerden dolayı içlerinde bir rahatsızlık duymazlar. Kendileri son derece ihtiyaç içinde bulunsalar bile onları kendilerine tercih ederler. Kim nefsinin cimriliğinden, hırsından korunursa, işte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir. Onlardan sonra gelenler ise şöyle derler: “Ey Rabbimiz! Bizi ve bizden önce iman etmiş olan kardeşlerimizi bağışla. Kalplerimizde, iman edenlere karşı hiçbir kin tutturma! Ey Rabbimiz! Şüphesiz sen çok esirgeyicisin, çok merhametlisin.” [Haşr, 8-9-10]

“İman edip hicret eden ve Allah yolunda cihad edenler ve (muhacirleri) barındırıp (onlara) yardım edenler var ya; işte onlar gerçek mü’minlerdir. Onlar için bağışlanma ve bol bir rızık vardır.” [Enfal, 74]

“Şüphesiz Allah, ağaç altında sana bîat ederlerken inananlardan razı olmuştur. Gönüllerinde olanı bilmiş, onlara huzur, güven duygusu vermiş ve onlara yakın bir fetih nasip etmiştir.” [Fetih, 18]

“Andolsun Allah; Peygamber ile içlerinden bir kısmının kalpleri eğrilmeğe yüz tuttuktan sonra, sıkıntılı bir zamanda ona uyan muhacirlerle ensarın tövbelerini kabul etmiştir. Evet, onların tövbelerini kabul etmiştir. Şüphesiz O, onlara çok şefkatli ve çok merhametlidir.” [Tevbe, 117]

“Siz, insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten men eder ve Allah’a iman edersiniz. Kitap ehli de inansalardı elbette kendileri için hayırlı olurdu. Onlardan iman edenler de var. Ama pek çoğu fasık kimselerdir.” [Al-i İmran, 110]

“Böylece, sizler insanlara birer şahit (ve örnek) olasınız ve Peygamber de size bir şahit (ve örnek) olsun diye sizi orta bir ümmet yaptık. Her ne kadar Allah’ın doğru yolu gösterdiği kimselerden başkasına ağır gelse de biz, yönelmekte olduğun ciheti ancak; Resul’e tabi olanlarla, gerisin geriye dönecekleri ayırt edelim diye kıble yaptık. Allah, imanınızı boşa çıkaracak değildir. Şüphesiz Allah, insanlara çok şefkatli ve çok merhametlidir.” [Bakara, 143]

Sahabelerin fazileti, Allah’ın ﷻ onlardan razı olduğu, onların iyilik, takva ve gerçek iman sahibi olduklarıyla alakalı buraya aktarmadığımız daha birçok Ayet-i Kerime vardır. Örnek olması ve konunun uzamaması için buraya sadece birkaç tanesini zikrettik.

Sahabelerin Fazileti Hakkındaki Bazı Hadisler:

Bu şerefli insanlar hakkında Allah Resulü’nün çok övgüsü bulunmaktadır. Hatta hadis kitaplarında onların fazileti hakkında konu başlıkları açılmıştır. Nitekim onlardan bir kaç tanesi şu şekildedir:

Enes رضي الله عنه Rasulullah’ın ﷺ şöyle buyurduğunu rivayet eder: **“İmanın alâmeti Ensar’ı sevmek, münafıklığın alâmeti de Ensar’a buğz etmektir”**[1]

“Sahabelerime sövmeyiniz. Sizden biriniz Uhud Dağı kadar altın sadaka verse, sahabelerden birinin bir avuç sadakasına erişemez; bunun yarısına da ulaşamaz.”

Ebu Said el-Hudri رضي الله عنه Rasulullah’ın ﷺ şöyle buyurduğunu rivayet eder: **“Sahabelerime sövmeyiniz. Sizden biriniz Uhud Dağı kadar altın sadaka verse, sahabelerden birinin bir avuç sadakasına erişemez; bunun yarısına da ulaşamaz”** buyurdu.[2]

Abdullah bin Muğaffel’den رضي الله عنه rivayete göre, Rasulullah ﷺ, şöyle buyurmuştur: **“Ashabım hakkında Allah’tan korkunuz! Ashabım hakkında Allah’tan korkunuz! Benden sonra onları hedef alıp eleştirmeyiniz. Onları seven beni sevdiğinden dolayı sever. Onlara buğzeden de bana buğzettiğinden buğzeder. Onlara eziyet eden bana eziyet etmiş olur. Bana eziyet eden de Allah’a eziyet etmiş olur. Allah’a eziyet edeni de Allah hemen cezalandırabilir.”**[3]

Ebu Said el-Hudri رضي الله عنه, Rasulullah’ın ﷺ şöyle buyurduğunu rivayet eder:

“İnsanlar üzerine bir zaman gelir ki, o zamanda insanlardan bir cemaat gaza eder. Onlara:

---

1 Buhari, Hadis No:17.
2 Buhari, Hadis No:3673; Müslim, Hadis No:2540.
3 Tirmizi, Hadis No:3862; Ahmed bin Hanbel, Müsned, Hadis No:20549.

– İçinizde Peygamber'le sohbet eden kimse var mıdır, diye sorarlar.

Onlar da:

– Evet vardır! diye cevap verirler.

Nihayet onlara zafer kapısı açılır.

Sonra insanlar üzerine bir zaman daha gelir. İnsanlardan bir cemaat daha gaza eder. Onlara da:

– İçinizde Peygamber'in sahabileriyle görüşen kimse var mıdır, diye sorulur. Onlar da:

– Evet var! diye cevap verirler; onlara da fetih müyesser olur. Sonra insanlar üzerine bir zaman daha gelir, yine bir topluluk harp ederler. Onlara da:

– İçinizde Peygamber'in sahabelerini gören ile görüşen kimse var mıdır? diye sorulur. Bu defa onlar da:

– Evet vardır! derler; onlara da fetih müyesser olur"[1]

Sahabelerin fazileti hakkında başka bir hadis ise şöyledir.

"Ümmetimin hayırlısı, benim asrımdır. Sonra onları takip edenler, daha sonra onları takip edenlerdir."

İmran bin Husayn ﵁ Rasulullah'ın ﷺ şöyle buyurduğunu rivayet eder: "**Ümmetimin hayırlısı, benim asrımdır. Sonra onları takip edenler, daha sonra onları takip edenlerdir.**"

İmran: Rasulullah ﷺ, kendi asrından sonra (hayırlı olarak) iki asır mı, yoksa üç asır mı zikretti bilmiyorum, demiştir.

Rasulullah devamla: "**Sizden sonra bir kavim gelecektir ki, bunlardan şahitlik istenmeden şahitlik yapacaklar, bunlar hıyanet edecekler, kendilerine i'timâd edilmeyecek ve bunlar adak adayacak fakat adaklarını yerine getirmeyecekler. Artık bunlarda (aşırı yemek içmekten ötürü) semizlenme meydana gelecektir.**" buyurmuştur.[2]

Abdullah bin Mesud ﵁ Rasulullah'ın ﷺ şöyle buyurduğunu rivayet eder: "**İnsanların hayırlısı benim asrımdır. Daha sonra bu asırdan sonra gelenlerdir (yani tabiinler). Daha sonra bunlardan sonra gelenlerdir (Yani tebe-i tabiinler). Daha sonra bir kavim gelir ki, onlardan birinin şehadeti yeminine; yemini de şehadetinin önüne geçer**".

Hadisin ravilerinden İbrahim en-Nehai: Bizler çocuk iken velilerimiz bizi "Eşhedü billahi..." gibi şehadet sözlerimizden ve "Allah ile ahdim olsun" şeklindeki ahd sözlerimizden dolayı döverlerdi, demişti.[3]

Rasulullah ﷺ şöyle buyurmuştur: "**Ashabımdan herhangi bir kimse herhangi bir bölgede ölürse kıyamet günü onlar, o ülke halkı için nurdan bir lider olarak mahşer yerine getirilirler.**"[4]

Ömer'den ﵁ rivayete göre, Rasulullah ﷺ şöyle buyurdu: "**Ashabıma dil uzatanları gördüğünüz vakit; Allah'ın laneti siz şerliler üzerine olsun**" deyiniz.[5]

Rasulullah ﷺ şöyle buyurmuştur: "**Yıldızlar semanın emniyetidir. Yıldızlar gitti mi semaya va'dolunan gelir. Ben ashabım için bir emniyetim. Ben gittim mi, ashabıma va'dolunanlar gelir. Ashabım da ümmetim için bir emniyettir. Ashabım gitti mi ümmetime va'dolunan şeyler gelir.**" buyurdular.[6]

Bera bin Azib'den rivayet edildiğine göre Nebi ﷺ şöyle buyurmuştur: "**Kim Ensarı severse Allah da onu sever ve kim onlara buğzederse Allah da ona buğzeder.**[7]

İSLAM ÂLİMLERİNİN SAHABEYE SÖVENLER HAKKINDAKİ SÖZLERİ:

İslam âlimleri sahabenin adil olduğunda, bir Müslümanın bu adaleti bozacak unsurları zikretmesinin caiz olmadığında ve iyiliklerinin zikredilip aralarındaki çekişmelerden yüz çevirip susması gerektiği konusunda icma etmişlerdir.

İbn-i Teymiyye ﵀ *"Es-Sarimul Meslul âla Şatim er-Resul"* kitabında sahabeye sövme konusunda şunları söylemektedir:

1 Buhari, Hadis No:3649; Müslim, Hadis No:2532; Ahmed bin Hanbel, Müsned, Hadis No:11041.
2 Buhari, Hadis No: 3650.
3 Buhari, Hadis No: 3651.
4 Tirmizi, Hadis No:3865.
5 Tirmizi, Hadis No:3866.
6 Müslim, Hadis No:2531.
7 Sünen-i İbn-i Mace, Hadis No:163; Müsned Ahmed bin Hanbel Hadis No:10508.

İmam Ahmed bin Hanbel ve diğerleri Sahabeyi şu şekilde tanımlamışlardır: Nebi'yle ﷺ bir sene, bir ay, bir gün geçiren veya onu mü'min olarak gören ve iman üzere vefat edenlerdir.

İmam Ahmed bin Hanbel, Allah Resulü'nün ﷺ ehli beytinden veya diğer sahabelerine sövenlerin, ibretlik bir şekilde dövüleceğini söylemiş fakat onların küfrü ve öldürülmeleri konusunda durmuştur.

İmam Ahmed'den şöyle de rivayet edilmiştir: Allah Resulü'nün sahabelerini kötülemek, ayıplamak veya eksiklikle nitelemek hiç kimseye caiz değildir. İmam'ın böyle yapanları cezalandırması ve edeplendirmesi gerekir. Bunları asla affetmemesi bilakis cezalandırması ve tevbeye çağırması gerekir. Eğer tevbe ederlerse tevbeleri kabul edilir. Eğer bu amellerine devam ederlerse cezalandırılır, geri dönene veya ölene kadar hapsedilirler.

SAHABEYE SÖVMEYİ İTİKAD EDİNEN MÜRTED RAFIZİLER

Mervezi'nin rivayetine göre Ahmed bin Hanbel şöyle demektedir: "Ebubekir, Ömer ve Aişe'ye söveni İslam üzere görmüyorum."

Ebu Talib'in rivayetine göre ise İmam Ahmed, Osman'a söven biri hakkında; bu zındıklıktır, demiştir.

İshak bin Rahaveyh şöyle demiştir: Peygamber'in ﷺ sahabesine söven cezalandırılır ve hapsedilir.

Ömer bin Abdulaziz, Asım bin Ahval ve diğer tabiinlerden rivayet edildiğine göre Allah'ın beraatini ilan ettiği Aişe'ye (r.a) iftira edenler muhakkak dinden çıkmışlardır. Tevbe etmedikleri sürece Müslüman kadınlar onlarla nikâhlanmazlar.

Haris bin Utbe şöyle der: Osman (r.a) söven biri Ömer bin Abdulaziz'in yanına getirilir. Ömer bin Abdulaziz: "Ona neden sövdün?"

Osman'a (r.a) söven adam: "Çünkü ondan nefret ediyorum."

Ömer bin Abdulaziz: "Sen her nefret ettiğine sövüyor musun?" der ve ona 30 kırbaç vurulmasını emreder.

Malikilerin meşhur görüşleri ve İmam malik'in sözü şudur: "Nebi'ye ﷺ sövenler öldürülür. Sahabesine sövenler ise edeplendirilir."

İmam Malik'ten şöyle rivayet edilmiştir: "Ebubekir'e söven edeplendirilir. Aişe'ye söven ise öldürülür." Ona neden denildi? Dedi ki: "Aişe'ye zina iftirası atan Kur'an'a muhalefet etmiştir. Çünkü Allah Teâlâ şöyle demektedir. **"Eğer inanıyorsanız, bu gibi şeylere bir daha ebediyyen dönmemeniz için Allah size öğüt veriyor."** [Nur, 17]

Ebu Saib el-Kadı şöyle dedi: bir gün ben Hasan bin Zeyd ed-Dai'nin yanındaydım ve onun huzurunda bulunan bir adam Aişe'ye (r.a) fahişelik gibi kötü bir şekilde ondan bahsetti.

Hasan bin Zeyd dedi ki: "Ey oğlum bunun boynunu vur!"

Onun yanında mertebesi yüksek olanlar dedi ki: "Bu bizim halkımızdandır."

Dedi ki: "Allah muhafaza bu adam Allah'ın Resulü'ne hakaret etti. Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **"Kötü kadınlar, kötü erkeklere; kötü erkekler de kötü kadınlara; temiz kadınlar temiz erkeklere, temiz erkekler de temiz kadınlara lâyıktır. O temiz olanlar, iftiracıların söyledikleri şeylerden uzaktırlar. Onlar için bir bağışlanma ve bolca verilmiş iyi bir rızık vardır."** [Nur, 26] Eğer Aişe (r.a) kötü ise Nebi de ﷺ kötüdür. Bu adam kafirdir. Bunun boynunu vurun."

Ve bende orda hazır bulunduğum halde onun boynu vuruldu. Bunu Lalekai rivayet etmiştir.

Kadı Ebu Ya'la şöyle der: "Sahabeye sövme konusunda ilim ehlinin üzerinde olduğu görüş şudur: Eğer bunu helal görüyorsa kafir olur. Eğer bunu helal görmüyorsa fasık olur."

Kufe ehlinden ve başka bir grup fukaha; sahabeye sövenin öldürülmesi gerektiğiyle ve Rafizilerin kafir

olduğuyla ilgili hükmetmişlerdir.

Muhammed bin Yusuf El-Firyabi, Ebubekir'e sövenin hükmü hakkında sorulduğunda bunun kafir olduğunu söyledi. Namazı kılınır mı, denilince; hayır, dedi. O "lailaheillallah" dediği halde ona nasıl muamele yapılır denildiğinde ise şöyle cevap verir: "Ona ellerinizle dokunmayın onu mezara bir odunla itekleyin."

Ahmed bin Yunus şöyle der: Eğer bir Yahudi ve bir Rafızî birer koyun keserlerse Yahudinin kestiğini yerim fakat Rafızinin kestiğini yemem. Çünkü onlar mürteddir.

Bizim arkadaşlarımızdan bir cemaat; Ali ve Osman'dan ﷺ beri olduklarına inanan hariciler ile tüm sahabeye söven, onları tekfir eden ve onları fasıklıkla itham eden Rafızîlerin kafir olduklarını açıkça söylemişlerdir.

Ebubekir Abdulaziz Mukni'de şöyle der: Rafızîler eğer sahabeye sövüyorsa onlar kafir olmuşlardır. Ve onlarla evlenilmez.

Bazıları ise şöyle demişlerdir: Onların sahabeye sövmeleri sahabelerin dinlerinde ve adaletlerinde onlara atılan bir iftira ise bu küfürdür. Eğer sahabelerin birinin babasına söverlerse veya sövmeleri, içlerindeki bir kin ve benzeri şeylerden kaynaklanıyorsa bu küfür değildir.

Sahabelere küfretmekle beraber Ali'nin ﷺ ilah olduğunu veya peygamber olduğunu ancak Cebrail'in peygamberliği getirirken hata ettiğini söylemenin küfür olduğunda şüphe yoktur. Hatta bunları tekfir etmeyenlerin küfründe şüphe yoktur.

Hatta onlardan Kur'an'ın eksik olduğunu veya gizlendiğini veyahut Kur'an'ın ayetlerinin bazı gizli tevillerinin olduğunu ve bu tevillerle bazı meşru amellerin düştüğü gibi şeyleri iddia edenlerin küfründe ihtilaf yoktur. Bunlar "Karamita", "Batini" ve "Tenasiha" diye isimlendirilirler.

Sahabelerin adaletlerinde veya dinlerinde onlara iftira atmayan cimrilik, korkaklık, bilgisizlik ve zühd sahibi olmama gibi vasıflarla onları vasfetmek te'dip ve tazir gerektiren haldir. Ve böyle olanların bu tavırlarından ötürü küfürlerine hükmetmiyoruz. İlim ehlinden sahabeye sövenleri tekfir etmeyenlerin sözleri de bu çerçevede değerlendirilir.

Ancak onların Resulullah'tan ﷺ sonra sayılarının 10 kişiye varmayan az bir kısmı hariç çoğunun irtidat ettiklerini iddia etmek veya genelinin fasık olduğunu söylemek (Rafızîlerin iddia ettiği gibi) bu, küfründe şüphe olmayan bir iddiadır. Çünkü bu, Kur'an'ın birçok yerde kesin bir şekilde sabit kıldığı Allah'ın rızası ve övgüsünü onlardan nefyetmektir. Hatta bunun küfründe şüphe edenlerin küfrü açıktır.

AİŞE ANNEMİZE SÖVEN MÜRTED ŞİANIN ARKASINDA NAMAZA KILAN MÜRTED MEHMET GÖRMEZ

SAHABEYE SÖVMEYİ DİN EDİNEN MÜRTED RAFIZİLER

Bu sözün gereği, Kur'an ve sünneti bize nakledenler kafir ve fasıklardır. Ayrıca Allah'ın ﷻ "**siz insanlar arasından çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz**" dediği ve bu ümmetin en hayırlıları olan birinci dönem insanların geneli kafir ve fasıktır. Ve yine bu sözün gereği bu ümmet en şerli ümmettir. Bu ümmetin öncüleri bu ümmetin en şerlileridir. Bu söz ve iddiaların küfür oluşu İslam dininde zorunlu olarak bilinmesi gereken konulardandır.[1]

İşte Allah'ın ﷻ birçok Ayet-i Kerime'de övgüyle bahsettiği, razı olduğunu söylediği ve elçisine arkadaş olarak seçtiği bu önemli şahsiyetlere dil uzatmak elbetteki dinde hafife alınacak bir mesele değildir.

Bütün bu nakillerden sonra şunu söyleyebiliriz ki; sahabeye sövmek iki türlüdür:

Birincisi: Tüm sahabeleri hedef almadan birinin şahsına yönelik dünyalık bir sebepten ötürü onları korkaklık, dünyaya düşkünlük ve bilgisizlikle onları itham etmek ve bu gibi konularda sahabeye sövmek fısk yani günahtır. Ceza olarak da, bu kişiler tazir cezalarıyla edeplendirilirler. Bu ameline devam ettiği sürece bu cezaya devam edilir ve bunu terk edene kadar da bu ceza sürekli arttırılır.

Lakin cimrilik, korkaklık ve diğer kötü vasıflarla vasfettikleri sahabeler hakkında bunların cömertliği, cesareti ve diğer vasfettikleri vasıfların zıddına bir ayet varsa bu halde bunlar tekfir edilir ve öldürülür. Çünkü bunlar bu halleriyle ayeti inkâr etmiş oluyorlar.

Bütün bunlarla beraber sahabenin şahsına söven birisiyle kastettiğimiz sahabenin sahabeye sövmesi veya tabiinin sahabeye sövmesidir. O dönemde bir sahabe diğer bir sahabeye veya bir tabiin bir sahabeye öfkelenmiş ve sövmüş olabilir. Ama günümüzde sahabeye dünyalık bir sebepten ötürü küfreden birisi bulunmamaktadır. Bilakis günümüzde kendisini İslam'a nispet edenlerin içinde Rafızi şiilerden başka sahabeye söven herhangi bir kimse de bulunmamaktadır. Onlar sahabenin dinlerinde ve adaletlerinde eksiklik görmekte ve onlara bu anlamda sövmektedirler. Bu konuda özellikle günümüzde Ömer ve Ebubekir ﵄ gibi Resulullah'la uzun dönem arkadaşlık yapmış bir sahabeye sövenler elbette ki kâfirdirler. Çünkü bugün hiçbir şahsın bu sahabelerle şahsi bir anlaşmazlığı veya kızgınlığı olamaz. Olsa olsa dini veya adaletlerinde bir eksiklik gördükleri için bunu yaparlar ki; bununda küfür olduğunu beyan ettik.

İkincisi: Onları dinlerinde kötüleyip küfürle itham edenler, genelinin fasık olduğunu söyleyenler veya Aişe'ye ﵂ zina iftirası atanlar mürteddir ve öldürülmeleri gerekir.

İmam Nevevi ﵀ şöyle demektedir: Aişe'nin ﵂ zina iftirasından beraati, Kur'an-ı Kerim'le sabit olan bir beraattir. Eğer bir insan bunda şüphe ederse -Allah muhafaza- Müslümanların icmasıyla mürted ve kafir olur.[2]

Şii Rafızîler Sahabenin geneline sövmekte, onlara lanet okumakta, dinlerinde ve adaletlerinde onları kötülemekte ve Allah'ın ﷻ zinadan beri olduğunu ayetle ispatladığı Aişe'ye ﵂ halen de zina iftirası atmaktadırlar. Onlar, bu amelleriyle küfre girmektedirler. Şii Rafızîlerin küfür ve şirkleri elbetteki sadece bu değildir. Allah nasip ederse daha sonraki sayılarımızda Rafızîlerin küfür ve şirklerini detaylıca izah edeceğiz.

1 İbn-i Teymiyye'nin Es-Sarim El-Meslul Âla Şatim Er-Resul adlı kitabın 567-587 sayfaları arasındaki bölümden derlenmiştir. Nakilleri bu bölümde bulabilirsiniz.

2 İmam Nevevi, Müslim Şerhi, 17/117.

İNŞALLAH

ŞEHİD ŞEYH EBU MALİK ET TEMİMİ

Hamd âlemlerİn Rabbİ Allah'a mahsustur. Salât ve selam O'nun Resulü'ne olsun.

Bundan sonra;

"Nice peygamberler vardı ki, beraberinde birçok Rabbaniler (Allah erleri) bulunduğu halde savaştılar da, bunlar, Allah yolunda başlarına gelenlerden dolayı gevşeklik ve zaaf göstermediler, boyun eğmediler. Allah sabredenleri sever." [Al-i İmran, 146]

Rabbimizin ﷻ rabbaniler diye isimlendirdiği kimseler tarih boyunca gelmiş geçmiştir ve gelecektir. Bunlardan olduğunu zannettiğimiz birini Allah'ın izni ile size anlatmaya gayret edeceğim. O da babaları gibi cesaret ehli olan Ebu Malik Temimi ...

Ebu Malik Afganistan'da 7 seneye yakın bir müddet bulunmuş ve bu zaman zarfı içerisinde birçok savaşa katılmıştır. Hatta bacaklarında ki yaraları meclislerde otururken görmemek mümkün değildi ve buna defalarca şahid olmuştuk. Kurşun izleri ve bombalardan sıçrayan şaziye parçaları ile delik deşik bir halde idi. İlmi tedrisini Arap Yarımadası'nda

yani Suudi Arabistan diye adlandırılan kafir Suud ailesinin devletinde yaşadığı yıllarda tamamlamış ve mücahidlerin saflarına katılır katılmaz da onlara şeri konularda fayda sağlamıştır. Hatta ünü ve şöhreti her geçen gün Afganistan'da yayılmıştır ki; Eymen Ez-Zevahiri ondan haberdar olmuş ve onunla görüşmek istemiştir. Güzel ahlakı ve güzel uslübu sebebi ile her kesimden Müslümanların sevdiği saydığı ve değer verdiği bir insan olmuştur.

ŞEYH OPERASYON ÖNCESİ MÜCAHİDLERE NASİHAT EDERKEN

Bu hasleti ile bize Nebi'nin ﷺ sözünü hatılatmıştır. Ebu Hureyre'den, İmam Müslim Sahihinde nakletmiştir ki: "**Allah cc eğer birini severse Cibril'i çağırır ve derki ben falanı seviyorum sende sev. Cibrilde onu sever. Sonra gök ehline gelir nida eder ve der ki Allah falanı seviyor sizde sevin. Onlarda onu severler ve yeryüzünde o kişi için kabul kılınır.**"

Şam cihadında ve Afgan cihadında bulunup da onu sevmeyen ve sohbetinden lezzet duymayan kimse görmedim. İşte bütün bunlara rağmen ne ilmi ne de insanlar arasındaki saygı değer makamı onu hiçbir şekilde Allah yolunda cihaddan çatışmalara katılmaktan ve şehadete olan iştiyakından alı koymadı. Kendisi İslam Devleti'ne ilk gelmek istediği zaman Zevahiri ve El-Kaide bundan hoşnut olmadılar çünkü onun İslam Devleti'ne katılmasından korkuyorlardı. Ve korktukları da başına gelecek idi. Çünkü bu zanları boşuna değildi. Kendisi önceden beri düzgün menheci ve sağlam akidesi sebebi ile bidatçı sapıklar tarafından sürekli olarak aşırılık ile itham ediliyordu. Bunu iyi bildikleri için İslam Devleti'ne katılıp gençleri bu safa çağırmasından korkuyorlardı. Ama korkunun takdir edilen ecele hiçbir faydası yoktu. Zevahiri kendisini Cebhetun Nusra'nın genel şerisi olarak atamış ve özel izinle Horasan diyarından çıkışına izin vermiştir. Ebu Malik Şam'a geldiğinde tercihini belirlemiştir. O da hak olduğuna inandığı ve bayrağı altında kanını şeriatın hakim olması için döktüğü İslam Devleti idi. Ancak İslam Devleti'ne ilk girdiğinde onu tanıyanlar ile değil tanımayan kimseler ile karşılaştı. Onun ilim ve cihadtaki değerini bilmedikleri için yenilerin tamamladığı eğitimi tamamladıktan sonra kendisi fedailer ile beraber Halep vilayetinde ilk Şam askeri ameliyesine katıldı. Kendisinin ilimde büyük yeri olduğu gibi askeri sahada da büyük bir tecrübesi vardı. Hatta şehid olduğu askeri ameliyede kendisi saldırı noktalarından birinin askeri emiri idi. Saldırının planlayıcısı ve idarecilerinden idi. Nitekim Tedmur'un fethinden az biraz önce Suhne mıntıkasının Humus vilayetinde alınmasının vesilesi olmuştu. Hiç şüphe yoktu ki; Allah temizdir ve temiz olanı sever. Kendi yolunda dökülen kanlardan da temiz olanları sever. Bu yüzden koca mıntıkanın fethinde kendisi ile beraber yine ilim talebelerinden arkadaşı olan Ebu Süleyman Libi ile şehid olan bir iki kişinin temiz kanları sebebi ile (Biz öyle zannediyoruz Allah c onları zannımızdan daha hayırlı kılsın) Allah ﷻ zafer ve fetih nasip etti.

ŞEYH OPERASYONDAN ÖNCE MÜCAHİDLERİ CESARETLENDİRİRKEN

Halep'teki ilk askeri ameliyesinde kendisi yeni idi ve kardeşler ile yeni tanışıyordu. Hücum etmeden önce tüm hazırlıklar tamamlanınca ve siper hücum emrini bekleyince ilk hücum kelimesini duyar duymaz Allah'ın adı ile düşman arasına saldırdı. Mermiler yağmur gibi yağıyordu. Tabi ki, bu yağmurdan nasibine düşen de ona isabet etmiş idi. Kurşunlardan biri sağ bacağından girip diğer sol bacağından etlerini delerek geçmişti ve yere yığılmıştı. Kardeşlerin ona yardıma gelmesini bekliyordu ama etrafında kimse yoktu. Bu işte bir aksilik olduğunu anlayınca silahı sırtına asarak yerde sürünerek kurşun yağmuru altında kardeşlerini hücumu başlattığı siper yerine doğru sürünmeye başladı. Acılar içerisinde kıvranarak sipere ulaştığında kardeşler yardım ederek O'nu aldılar. Hemen ilk müdahale yapıldı. Orada bütün kardeşlerin olduğunu görünce anladı ki komutu yanlış anlamıştı ve kendisi dışında düşmana saldırı yapan tek bir kimse yoktu. Bu aslında saldırıdan önceki son hazırlık komutu idi. Bir sonraki komut ile saldıracaklardı. Ancak o bundan habersizdi. Allah'ın takdiri ile şehid olmadan geri dönmüştü. Hastaneye tedavi için kaldırılmıştı ve bu sırada onutanıyanbazıkardeşlerŞam'ageldiğihaberinialıncaonu bulmaya gitmişlerdi. Sonrasında emirlere kıymeti değeri

ve varlığından bahsedilince kendisini fetva kurulunda görevli olarak fetva sorumlusu yaptılar ve bulunduğu askeri birlikten çıkardılar. Dedeleri Temimoğulları gibi kendisinin de düşmandan korkmak gibi bir hasleti yoktu. Kaka ﵁ gibi sahabenin büyük komutanlarından olan birinin torunlarıdandı ve onun asil kanını taşıyordu. O temiz ve özel fıtrat, ilim ve vahyin nuru ile salih amel olarak yoğrulunca Ebu Malik gibi bir arslan çıkıyordu ortaya. Allah seni kabul etsin cennette bizleri buluştursun.

Bu kahramanın şehidliği de yaşamı ilmi ve ameli gibi her Müslümana büyük bir ibrettir. Bu ibreti nesiller nesillere aktarmalı ve kalbi olan Allah'tan korkan ahiret gününü uman herkes bu kıssa ile Rabbini hatırlamalıdır.

Kendisi fetva sorumluluğundan sonra Büyük Şura'da şer'i genel mesullerden olmuştu. Dolayısıyla yeri ve görevi büyük idi. Defalarca savaşa çıkmak için izin istemişti ama her seferinde ümmetin ona olan ihtiyacı sebebi ile reddedilmişti. Ta ki, şehid olduğu Suhne ameliyesine kadar. Ameliye den haberi olduğu andan itibaren emirinden izin istemiş idi. Aşırı ısrarı ile emirinin ağzından izni koparır koparmaz silahını ve hücum yeleğini giyerek saldırı ekibi ile hazırlıklara koyuldu. Bütün hazırlıklar tamam idi. Kardeşlere nasihat etti. Onları cesaretlendirdi. Teknik bütün hazırlıklar bitmişti. Artık siperlerde düşmanı bekliyorlardı. Düşman onların hücum edeceğini anladığında dev büyük projektorler ile koca bir hücum hattını aydınlatıp saldırıyı deşifre ettiler. Herkes şok olmuştu ne olacaktı şimdi...

Kaka'nın torunu düşmanın bu tuzağına boyun eğer miydi? Silahını omzuna aldı iki elini de silahına astı. Ayağa kalktı ve korkusuzca 200 metrelik mesafeyi yürümeye başladı. Yürürken kardeşleri cesaretlendirmek için *'Yürüyün kardeşler! Korkmayın. Allah bizimledir. Onlar Allah'a küfrediyor ona ortak koşuyorlar, Allah* ﷻ *onlara bizim aleyhimizde yardım etmez'* diyordu. Herkes şok olmuştu. Kardeşler de düşman askerleri de...

Kafirler gündüzden daha aydınlık bir ortamda ayakta silahını boynuna asıp ellerini sallayarak yürüyen bu adamı görünce şok olmuşlardı. Bu ilk sarsıntıdan uyanır uyanmaz yağmur gibi mermi attılar. Ama tevekkülün ne olduğunu ümmete öğreten bu aslana bir tane dahi isabet etmedi.

Ebu Malik, 200 metre kurşun yağmurunda korkusuzca yürüdü. Bunu gören kardeşlerin hepsi yüksek bir maneviyat hissi ile ve tekbirler getirerek kafirlere saldırdılar. Düşman, karşısındaki bu korkusuz askerlere karşı aciz idi. Hiç şüphe yoktu ki; bu manzara herkesin tüylerini ürpertmişti. Ebu Malik ilk siperin önüne geldiğinde siper uzanıp silahı boynundan indirip kafire hedef almıştı ki tank mermisinin şarapneli kafasına isabet etti. Bunu gören Müslümanlar korkusuzca düşmana saldırılarını arttırınca Allah'ın yardımı ile suhne fethedilmişti.

Birkaç kardeş şehid olmuştu ve az zaiyat ile büyük kar elde edilmişti. Allah sana rahmet etsin Ey Kahraman! Firdevs cennetlerinde ağırlasın ve Rabbim senden kabul etsin.

Ey bu kıssayı okuyan Müslüman erkek ve kadınlar bu kahramanın hayatını ve bu cesaretini ibret olması için bütün Müslümanlara ulaştırın. Ulaştırın ki umulur da bundan ibret alan yeni Ebu Malikler çıkar. Belki davet hücceti ile kendini aldatan kimselere ibret olur. Allahım bizi ilmi ile amel edenlerden kıl ve bu gibi salihler ile cennette cem et.

"Nice peygamberler vardı ki, beraberinde birçok Rabbaniler (Allah erleri) bulunduğu halde savaştılar da, bunlar, Allah yolunda başlarına gelenlerden dolayı gevşeklik ve zaaf göstermediler, boyun eğmediler. Allah sabredenleri sever." [Al-i İmran, 146]

EL FURKAN MEDYA MÜESSESESİ SUNAR

MÜ'MİNLERİN EMİRİ VE MÜSLÜMANLARIN HALİFESİ

ŞEYH **EBU BEKİR EL-BAĞDADİ'NİN**

BEKLEYİN BİZ DE SİZİNLE BİRLİKTE BEKLEMEKTEYİZ

BAŞLIKLI KONUŞMASI

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Furkan Medya Müessesinin Yayınladığı

Mü'minlerin Emiri ve Müslümanların Halifesi Ebu Bekir El-Bağdadi'nin

-Allah O'nu korusun-

"Bekleyin Biz de Sizinle Birlikte Beklemekteyiz"

Başlıklı Konuşması

Hamd, Allah'a mahsustur. O'na hamdediyor, O'ndan yardım istiyor ve O'na istiğfar ediyoruz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden Allah'a sığınırız. Allah kimi hidayete erdirirse onu saptıracak yoktur, kimi de saptırırsa onu doğru yola iletecek yoktur. Şehadet ederim ki; Allah'tan başka ilah yoktur. O tektir. O'nun bir ortağı yoktur ve şehadet ederim ki; Muhammed ﷺ O'nun kulu ve elçisidir.

Ve sonra;

Allah Teâlâ şöyle buyuruyor: "**De ki: Bizim için siz, (şehidlik veya zafer olmak üzere) ancak iki güzellikten birini bekleyebilirsiniz. Biz de, Allah'ın kendi katından veya bizim ellerimizle size ulaştıracağı bir azabı bekliyoruz. Haydi bekleyedurun. Şüphesiz biz de sizinle birlikte beklemekteyiz.**" [Tevbe, 52]

Ey Müslümanlar!

Bizler Allah'a yakınlaşmak ve O'na ibadet için savaşıyoruz. Çünkü Allah ﷻ bize savaşı emretmiş, bizi buna teşvik etmiş ve bunu kendi rızasına ulaşmak için en faziletli amel kılmıştır. Bize savaşı emredip iki güzellikten birini bize vaad eden Allah'a ﷻ hamdolsun. O bizi zaferle sorumlu tutmamıştır. Allah teala şöyle buyurmaktadır: "**Kim, Allah yolunda savaşır da öldürülür veya galip gelirse, biz ona büyük bir mükâfat vereceğiz.**" [Nisa, 74] Bize düşen savaşıp sabretmektir. Zafer ise Allah'tandır. Bundan ötürü küfür milletlerinin aleyhimize toplanmaları, bizi dehşete düşürmemekte, korkutmamakta veya gayretimizi kırmamaktadır. Çünkü bizler Allah'ın ﷻ gücü ve kuvvetiyle her halükarda kurtuluşa erenleriz.

Allah Teala şöyle buyurmaktadır: "**Şüphesiz Allah, mü'minlerden canlarını ve mallarını, kendilerine vereceği cennet karşılığında satın almıştır. Artık, onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler ve öldürülürler. Allah, bunu Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da kesin olarak va'detmiştir. Kimdir sözünü Allah'tan daha iyi yerine getiren? O hâlde, yapmış olduğunuz bu alışverişten dolayı sevinin. İşte asıl bu, büyük başarıdır.**" [Tevbe, 111]

Allah ﷻ şöyle buyuruyor: "**Henüz elde edemediğiniz, fakat Allah'ın, ilmiyle kuşattığı başka (kazançlar) da vardır. Allah, her şeye hakkıyla gücü yetendir. İnkâr edenler sizinle savaşsalardı, arkalarını dönüp kaçar, sonra da ne bir dost, ne de bir yardımcı bulabilirlerdi. Allah'ın öteden beri işleyip duran kanunu (budur). Allah'ın kanununda asla bir değişiklik bulamazsın.**" [Fetih, 21-23]

Bizim tüm dünyaya karşı durmamız ve askerleriyle çarpışmamız O'nun gücüyle ve O'nun bize olan yardımıyladır. Bunda şaşılacak bir şey yoktur. Çünkü bu, Allah'ın bize olan vaadidir. "**Seveceğiniz başka bir kazanç daha var: Allah'tan bir yardım ve yakın bir fetih, Mü'minleri müjdele!**" [Saff, 13]

Bizlere ölüm isabet etse de, yaralarımız artsa da, bize felaketler gelip imtihanlarımız büyüse de yine bunda şaşılacak bir şey yoktur. Çünkü bu da Allah'ın bize olan vaadidir. Hatta imtihana uğramak, Allah'ın kesin kaderidir. Allah Teâlâ Şöyle buyuruyor: "**Yoksa siz, sizden öncekilerin başına gelenler, sizin de başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Peygamber ve onunla beraber mü'minler, "Allah'ın yardımı ne zaman?" diyecek kadar darlığa ve zorluğa uğramışlar ve sarsılmışlardı. İyi bilin ki, Allah'ın yardımı pek yakındır.**" [Bakara, 214]

TÜM DÜNYA KAFİRLERİNE KARŞI DURAN HİLAFET ASKERLERİ

Habbab ibnu'l-Eret ﷺ şöyle demiştir: (İslâm'ın ilk günlerinde) Rasulullah ﷺ, Ka'be'nin gölgesinde kaftanını yastık yaparak dayandığı bir sırada kendisine (Kureyş müşriklerinin işkencelerinden) şikâyet ettik:

– (Ya Rasulallah!) Bizim için Allah'tan zafer dileyemez misin? (Bunların zulmünden) kurtulmamız için Allah'a duâ edemez misin? dedik.

Rasulullah ﷺ şöyle buyurdu:

– **"Sizden önceki ümmetler içinde öyle (mazlum) kişi bulunmuştur ki, müşrikler tarafından onun için yerde bir çukur kazılır, o kişi bu çukura (başı meydanda kalarak) gömülürdü. Sonra büyük bir testere getirilir, başı üstüne konulur, ikiye bölünürdü de (bu işkence) o mü'mini dininden döndüremezdi. (Bir başkasının da) demir taraklarla etinin altındaki kemiği ve siniri taranırdı da bu işkence o mü'mini dininden çeviremezdi. Allah'a yemin ederim ki, Allah Teala şu İslam Dini'ni muhakkak surette kemale erdirecektir. Öyle bir derecede ki, bir süvari (yalnız başına) San'a'dan Hadramevt'e kadar (selametle) gidecek ve Allah 'tan başka hiçbir şeyden korkmayacaktır. Ancak koyun sahibi yolcu, koyunu üzerine kurt saldırmasından korkacaktır. Fakat sizler acele ediyorsunuz!"** [Buhari, Hadis No:3612]

Ey Müslümanlar!

Küfür ümmetlerinin, milletlerinin ve ülkelerinin İslam Devleti aleyhinde toplanmalarına şaşırmayın. Bu hal, her dönemdeki "Taifetul Mansura'nın" (yardım olunan taifenin) halidir. İki grup belirginleşene kadar bu toplanmalar devam edecek, fitne ve sıkıntılar daha da şiddetlenecektir. Öyle ki; iki grup tamamlanacak, bu tarafta hiçbir münafık, diğerinde de hiçbir mü'min kalmayacaktır. Daha sonra şunu kesin bilin ki; Allah ﷻ mü'min kullarına yardım edecektir. Sevinin ve rahat olun, devletiniz hayır üzeredir. Küfür ümmetlerinin İslam Devleti'ne üşüşmeleri arttıkça, onun Allah'ın yardımına olan kesin inancı daha da artmaktadır. İslam Devleti dosdoğru yol üzerindedir. Sıkıntıları arttıkça, içindeki münafık ve ikiyüzlüleri içinden çıkartmakta, saflığı çoğalmakta, sebat ve sertliği de artmaktadır.

Ey Müslümanlar!

Bugünkü savaş, sadece bir haçlı seferinden ibaret değildir. Bu savaş, tüm küfür milletlerinin İslam ümmetine karşı olan savaşıdır. Bugün, tüm dünyanın bir savaşta Müslümanların aleyhinde toplandıkları gibi, ümmetimizin tarihinde hiçbir zaman bu şekilde aleyhlerinde toplanmamışlardır. Bu savaş, tüm kafirlerin tüm Müslümanlara karşı olan savaşıdır. Ve her Müslüman bu savaştan sorumludur. Allah'ın ona emrettikleriyle, yani Allah yolunda cihad ile sorumludur. Eğer buna itaat ederse; ona güzellik, kurtuluş, kazanç, Allah'a yakınlaşma ve O'nun rızasına ulaşma vardır. Eğer isyan ederse; ona kötülük, helak, hüsran, Allah'ın gazabı ve nefreti vardır. Her Müslüman bu savaşta Allah'ın dinini ve şeriatini savunmaktan, mustazaf erkek, kadın ve çocuklara yardım etmekten sorumludur. Bu savaş tüm Müslümanların savaşıdır. Her Müslüman; dinini, canını, namusunu ve sahip olduğu nimetlerini savunması için bu savaşa katılmalıdır.

"Bugün, tüm dünyanın bir savaşta Müslümanların aleyhinde toplandıkları gibi, ümmetimizin tarihinde hiçbir zaman bu şekilde aleyhlerinde toplanmamışlardır"

Ey tüm mekanlardaki Müslümanlar! Savaşınıza hazırlanın!

Hazırlanın! Çünkü sizler, Allah'ın ﷻ yardıma güvenenlersiniz. Hazırlanın! Üzülmeyin, gevşemeyin. Rabbiniz ﷻ, kafirler hakkında sizin için şöyle buyurmaktadır: **"Onların kalplerinde size karşı duydukları korku, Allah'a karşı duydukları korkudan daha baskındır. Bu, onların anlamayan bir toplum olmaları sebebiyledir. Onlar, müstahkem kaleler içinde veya duvarlar arkasında olmadan sizinle toplu hâlde savaşmazlar. Kendi aralarındaki çekişmeleri şiddetlidir. Sen onları toplu sanırsın. Halbuki kalpleri darmadağınıktır. Bu, onların akılları ermeyen bir topluluk olmalarındandır."** [Haşr, 13-14] Allah ﷻ doğru söylemiştir. İşte yanlarında küfür ümmetleri ve milletleri ve arkalarında Yahudiler olduğu halde haçlı Hıristiyanlar, karadan gelip az bir grup mücahidle savaşmaya cesaret edemiyorlar. Her biri arkadaşını bu savaşa atmaya çalışıp, kalpleri mücahidlere karşı korkuyla dolu olduğu için, hiçbiri gelmeye cesaret edemiyor. Ayrıca bunlar, Afganistan ve Irak'ta edeplendiler ve mücahidlere karşı güçlerinin olmadığını öğrendiler. Gelmeye cesaret edemiyorlar; çünkü onlar kendilerini, Şam, Irak, Libya, Afganistan, Sina, Afrika, Yemen ve Somali'de belanın ve korkunun beklediğini yakinen

bilmektedirler. Kendilerini Dabık ve Guta'da hezimet, ölüm ve tahribatın beklediğini bilmektedirler. Bunun onların son savaşları olduğunu ve bundan sonra Allah'ın izniyle bizim onlara saldıracağımızı ve onların bize saldıramayacağını bilmektedirler.

İslam yeniden dünyaya hakim oluyor. Ve bu hakimiyet kıyamete kadar devam edecektir. Bundan ötürü ellerinden geldiği kadarıyla karadan gelişlerini geciktirmektedirler. Sahavatlardan, mürtedlerden, ateist Kürtler ve hayvan Rafızî sürülerinden oluşan uşak ve ajan çetelerini çoğaltmaya çalışmaktadırlar.

Amerika ve müttefikleri, ajan ve uşaklarıyla Hilafeti bitirme hayallerine devam etmektedirler. Koalisyonları her başarısız olduğunda veya kuyrukları her kesintiye uğradığında, yeni bir oluşumu ilan etmektedirler. Ta ki; en sonunda İslam'a iftira olarak isimlendirdikleri Al-i Selul'un koalisyonunu ilan ettiler. Bu koalisyon, hedeflerinin hilafetle savaşmak olduğunu ilan etti.

Eğer bu koalisyon İslami bir koalisyon olmuş olsaydı, Şam'daki mustazaf ve mağdurlara yardımını ve desteğini, Nusayrilere ve efendileri olan Ruslara da savaş ilan ederdi.

Eğer bu koalisyon İslami bir koalisyon olmuş olsaydı, Irak'ta Ehlisünnete ölümü ve onları yurtlarından kovmayı mubah gören ve diyarlarında fesadı yayan müşrik Rafızîlere ve ateist Kürtlere düşmanlık ve savaş ilan ederlerdi.

Eğer bu koalisyon İslami bir koalisyon olmuş olsaydı, ateist Çin bu koalisyonu desteklemez ve buna katılmayı talep etmezdi.

Eğer bu koalisyon İslami bir koalisyon olmuş olsaydı, efendileri olan Yahudi ve Haçlılardan beraatlerini, hedeflerinin de Filistin'i özgürleştirmek ve Yahudileri öldürmek olduğunu ilan ederlerdi.

Evet Filistin... Yahudilerin bizim onu unuttuğumuzu ve bizi bundan meşgul ettiklerini zan ettikleri Filistin. Hayır Asla! Ey Yahudiler! Bizler Filistin'i bir an bile unutmadık. Allah'ın izniyle de asla unutmayacağız. Pek yakında! Pek yakında sizin uzak gördüğünüz, fakat bizim oldukça yakın gördüğümüz bir vakitte, mücahidlerin ayak seslerini işiteceksiniz ve onların öncüleri de sizi muhasaraya alacaktır. Bizler gün be gün sizlere yaklaşmaktayız. Sizin hesabınız çetin olacaktır, çetin!

Ey Yahudiler! Filistin'de ebediyyen rahat olmayacaksınız ve orası hiçbir zaman sizin toprağınız ve diyarınız olmayacaktır. Filistin ancak size mezar olacaktır. Allah ﷻ Müslümanların sizi öldürmesi için sizleri orada toplamıştır. Öyle ki; taş ve ağaçların arkasında saklanacaksınız. Ve sizler bunu çok iyi bilmektesiniz. Bekleyin, biz de sizinle birlikte beklemekteyiz.

Ey Müslümanlar! Bu savaşın hakikatini, Amerika'nın önderlik yaptığı ve Yahudilerin de planladığı Yahudi, Haçlı ve Safevi koalisyonlarının hakikatini ve bu

YAHUDİ İŞGALİ ALTINDAKİ FİLİSTİN VE MESCİD-İ AKSA

safta duranların, onlarla aynı hendekte ve aynı grupta olanların hakikatini anlamak için Rabbinizin ﷻ kitabına ve Peygamberiniz'in ﷺ sünnetine dönün. Rabbiniz ﷻ sizlere şöyle buyurmaktadır: **"Sen dinlerine uymadıkça, ne Yahudiler ve ne de Hıristiyanlar asla senden razı olmazlar."** [Bakara, 120] ve şöyle buyuruyor: **"Onlar güç yetirebilseler, sizi dininizden döndürünceye kadar sizinle savaşmaya devam ederler."** [Bakara, 217] ve şöyle buyuruyor: **"Şayet onlar sizi ele geçirirlerse, size düşman olurlar, size ellerini ve dillerini kötülükle uzatırlar ve inkâr etmenizi arzu ederler."** [Mumtehine, 2] ve şöyle buyuruyor: **"Bir mü'min hakkında ne akrabalık (bağlarını), ne de antlaşma (yükümlülüğünü) gözetirler. İşte onlar taşkınlık yapanların ta kendileridir."** [Tevbe 10] ve şöyle buyuruyor: **"Hep sıkıntıya düşmenizi isterler. Onların kinleri konuşmalarından apaçık ortaya çıkmıştır. Kalplerinde gizledikleri ise daha büyüktür. Eğer düşünürseniz size ayetleri açıkladık."** [Al-i İmran, 118] ve şöyle buyuruyor: **"Size bir iyilik dokunursa, bu onları üzer. Başınıza bir kötülük gelse, ona sevinirler. Eğer siz sabırlı olur, Allah'a karşı gelmekten sakınırsanız, onların hileleri size hiçbir zarar vermez. Çünkü Allah onların işlediklerini kuşatmıştır."** [Al-i İmran, 120]ve şöyle buyuruyor: **"Ne Kitap ehlinden inkâr edenler ne de Allah'a ortak koşanlar, Rabbinizden size bir iyilik gelmesini istemezler."** [Bakara, 105]

Bütün bunlardan sonra; halen bu savaşın, İslam ve Müslümanlara karşı yapıldığından şüphe eden Müslümanlar var. Ve halen, küfür devletlerinin ve milletlerinin İslam Devleti'ne karşı toplanıp savaşmalarını, Allah'ın şeriatine ve Muhammed'in ﷺ ümmetine karşı savaş olmadığını zan eden Müslümanlar var. Bu şekilde itikad etmelerine sebep olan hangi sapıklık onlara ulaşmıştır?

İslam Devleti'ne karşı bu koalisyonlarda aynı hendekte yer alanlar hangi dindendirler?

İslam Devleti tek başına tüm küfür askerlerine savaşırken, İslam Devleti'ne karşı savaşa çağıran, gece gündüz bu savaşa teşvik eden, en öncelikli savaşın bu olduğunu söyleyenler hangi dindendirler?

Ey Müslümanlar!

İslam Devleti'nin, on sene önce kuruluşundan bu güne kadar iman taifesi ile küfür taifesi arasındaki savaşın başı, hatta bu taifenin direği, rüknü ve temeli olduğunu idrak etmeniz gerekir.

Çünkü Allah'ın düşmanları bunu iyi idrak etmiş bulunuyorlar. Dünyadaki tüm kafir ve mürted güçlerin hepsi İslam Devleti'ne karşı savaşmada ve farklı yolları ve tüm vesileleri kullanarak onu zayıflatmak ve yok etmek için gece gündüz çalışmada anlaştılar.

Onların bir araya gelmeleri, İslam Devleti'nin iman taifesinin direği ve kendi hendeğinin başı olduğuna delildir. Hem de günün ortasındaki güneşten daha açık bir delildir. Bunun, çocuk ve yaşlılara bile gizli kaldığı iddia edilmez. Ve bunu hakka karşı olan inatçıların dışında kimse de inkâr etmez.

AL-İ SELUL TAĞUTU SELMAN VE TAĞUT ERDOĞAN

Ey Müslümanlar!

Bu savaşa katılmak her Müslüman'ın üzerine vaciptir. Ve bunda hiçbir kimseye özür yoktur. Bizler her mekandaki tüm Müslümanları ve özellikle Haremeyn'in oğullarını cihada çağırıyoruz. Genç, ihtiyar, gerek hafif, gerek ağır olarak savaşa çıkın. Dininize yardıma kalkın.

Ey muhacir ve ensarın torunları kalkın!

Mürted ve tağut Al-i Selul'a karşı ayaklanın!

Şam, Irak, Yemen, Afganistan, Kafkasya, Mısır, Libya, Somali, Filipinler, Afrika, Endonezya, Türkistan, Bangladeş ve her mekandaki halkınıza ve kardeşlerinize yardım edin.

"Ey iman edenler! Size ne oluyor ki, "Allah yolunda sefere çıkın" denilince, yere çakılıp kaldınız. Yoksa ahiretten vazgeçip dünya hayatını mı seçtiniz? Oysa ahirete göre dünya hayatının yararı, pek az bir şeydir. Eğer Allah, yolunda sefere çıkmazsanız, sizi elem dolu bir azap ile cezalandırır ve yerinize sizden başka bir toplum getirir. Siz ise O'na hiçbir zarar veremezsiniz. Allah, her şeye hakkıyla gücü yetendir." [Tevbe, 38-39]

Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"Gerek hafif, gerek ağır olarak savaşa çıkın, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır." [Tevbe, 41]

Ey İslam Devleti askerleri, sabredin! Muhakkak ki, sizler hak üzeresiniz. Sabredin, Muhakkak ki, Allah sizinle beraberdir. O Mevla'nız ve yardımcınızdır. O ne güzel Mevla ve ne güzel yardımcıdır. Sabredin, çünkü bu yeni bir ahzab savaşıdır. Ve yakında, Allah'ın izniyle çadırları sökülecek, güçleri kırılacak ve Allah ﷻ onları bozguna uğratacaktır. Bundan sonra, Allah'ın izniyle biz onlara saldıracağız, onlar bize saldıramayacaktır. Sebat edin ve Allah'ın yardımına yakinen inanın. Sizlere karşı bu toplanmalar ve bu sarsıntılar Allah'ın mü'minlere olan vaadidir. Allah, takva sahiplerine bela, sıkıntı ve sarsıntıdan sonra zaferi vaadetti.

"Ey İslam Devleti askerleri, sabredin! Muhakkak ki, sizler hak üzeresiniz. Sabredin, Muhakkak ki, Allah sizinle beraberdir. O Mevla'nız ve yardımcınızdır."

Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **"Mü'minler, düşman birliklerini görünce; işte bu, Allah'ın ve Resulü'nün bize vaad ettiği şeydir. Allah ve Resulü doğru söylemişlerdir, dediler. Bu, onların ancak imanlarını ve teslimiyetlerini artırmıştır."** [Ahzab, 22]

Ahzab gününde mü'minler, şiddet ve imtihan gibi kendilerinden öncekilerin başlarına gelenleri görünce, zaferin yakınlığıyla sevindiler. Zaferin gelmesi için belanın şiddetlenmesi ve sıkıntının büyümesi gerekir. Ta ki; nifaklar ortaya çıksın ve iman derinleşsin.

Allah Tebareke ve Teâlâ, on senedir bize yardım ediyor. İslam Devleti'ni ilan ettiğimiz günden sonra sıkıntılar indi, fitneler azdı ve belalar büyüdü. Hatta İslam Devleti, fethedip kontrol altına aldığı birçok mıntıkada muhasaraya alındı. Yeryüzü bütün genişliğine rağmen bizlere dar geldi. Hatta İslam Devleti düşmanları, İslam Devleti'nin yok olduğunu zannettiler. Ve hatta münafıklar ve kalplerinde hastalık bulunanlar **"Allah ve Resulü bize, ancak aldatmak için vaadde bulunmuşlar"** [Ahzab, 12] dediler. Ve hatta sabreden mü'min mücahidler de Allah'ın yardımı ne zaman gelecek dediler. Onlar sebat edip sabrettikten ve Allah ﷻ münafık ve mü'minlerin kim olduğu ortaya çıkardıktan sonra, mü'minlerin zannettiklerinden daha hızlı ve daha yakın bir zamanda Allah'ın yardımı geldi. Ve İslam Devleti Allah'ın lütfüyle öncekinden kat kat daha fazla güçlendi.

Ey mücahidler sebat edin!

Önünüzde ancak iki güzellikten biri vardır. Ya zafer ya da şehadet. Allah'ın hükmü ve şeriati gölgesinde yaşamazsak, yaşamımızda bir hayır yoktur. Allah'ın dinine yardım uğrunda ve hüküm ve şeriatini savunurken ölmek ne güzeldir.

Sebat edin! Ya izzetli ve güzel bir hayat ya da mutlu bir ölüm ve şerefli bir şahadet... Dünyayı terk edin ve Allah'a yönelin. Dünya fanidir. Allah katındakiler ise daha hayırlı ve daha kalıcıdır. Günahlardan arının ve zulmetmekten sakının. Emirlerinize itaat edin ve tartışmayın. Çokça Kur'an okuyun ve çokça tevbe edip bağışlanma dileyin.

"Onlar istiğfarda bulundukları halde, Allah Teâlâ onları azaplandırıcı değildir." [Enfal, 33]

Allah düşmanlarıyla karşılaştığınız zaman Allah'tan yardım dileyin, sebat edin ve güç ve kuvvet yalnız Allah'tandır sözünü tekrarlayın. Sabredin ki, Allah sizlere yardım etsin, ayaklarınızı sabit kılsın ve hesap etmediğiniz yerlerin fethini size nasip etsin.

"Ey iman edenler! (Savaş için) bir toplulukla karşılaştığınız zaman sebat edin ve Allah'ı çok anın ki, kurtuluşa eresiniz. Allah'a ve Resulü'ne itaat edin ve birbirinizle çekişmeyin. Sonra gevşersiniz

ve gücünüz elden gider. Sabırlı olun. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.” [Enfal, 45-46]

Sizlere vasiyetim ise her yerdeki Müslüman esirleri ve özellikle tağutların karanlık hapishanelerindeki ilim talebelerini çıkartmanızdır. Ey esirlerimiz sabredin ve Allah’ın güç ve kuvvetiyle hepinizi hapishanelerden çıkarmadıkça hayatın bize güzel olacağını zannetmeyin.

Yahudilere, haçlılara, uşaklarına ve savaşçılarına, Amerika’ya, Avrupa’ya, Rusya’ya, müttefiklerine ve ajanlarına, Rafızîlere, mürtedlerin tüm cins ve türlerine diyoruz ki;

“De ki: Bizim için siz, (şehidlik veya zafer olmak üzere) ancak iki güzellikten birini bekleyebilirsiniz. Biz de, Allah’ın kendi katından veya bizim ellerimizle size ulaştıracağı bir azabı bekliyoruz. Haydi bekleyedurun. Şüphesiz biz de sizinle birlikte beklemekteyiz.” [Tevbe, 52]

Âlim ve Hâkim olan Rabbimiz ﷻ bizlere şöyle buyurmaktadır:

“Şüphe yok ki, inkâr edenler mallarını (insanları) Allah yolundan alıkoymak için harcarlar ve harcayacaklardır. Sonra bu mallar onlara bir iç acısı olacak, sonra da yenilgiye uğrayacaklardır. İnkâr edenler toplanıp cehenneme sürüleceklerdir.” [Enfal, 36]

Ve yine Âlim ve Hâkim olan Rabbimiz ﷻ bizlere şöyle buyurmaktadır:

“İnkâr edenler sizinle savaşsalardı, arkalarını dönüp kaçarlar, sonra da ne bir dost, ne de bir yardımcı bulabilirlerdi. Allah’ın öteden beri işleyip duran sünneti (budur). Allah’ın sünnetinde asla bir değişiklik bulamazsın.” [Fetih, 22-23]

MÜCAHİDLERDEN KAÇAN RAFIZİ ASKERLERİ

Bekleyin, ey kafirler ve mürtedler, biz de sizinle birlikte beklemekteyiz.

Kahhar ve Cabbar olan Rabbimiz ﷻ bizlere şöyle buyurmaktadır:

“Onlarla savaşın ki, Allah sizin ellerinizle onları cezalandırsın, onları rezil etsin, sizi onlara galip kılsın ve mü’min toplumun kalplerini ferahlatsın.” [Tevbe, 14]

İZZETLİ İSLAM DEVLETİ MÜCAHİDLERİ

Kadir ve Âlim olan Rabbimiz ﷻ bizlere şöyle buyurmaktadır:

“Andolsun, peygamber olarak gönderilen kullarımız hakkında şu sözümüz geçmişti. Onlara mutlaka yardım edilecektir. Ve şüphesiz ordularımız galip gelecektir.” [Saffat, 171-173]

Rabbimiz bize iki güzellikten birini vaadetti. Bizlere zaferi ve galibiyeti vaadetti. Ve ey kafirler, sizlere ise katından veya elimizle rezilliği ve azabı vaad etti. Sizlere mağlubiyeti ve hezimeti vaad etti. Allah vaadinden dönmez. Onu bundan tenzih ederiz.

Allah’ın izniyle İslam Devleti’ne karşı savaşa katılan herkese şunu vaad ediyoruz ki; Allah’ın izniyle ağır bedeller ödeyecekler ve pişman olacaklar.

Ey Amerika! Ey Avrupa! Ve ey Rusya! Bekleyin. Ey mürtedler! Ey Yahudiler! bekleyin. Biz de sizinle birlikte beklemekteyiz.

Ey kitabı indiren, bulutları gezdiren ve orduları bozguna uğratan Allah’ım!

Onları bozguna uğrat, sars ve onlara karşı bize yardım et!

NEBEVİ DEVLET

[BİRİNCİ BÖLÜM]

EBU HAMZA EL MUHACİR

IRAK İSLAM DEVLETİ ESKİ SAVAŞ BAKANI

-ALLAH ONA RAHMET ETSİN VE KABUL ETSİN-

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Hamd, mülkün sahibi, haksızlıktan, zulümden uzak, bekasıyla tek, tüm şikâyetleri duyan, tüm sıkıntıları gideren Allah'a mahsustur. Salât ve selam açık deliller, kesin kanıtlarla müjdeleyici, uyarıcı, Allah'ın izniyle Allah'a davet edici ve nurlu bir ışık olarak gönderilene olsun.

Ve sonra:

Her muvahhidin şunu bilmesi gerekir: Ekollerinin ve menheclerinin farklılığına, maslahatlarının çatışmasına karşın tüm küfür milletleri cihadın bir yerde yönetim aşamasına; Allah'ın hükmünün yeryüzünde hâkim olması ve İslam hilafetinin geri döndürülmesi aşamasına ulaşmasının tehlikeli bir durum olduğunun, bunun gerçekleşmesi için çok fazla çalışılması ve çok kan akması gerektiğinin farkında. Bu, kesinlikle izin verilmemesi ve üzerinde ateşkes sağlanmaması gerektiğine dair üzerinde ittifak ettikleri bir meseledir. Bunun için, yıllardır Allah'ın mustazaf kullarını kendisiyle kandırdıkları tüm ahlaki prensipleri ve güzellik malzemelerini bir kenara atarak mümkün olan her türlü vesileye başvurdular. Ne yazık ki bizler alçaltılma ve boyun eğme hükmü gölgesinde doğup büyüyen bir nesil olduğumuz, izzet ve onurun tüm manalarından uzak kaldığımız, şerefimizi ve onu nasıl da bina ettiğimizi unuttuğumuz için az da olsa tarihimize dönmemiz gerekirdi. Özellikle de 'nebevi devlet' mefhumuyla, inşa ediliş koşulları ile ilgili kısımlara! Çünkü içimizden birçoklarında "İslam Devleti" mefhumu ile Sykes-Picot'un çizdiği; Saddam'ın, Esed'in, (La) Mübarek'in devleti olan "tağut devlet" mefhumunun aynı olduğu izlenimi oluşmuş durumda.

Bazıları "devlet" mefhumunu yanlış anlayarak kurulup ilan edilmesi gereken devletin, gökyüzüne hitap eden, altınları avuç avuç alan, başı düşmanın yanında sonu Bağdat'ta olan ordular gönderen Reşid'in devleti gibi bir devlet olması gerektiğini düşünüyor.

Haydi, şimdi nebevi devletin inşası hareketini az bir miktarda da olsa gözlemleyelim:

Medine şehri mustazaf mü'minlerin sığındığı güvenilir bir sığınaktan mı ibaretti yoksa can ve malın feda edileceği yeni bir dönem, fakirlik, korku, açlık, mallarda, canlarda ve ürünlerde azalmanın yaşanacağı yeni bir fasıl mıydı? İslam Devleti ilk kurulduğu zaman güçlü, köklü ve sağlam; hiçbir rüzgârın kendisini sarsmadığı, hiçbir fitnenin etki etmediği şekilde mi kurulmuştu yoksa yürekler ağızlara gelmiş ve insanlar da Rabbleri hakkında türlü türlü şeyler mi düşünüyorlardı?

İnsanların ekim-dikimleri iyileşip ticaretlerine canlılık gelip adamları arttı mı yoksa Allah yolunda ölüm, gençlerini ve yaşlılarını biçip ticaretleri duraksatıp arazilerini işlenmemiş halde bırakmalarına mı sebep oldu?

O yurt tatlı suyu, güzel havası olan bir yer miydi yoksa vebanın çok olduğu, suyu az olan bir toprak mıydı?

Nebevi Ordu sayı ve teçhizat bakımından yeterli miydi yoksa Allah'ın "Andolsun, sizler güçsüz olduğunuz halde Allah, Bedir'de size yardım etmişti" şeklinde vasfettiği üzere çok az sayıda, zayıf donanımlı ve dar gelirli miydi?

Son olarak; devlet mefhumu hakkındaki bu hatırlatmanın sebebi Irak'ta bizler ve bizimle birlikte tüm muvahhidlerin sevinç ve mutluluk yaşıyor olmasıdır. Zira birkaç gün sonra Mezopotamya topraklarında İslam Devleti'nin kuruluşunun ikinci yıldönümü olacak. Sabır, sebat, fedakârlıkla geçen iki sene... İki sene geçmesine rağmen hala bakidir! İşgalcilerin ve işbirlikçilerinin kafalarını koparıyor, kafirleri kızdırıyor, mü'minlerin kalplerini ferahlatıyoruz.

İki senenin gemisini kanlarımızla yürüttük, kafataslarımızla binasını yükselttik... İki senedir Irak'taki İslam gençleri tüm sıkıntılara, fitnelere ve dünkü dostların arkadan vurup iftiralar atmasına karşın Allah'ın emri üzerine sabitler. Eskiler şöyle derlerdi: Kıramayan darbe güçlendirir.

Allah'a hamdolsun ki bizler bugün çok daha sebatkârız ve Allah'ın yardımına yakinen inanıyoruz ve devletimizden ötürü çok daha sevinçliyiz, devletimize çok daha bağlıyız.

"Mü'minler ise, düşman birliklerini gördüklerinde "İşte Allah ve Resulü'nün bize vaat ettiği! Allah ve Resulü doğru söylemiştir" dediler. Bu (orduların gidişi), ancak onların imanlarını ve Allah'a bağlılıklarını arttırmıştır." [Ahzab, 22]

Allah Resulü'nün ﷺ hicret edip ilk İslam Devleti'ni kurduğu yurdun özelliği neydi? İmam Ahmed ve iki Şeyh (Buhari ve Müslim), İbn İshak, Aişe annemizden رضي الله عنها şöyle dediğini nakletmişlerdir: "Allah Resulü ﷺ Medine'ye geldiğinde orası humma nedeniyle Allah'ın en vebalı toprağı idi. Vadilerinden pis su akıyordu. Ashabına ondan felaket ve hastalık bulaştı. Allah, bunu peygamberinden uzak kıldı."[1]

Muvatta'da Abdullah bin Amr bin As'ın رضي الله عنه şöyle dediği rivayet edilir: "Medine'ye gelince salgın veba hastalığa yakalandık. Resulullah cemaatin yanına gitti, oturarak nafile namaz kıldıklarını görünce: **"Oturarak kılınan namaz, ayakta kılınan namazın yarısı gibidir."** buyurdu."[2]

Sahih Buhari'de Aişe'den رضي الله عنها nakledildiği üzere Bilal hastalıktan keyifsiz hale düşünce şöyle derdi: "Allah'ım onlar bizi nasıl yurdumuzdan atıp bu vebalı topraklara gönderdilerse, sen de Şeybe İbn Rebîa'yı, Utbe İbn Rebîa'yı ve Ümeyye İbn Halefi rahmetinden kov!"[3]

Sonra Allah Resulü ﷺ şöyle buyurdu: "Allah'ım Medine›yi bize Mekke›yi sevdiğimiz gibi hatta Mekke'ye olan sevgimizden daha fazla sevdir. Allah'ım sâımıza ve müddümüze (iki ölçek birimi) bereket ver, Medine'yi hastalıklardan temizle, sağlıklı bir yer eyle. Buradaki hummayı Cuhfe'ye gönder!"[4]

Dedi ki (Aişe رضي الله عنها): "Medine'ye geldiğimizde burası Allah'ın en vebalı toprağı idi." Ve şöyle dedi: "Buthân'dan pis sular akıyordu."

İbn Battal رحمه الله şöyle dedi: "Allah Resulü ﷺ humma ve veba nedeniyle ashabının başına gelenleri gördüğünde yurttan (Medine'den) nefislerde nefret uyanmasından ve nefret edilen şeyin ağır gelmesinden korkarak Allah'a vebayı başlarından alması ve kendilerine Medine'yi Mekke'ye olan sevgileri gibi ya da daha fazla sevdirmesi için dua etti."[5]

1 Buhari, Hadis No:1889; Ahmed Bin Hanbel, Müsned, Hadis No:24532; Müslim, Hadis No:1376.
2 Muvatta, Hadis No:347.
3 Buhari, Hadis No:1889.
4 Buhari, Hadis No:1889.
5 Şerhu Sahihi'l Buhari Li İbn-i Battal, C:4 Sh:558.

İşte bu, Allah Resulü'nün ﷺ ashabının başına gelen Medine humması! O kadar ki; Aişe ؓ babası ve Bilal hakkında şöyle diyor: "Dedim ki ey Allah'ın Resulü! Onlar hummanın (sıtma) şiddetinden sayıklıyorlar ve şuurlarını kaybediyorlar."[1]

Medine'ye hicret edenlerden bazıları Medine'nin vebasına dayanamayarak gerisin geri döndü.

Sahiheyn'de sabit olduğu üzere Ukl'den 8 kişilik bir grup Allah Resulü'ne ﷺ geldi. Müslüman olmak üzere biat ettiler. Medine'nin havası onlara ağır geldi ve vücutları çelimsiz düştü.[2]

Ahmed'in rivayetinde; Allah Resulü'ne ﷺ geldiler ve O'na ﷺ kendilerinin ziraat değil hayvancılık ehli olduklarını söyleyerek Medine'nin sıtmasından şikâyet ettiler.

Sahih Buhari'de Cabir bin Abdullah'tan şöyle nakledilir: Bir bedevi Allah Resulü'ne ﷺ Müslüman olmak üzere biat etti. Daha sonra Medine'de sıtma hastalığına yakalanınca Resulullah'a ﷺ gelip:

"Ya Resulallah! Biatimi boz." (Medine'den ayrılmama müsaade buyur) dedi. Resulullah ﷺ kabul etmedi.[3]

Yukarıda zikri geçenlerden anlaşıldığı üzere Allah'ın, Peygamberi'nin hicret etmesi ve dininin kıyamı için seçtiği toprak en şiddetli şekilde vebanın bulunduğu ve suyu az olan bir yerdi. O kadar ki Bilal gibi sahabelerin önde gelenleri bu musibeti önemli gözlerinde büyütüp buraya gelmesine ve bu musibete uğramasına sebep olan kafirlere beddua etti. Ki onun, başa gelen belaya sabretmede nasıl biri olduğu bilinmektedir! Ancak yine de bu veba ve musibet -Ukalılar ve bedevi kıssasında geçtiği üzere- asla hiçbirinin hicret yurdunu terk edip gerisin geri gitmesine ruhsat olmadı.

Medine'nin imtihanına sabretmek, Allah Resulü'nün ﷺ vefatından sonra bile insanın mutluluğunun alametlerinden biri olarak kaldı.

Sahih Müslim'de rivayet edildiği üzere Ebu Said Mevla El Mehri, sıcak gecelerde Ebu Said El-Hudri'ye geldi. Medine'den ayrılma konusunda kendisine danışıp fiyatlardan, ailesinin kalabalık oluşundan şikâyet etti ve Medine'nin mihnet ve sıkıntısına sabrının olmadığını haber verdi.

Ebu Said El-Hudri ؓ, ona: "Vay sana! Şüphesiz ki ben Allah Resulü'nün ﷺ şöyle buyurduğunu işittim: "Medine'nin mihnet ve sıkıntısına sabredip ölen kimseye, eğer Müslümansa kuşkusuz kıyamet gününde şefaatçi veya şahit olurum" dedi.[4]

İşte böyle! Onurlu sahabenin ؓ nebevi devlette hayatı korku, ürküntü, daima gözleme ve tetikte olma içinde geçiyordu. Özellikle de ilk kuruluş aşamasında ve sıkıntı günlerinde! Sahih'te Enes'ten ؓ şöyle dediği nakledilir: "Allah Resulü ﷺ insanların en iyisi, en cömerdi ve en cesuruydu.

Şöyle dedi: Medine halkı bir gece bir ses duyduklarında korktular. Şöyle dedi: Onları, eğersiz bir şekilde Ebu Talha'nın atında ve kılıcını kuşanmış bir şekilde Allah Resulü ﷺ karşıladı ve şöyle buyurdu: "Niye korkuyorsunuz? Niye korkuyorsunuz?"

Allah Resulü ﷺ daha sonra şöyle dedi: "Bir deniz buldum." Yani at.[5]

İnsanların bir sesten ürkmeleri onların en ufak tehlikeden -bu bir ihtimal bile olsa- korkup kaçtıklarını gösterir! Mesela bugün düşmanların gerçekleştirdiği patlamaların (Allah uzaklaştırsın) seslerine benzeyen dağın tepesinden düşen bir taş sesi gibi!

Ümmet eğer savaş halinde ve düşmana yakınsa, her an baskın ve saldırı ihtimali varsa bu tehlikeyi görmezden gelmesi değil aksine önemseyip ona göre davranması gerekir.

Muhellib ؒ şöyle dedi: "Allah Resulü ﷺ gelecekte müşriklerin eziyet etmesine yönelik büyük korku yaşayınca Allah'u Teâlâ'nın "Allah seni insanlardan koruyacaktır" şeklinde kendisine haber vermiş olması nedeniyle kendisine tuzak kurulamayacağını anladı.[6]

Burada emir ya da imama has ders çıkarılması gereken önemli bir nokta var.

İbn Battal ؒ şöyle demiştir: Hâsılı kelam; imam kendini salmamalıdır. Zira bu şekilde Müslümanların

1 Fethu'l Bari, C:7, Sh:263.
2 Buhari, Hadis No:6899; Müslim, Hadis No:1671; Ahmed Bin Hanbel, Müsned, Hadis No:12936.
3 Buhari, Hadis No:7211.
4 Müslim, Hadis No:1374.
5 Buhari, Hadis No:2908.
6 Şerh-u Sahihi Buhari Li-İbn-i Battal, C:5, Sh:33.

düzeni sağlanır, kelimeleri bir olur."[1]

Peygamber ﷺ Medine'ye ilk geldiğinde düşmanlara karşı dikkatli olma ve sebeplere sarılma adına kendini korumak için kendini zorluyordu. Ta ki Allah'u Teâlâ'nın "Vallahi Allah seni insanlardan koruyacaktır" ayeti inene kadar.

Sahih'te Aişe'den ؓ şöyle nakledilir: "Peygamber geceyi uykusuz geçirmişti. Medine'ye geldiğinde şöyle dedi: Ashabımdan salih bir adam olsaydı da gece beni korusaydı. Birden bir silah sesi duyduk. Ve şöyle dedi: Kim o?

O dedi ki: "Ben Saad bin Ebi Vakkas. Seni korumaya geldim."

Ve Peygamber ﷺ uyudu."

Bir rivayette şöyle geçer: "... hatta horlama sesini duyduk."[2]

Nesai'de de Allah Resulü'nün Medine'ye geldiğinde geceleri uykusuz geçirdiği geçer. İşte bu Allah Resulü ﷺ![3]

Gözetlemenin uzunluğundan yoruluyor, uykunun tadını alamıyor da birinin gelip de kendisini kollamasını temenni ediyor. Bu ise ancak Allah Resulü'nün ﷺ aşırı dikkatliliğinden ve tedbirindendir. Allah Resulü ﷺ ne güzel bir kollayıcı idi. Öyle ki aşırı yorgunluğuna karşın gece silah sesi duyduğunda kalkıp ne olduğunu araştırdı. Hafız İbn Hacer Fethu'l Bari'de şöyle der: Hadiste dikkatli olmak ve düşmana karşı tetikte olmak, insanların, öldürülmesi korkusundan liderlerini koruması gerektiğine işaret edilmektedir. Aynı zamanda hayırda gönüllü olan kimse övülerek "salih" olarak adlandırılmaktadır. Allah Resulü ﷺ (müşriklerden) çok çekti ve güçlü tevekkülüne karşın sünnet olarak uyulması için böyle yaptı (koruma edindi vs.). Sıkıntı arttığı zaman herkesin önünde olmasına karşın iki zırh giyiyordu. Ayrıca tevekkül, sebeplere sarılmaya ters bir şey değildir. Zira tevekkül kalp ameli, bu ise beden amelidir."[4]

Geçen hadislerde çeşitli faydalar var. Bunlardan en önemli ikisinden biri ise şu: Enes'in ؓ: "Onları Allah Resulü ﷺ, Ebu Talha'nın atı üzerinde kılıcını kuşanmış şekilde karşıladı" sözü.

Hadis, Allah Resulü'nün ﷺ mümkün olan en kısa süre zarfında savaşa hazır olmasının boyutunu ortaya net bir şekilde koyuyor. Öyle ki Allah Resulü'nün ﷺ silahı ve savaş gereçleri uzakta bir sığınakta filan değildi. Aksine silahını taşıyordu ya da silahı elleri arasında bulunuyordu. Sese karşılık verenlerin ve hazırlananların en hızlısı idi.

Şafii mezhebinin önde gelenleri, eğer düşmandan korku söz konusu ise silah taşımanın vacibiyeti ve toplanması bir yana bırakılmasının dahi haram olduğu görüşünü benimsemiştir. Eğer cihadın farz-ı ayn olduğu bir durum söz konusu ise bu kesinleşir. Allah'u Teâlâ şöyle buyuruyor: "**O kafirler arzu ederler ki siz silahlarınızdan ve eşyalarınızdan gafil olsanız da üstünüze birden baskın yapsalar.**" [Nisa, 102]

İbn Kesir ؒ şöyle demiştir: "Korku namazında silahın taşınması meselesine gelince bir grup âlim, ayetin zahirine bakarak bunun vacip olduğunu söylemiştir. Bu, Şafii'nin de iki sözünden biridir. Buna da Allah'u Teâlâ'nın şu sözü delil teşkil etmektedir: "**Eğer size yağmurdan bir eziyet olur yahut hasta bulunursanız silahlarınızı bırakmanızda size bir günah yoktur. Yine de tedbirlerinizi alın.**" [Nisa, 102]"[5]

Kurtubi ؒ şöyle demiştir: "Zahiriler şöyle demiştir: "Korku namazında silahı taşımak, Allah'ın bunu emretmesinden ötürü vaciptir. Ancak yağmurdan bir eziyet gören kimse müstesna! Ona silahını bırakması caizdir."

İbnu'l Arabi şöyle demiştir: "Namaz kıldıklarında korkarlarsa silahlarını alırlar." Şafii de bunu demiştir. Ve bu Kur'an nassıdır."[6]

İbnu'l Arabi'nin geçen sözünden, silah taşımanın vacibiyetinin ister namazda olsun ister namaz dışında; genel olarak düşmandan korku söz konusu olmasına hamledilmesinin evla olduğu anlaşılıyor. Namazda silah taşımak şüphesiz ki ekstra harekete yol açacaktır ve bunda külfet ve zorluk söz konusudur. Ancak düşmandan korunma adına bu vacip kılınmıştır.

Kurtubi ؒ şöyle demiştir: "Bu, düşmana karşı her

1 Şerh-u Sahihi Buhari Li-İbn-i Battal, C:5, Sh:136.
2 Buhari, Hadis No:2885.
3 Sünenu'l Kubra Li'n Nesai, Hadis No:8160.
4 Fethu'l Bari, C:6, Sh:82.
5 İbn-i Kesir Tefsiri, C:2, Sh:403.
6 Kurtubi Tefsiri, C:5, Sh:371.

halükarda hazırlıklı ve dikkatli olmanın ve kendini salmanın terk edilmesinin kesin gerekliliğine delil teşkil etmektedir. Zira ordunun başına bela ancak dikkatli olma hususundaki gevşeklikten ötürü gelir."

Dahhak şöyle demiştir: "Allahu Teâlâ'nın "**yine de tedbirlerinizi alın**" kavlinden kasıt yani: kılıçlarınızı kuşanın. Zira bu akıncıların tavrıdır."[1]

Allah'tan sakının ey mücahidler ve silahlarınızı saklamayın (kaldırmayın). Sizler üzerinize farz-ı ayn olan bir cihaddasınız. Bu cihada her an hazırlık da vaciptir. Mücahidin esir düşmesinin sebebi de "güvenlik gerekçeleri" bahanesiyle silahını terk etmesidir. Mücahid, ağırlığı hafif ancak faydası büyük; makineli tüfekle birlikte el bombalarından bir kemer taşısın!

İkinci en önemli fayda ise: Allah Resulü'nün ﷺ şu kavli: "**Ashabımdan salih bir adam olsaydı da gece beni korusaydı (kollasaydı).**"[2]

Hadiste korumanın önemine ve faziletine dikkat çekiliyor. İbn Abbas'tan ؓ şöyle dediği nakledilir: "Allah Resulü ﷺ şöyle buyurdu: "**İki göze ateş dokunmaz; Allah korkusundan ağlayan göz ve Allah yolunda nöbet tutan göz.**"[3]

Hakim İbn-i Ömer'den şöyle rivayet eder: "Sizlere Kadir Gecesi'nden daha hayırlı bir geceyi haber vermeyeyim mi: Bir korku toprağında bir korumanın (nöbetçinin) belki de ehline dönmeyecek olduğu halde nöbet tutması."[4]

Osman bin Affan'dan ؓ şöyle dediği nakledilir: "Ben, Allah Resulü'nün ﷺ şöyle dediğini işittim: "**Allah yolunda bir gece nöbet tutmak gecelerinde kıyama durulan ve gündüzlerinde oruç tutulan bin geceden daha efdaldir.**"[5]

Ahmed'de geçen bir rivayette Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmaktadır: "**Her kim Allah ﷻ yolunda Müslümanların arkasında gönüllü olarak imam talep etmeden nöbet tutarsa onu ve ateşi ancak yeminde geçtiği kadar görür. Öyle ki Allah ﷻ şöyle buyurmaktadır: "Sizden ona girmeyecek hiç kimse yoktur.**" [Meryem, 71]"[6]

Sahih'te Allah Resulü'nün ﷺ şöyle buyurduğu geçmektedir: "Allah yolunda atının dizginini tutmuş, saçı başı dağınık ve ayakları tozlanan bir kula ne mutlu! Şayet bu gazi, ileri karakolda düşman beklemekte ise, o tam anlamıyla düşman beklemekte olur. Eğer gerisinde (artçı olarak) vazifede ise, orada da hakkıyla nöbetçilik vazifesinde olur. Bu mücahid bir meclise girmek için izin isterse (küçük görülüp) kendisine izin verilmez. Bir konuda şefaat etmeye kalkışsa şefaati de kabul edilmez."[7]

Mücahidlerden ikisi ya da daha fazlası bir mekânda uyudukları takdirde arkadaşların sırayla nöbet tutmaları gerekir. Yani biri uyursa diğeri nöbet tutar. Bu, Allah Resulü'nün ﷺ gazvede ve cihaddaki sünnetidir. İslam bunun için yatsıdan sonra hemen uyumaya ve faydasız şeylerle vakit kaybedilmemesine yönlendirmiştir.

Sahiheynde geçtiği üzere Peygamber ﷺ yatsıdan sonra konuşmaktan hoşlanmazdı.[8]

Ömer'in ؓ yatsıdan sonra konuşma hususunda insanlara vurduğu ve şöyle dediği rivayet edilir: "Gecenin başında sohbet edip sonunda uyumak ha?"[9]

Şüphe yok ki Allah yolunda muhafızlık yapmak ribatın ta kendisidir. Ribat, düşmandan korktuğun ve onu korkuttuğun bir mekânda gözetlemedir.

Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: "**Allah yolunda, bir gün nöbet tutmak, bir ay oruç tutmakla gece namazı kılmaktan daha hayırlıdır. Kim nöbette ölürse, kabir fitnesinden korunur, bunun sevabı kıyamet gününe kadar defterine artırılarak yazılır.**"[10]

Allah Resulü ﷺ başka bir hadiste de şöyle buyurmuştur: "**Allah yolunda bir gün nöbet tutmak, dünyadan ve dünya üzerindeki her şeyden daha hayırlıdır.**"[11]

Öyleyse kendinin ve kardeşlerinin korunup gözetilmesinde gevşeklik gösterme ey muvahhid! Zira gözetlemede gösterilen gevşekliğin ne gibi belalar ve musibetler doğurduğunu gördük. Allah'tan sakının ey Allah'ın kulları! Allah Resulü'nün ﷺ sünnetini zayi etmeyin.

---

1 Kurtubi Tefsiri, C.5, Sh.373.
2 Buhari, Hadis No:2885.
3 Tirmizi, Hadis No:1639.
4 El-Müstedrek Ala's Sahihayn li'l-Hakim, Hadis No:2424; Nesai, Sünen-i'l Kübra, Hadis No:8817.
5 Ahmed Bin Hanbel, Müsned, Hadis No:433; Sünen İbn-i Mace, Hadis No:2770.
6 Ahmed Bin Hanbel, Müsned, Hadis No:15612.
7 Buhari, Hadis No:2886.
8 Buhari Hadis No:599; Müslim, Hadis No:647.
9 Fethu'l Bari, C:2, Sh:73.
10 Ahmed Bin Hanbel, Müsned, Hadis No: 23728.
11 Buhari, Hadis No:2892.

TÜRKİYE DESTEKLİ SAHAVATIN SALDIRILARI PÜSKÜRTÜLDÜ

Halep'in kuzey kırsalında masum sivil Müslümanları katletmeye başlayan tağut Türkiye devleti, kendi ülkesini dahi ateist PKK'lılardan koruyamaz bir haldeyken top atışlarıyla destek verdiği sahavat grupların İslam Devleti'ne karşı başlattıkları operasyonlar püskürtüldü. İslam Devleti, tağutlardan destek alarak hilafet topraklarına saldıran bu sahavat grupların İslam'daki hükümleri hakkında bir genelde yayınladı.

İslam Devleti'nin Yayınladığı Genelge İse Şöyle:

Son zamanlarda, kuzey Halep kırsalı ve diğer yerlerde İslam Devleti'nin savaştığı müttefik grupların özellikle de İslami bayrakları ve şiarları yükseltip kendilerini cihada nispet edenler hakkında, İslam Devleti'nin resmi duruşuyla ilgili bize bazı sorular geldi.

Herkese açıklıyoruz ki; İslam Devleti'nin bu gruplar hakkındaki hükmü ve duruşu açıktır. O da; bunların Allah'ın dininden irtidat ettikleri ve dinin aslını bozan birçok unsuru yüklendikleridir. Bunlardan birisi; Allah'ın şeriatiyle hükmetmekten imtina eden, Allah'ın şeriatini İslam Devleti'nden kaldıran, şeriati cahiliye hükmüyle değiştiren ve "sivil çoğulcu demokrasi" ile hükmeden bir devleti inşa etmek için çalışan gruplarla tek çatı altında birleşerek Allah'ın şeriatiyle hükmeden bir devletle savaşmalarıdır. Bütün bunları da, Amerika'nın hilafeti yıkmak için önderlik yaptığı haçlı seferi gözetimi ve hava desteğiyle yapmaktadırlar.

Allah ﷻ şöyle buyurmaktadır:
"Oysa Allah size Kitap'ta (Kur'an'da) "Allah'ın ayetlerinin inkâr edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, başka bir söze geçmedikleri müddetçe, onlarla oturmayın, aksi hâlde siz de onlar gibi olursunuz" diye hüküm indirmiştir. Şüphesiz Allah, münafıkların ve kafirlerin hepsini cehennemde toplayacaktır." [Nisa 140]

Kafirlerle oturup onlardan ayrılmayan veya küfürlerini ve Allah'ın ayetleriyle dalga geçmelerini yüzlerine inkâr etmeyenler hakkındaki Allah azze ve cellenin hükmü bu ise, bu kafirlerle beraber savaşan, onları destekleyen ve Allah'ın arzında onun hükmüyle hükmeden Müslümanlara karşı bunlara yardım edenlerin hükmü nasıl olur. Bu, bizim şüphe duymadığımız apaçık bir hükümdür. Bu hüküm, fasit te'viller ve vakıanın yalanladığı iddiaların etki etmediği, apaçık beyineler ve hakikatler üzerine bina edilen bir hükümdür.

Allah'tan, kafirlerin tuzaklarını bizden defetmesini, birliklerini dağıtmasını, topluluklarını parçalamasını ve onlara karşı İslam Devleti'ne yardım etmesini diliyoruz..

Nuaym bin Hemmar ﵁ şöyle dedi:

"Bir adam, Nebi'ye:

–Hangi şehid daha faziletlidir diye sordu. Nebi ﷺ:

–"Onlar, eğer (düşmanla) karşılaşırlarsa ölünceye kadar yüzlerini (düşmandan) çevirmezler. Onlar, cennette yüce makamlara erişeceklerdir. Ve Rabbin onlara güler. Rabbin dünyada bir kula güldüğünde ise artık ona hesap yoktur' buyurdu."

[Müsned, Ahmed bin Hanbel, Hadis No:22476]